P. G. Wodehouse

PÉNZ A BANKBAN

GEOPEN KÖNYVKIADÓ
Budapest 2002

© Copyright by The Trustees of the Wodehouse Estate

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
P. G. Wodehouse: Money in the Bank, 1942

Hungarian translation: © Pór Bálint OSB

Fedélterv és illusztrációk: © Hegedűs István

Fordította: Pór Bálint

ISBN 963 9093 71 8

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2002
Felelős kiadó a kiadó ügyvezető igazgatója
Szerkesztette: Kiss Marianne
Nyomdai előkészítés: Geografika
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 221209
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

1

Mr. Shoesmith, a jól ismert ügyvéd, a Lincoln's Inn Fieldsben székelő Shoesmith, Shoesmith, Shoesmith satöbbi cég feje hátradőlt székében, és azt mondta, reméli, mindent világosan elmagyarázott.

Megjegyzését azoknak a kurta, gyors, reszelős köhintéseknek egyikével kísérte, amelyekkel az ügyvédek kifejezésre juttatják, hogy részükről befejezettnek tekintik a tárgyalást, mire Jeff Miller hirtelen felriadt merengéséből. Mr. Shoesmith mindig is valami madárra emlékeztette, és abbeli igyekezetében, hogy eldöntse, pontosan milyen madárra, figyelme elkalandozott.

Ez azonban azzal járt, hogy lemaradt a küszöbön álló Pennefather kontra Tarvin bírósági ügy néhány aspektusáról, amelyben a felperest kellett képviselnie. Ennek egyeztetése végett ült itt, és Mr. Shoesmith épp akkor látta el a végső instrukciókkal, amikor megszűnt annak ajkán csüggeni. Ezért úgy vélte, hasznos lesz, ha értelmesen bólint.

- Azt hiszem, érintettem a főbb pontokat.

- Ó, igen.

- Egyetért velem abban, hogy a védelem nagyrészt Lionel Green tanúbizonyságától függ?

- Teljes mértékben.

- Ennélfogva a maga feladata az lesz, hogy megpróbálja az alperes vallomásának hitelét kikezdeni. Meg kell ingatnia Greent.

- Bízza csak rám.

- Sajnos - mondta Mr. Shoesmith -, kénytelen vagyok. - Sóhajtott. Ha valaki azt mondaná, hogy nem voltak jó viszonyban, nem járna messze az igazságtól. Jeffnek megvolt ugyan a maga csodálóinak kis köre, de Mr. Shoesmith nem tartozott hozzá. A jól ismert ügyvéd életének talán legcsúnyább megrázkódtatása az volt, amikor néhány hete egyetlen lánya hazacipelte ezt a fiatalembert, a lábtörlőre helyezte, és a maga ellentmondást nem tűrő modorában bejelentette, hogy eljegyezték egymást. A leendő örömapa csak annyit mondott, hogy „Szent egek!", vagy valami ehhez hasonlót, de már ezt is csak komoly nehézségek árán volt képes kipréselni magából. Semmit, vagy elhanyagolhatóan keveset látott Jeffben abból, amitől egy ilyen hír hallatán az apák a levegőbe

szokták dobni a kalapjukat és táncra perdülnek. Nem tetszett neki a fiatalember hajzata, ami egy rosszul megrakott szénakazalhoz hasonlított, sem az egyénisége, amelyet kiegyensúlyozatlannak vélt; sem a modora, amely nyegle, komolytalan és erősen jasszos benyomást tett rá. Nem tudott egyetlen olyan apró részletet sem említeni, amelyben jövendőbeli vejének viselkedése a most vége felé közeledő megbeszélés alatt ne különbözött volna az ideális pályakezdő jogászétól, aki ezekben a pillanatokban kapja meg az instrukciókat első bírósági föllépéséhez, és külön részvétet érzett Pennefather iránt, akinek sorsa és szerencséje ilyen kezekbe van letéve. De Myrtle ragaszkodott hozzá, hogy szíve választottja megkapja az esélyt a jogászberkekben oly szükséges hírnév elnyeréséhez - vagy legalább akkora hírnévhez, amit Jeff egy taxisofőr védőjeként nyerhet, aki feljelentette az őt gyomorszájon vágó lakberendezőt. És Mr. Shoesmith már régen megtanulta, milyen hiábavaló és dőre dolog egyetlen lánya óhajaival szembeszállni.

Most tehát csak sóhajtott egyet, majd fölemelkedett, jelezvén, hogy már részesült annyit Jeffből, amennyit még el bír viselni.

- Nos, hát akkor - mondta, miközben arcizmai oly fagyos grimaszba torzultak, hogy azt csak igen gyér világítás mellett lehetett volna mosolynak nevezni - nincs más hátra, mint hogy reméljük a legjobbakat. Ez az - értett egyet Jeff szívélyesen -, nyugodt önbizalom és semmi tétovázás. Emlékszik rá, mit mondott Hengist Horsának azelőtt a mit-tudom-én-milyen csata előtt?

Mr. Shoesmith arca meglepettségről árulkodott ekkora műveltség láttán.

- Miért, mi..., mit? Nem tudom. Mit mondott?

- Horsa, csak nem beszarni! A viszontlátásra.

Jeff elhagyta az irodát, és hosszú, ruganyos léptekkel nyugat felé vette az irányt. Lehet, hogy Jeff híjával volt egynémely szellemi talentumnak, de jó felépítésű, atletikus fiatalember volt, olyan, akinek nem kell erőtlenül taxik után integetnie, ha el akar jutni Lincoln's Inn Fieldsből a Halsey Courtban lévő szerény otthonába, hanem képes saját lábán megtenni az odáig vezető utat. Mint egyetemének és megyéjének képviselője a futballpályán - látványos eredményekkel Twickenhamben, a

Cardiff Arms Parkban és más központokban - ennél jóval hosszabb gyaloglásokra is képes volt, minden megerőltetés nélkül.

Ahogy járta az utcákat, azon kapta magát, hogy újra csak Mr. Shoesmith körül járnak gondolatai; ezúttal nem külső megjelenése volt elmélkedése tárgya - ugyanis a Mr. Shoesmith irodájában folytatott kutatómunkája semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy a neves jogász egy kazuárra hasonlít -, hanem az egyénisége és lelkialkata. Rideg, távolságtartó, barátságtalan vén szivar, adta meg a jellemrajzot; akinek a lelke sohasem fog az övével találkozni. Hiába próbált egyetlenegy olyan tárgyat találni, amiben Shoesmith papa és ő ugyanúgy lát.

Mégis akadt egy pont, ráadásul döntő fontosságú. Jeff eljegyzése lányával, Myrtle-lel, az a téma volt - mint már láttuk -, amelyet Mr. Shoesmith teljes szívből helytelenített, és amelyet maga Jeff is teljes szívből helytelenített. Valóban nem túlzás, ha azt állítjuk, arra a gondolatra, hogy egy nap majd felölti a zsaketthez illő csíkos nadrágot, és Myrtle Shoesmith-t a padsorok között az oltárig kíséri, csontig hatoló fagyos érzés töltötte el, mintha hernyót nyelt volna.

Még mindig teljesen értetlenül állt az előtt, hogy miként történhetett meg a szörnyűséges dolog. A tények alapján úgy tűnt, hogy valami futó megjegyzést tehetett, ami azt a benyomást kelthette a lányban, hogy megkérte a kezét, ám emlékezete szerint nem művelt semmi ilyen esztelenséget. Minden, amire emlékezett, annyi volt, hogy egy vacsoraparti folyamán az idő egy bizonyos pontján túláradó jókedvében könnyed társalgást folytatott Myrtle Shoesmith-szel valamely szobanövény mögött, és néhány pillanattal később már döbbenten azt kellett hallania, hogy a lány esküvői tortáról és rózsaszirmot hullató kislányokról fecseg.

Az egész dolog olyan hirtelen és váratlan volt, akár egy földrengés vagy szökőár, vagy az Úr bármely más csodatette. Ám lett légyen elméje akármilyen homályos is a történtek számos részletét illetően, egy pont kristálytiszta maradt, nevezetesen az, hogy az érzelem, amelyet Myrtle Shoesmith lénye keltett benne, nem szerelem volt. A szerelemnek ugyanis - Jeff Miller gondolkodó fiatalember lévén, érezte - nem szabadna ilyen erős téblábolási és ujj-tördelési hajlandóságban megnyilvánulnia imádottja jelenlétében. Kisfiú korában, az elemi iskola éveiben, a nyugalmazott kiképző őrmester hetente kétszer jött, hogy megtanítsa

nekik a testnevelés alapjait, és Jeff emlékezett, hogy a dolog ugyanazt az ideges zavartságot váltotta ki belőle, mint amit Myrtle Shoesmith társaságában tapasztalt, és Jeff durván vétett volna az igazság ellen, ha azt állítja, hogy kedvelte a kiképző őrmestert.

Azzal az egyre erősödő érzéssel vágott keresztül a Berkeley Square-en és lépte át Halsey Court küszöbét, hogy ő a Sors kelepcéjébe tévedt jó ember, akár egy Shakespeare-drámabeli figura.

Gyönyörű, szélesen mosolygós idő volt, csúcsformáját hozta a június eleji nap. Anglia-szerte százezer otthonban százezer ujj kocogtatta meg reggeli előtt azt a százezer barométert, amely szép időt jelzett, és a kék ég megmutatta, hogy mennyire egészséges az ítéletük. Mégis, e levegőtlen kis állóvíz fölött epés hangulatú félhomály uralkodott, mintha napfogyatkozás kezdődött volna. Halsey Court sohasem bajlódott a napfénnyel. Amire specializálódott, az a káposztafőzés szaga volt. És Jeff először kapta magát azon, hogy nem kedveli ezt az aromát, illetve, hogy jobban vágyik valamire, ami közelebb áll a rózsához és a levendulához.

Ezt az ízlésváltozást annak a ténynek tulajdonította, hogy gondolatai a közelgő szent frigy körül időztek, ugyanis eleddig nagyon jól megvolt Halsey Courttal. Lehet, hogy ütött-kopott volt, de csendes is, és az utóbbi nagyon fontos volt számára. Mert bár letette ügyvédi vizsgáit, hogy kedvében járjon egy tehetős keresztapának, és bár közvetlenül az előtt állt, hogy az aktív jogászéletbe vesse magát, mert Myrtle Shoesmith ragaszkodott hozzá, de Jeff elsősorban a toll embere volt. Történeteket írt, amelyekben titokzatos kínaiak, érett búzakalász hajú lányok és tölgyfa burkolatú könyvtárakban meggyilkolt bárók tetemei szerepeltek, és úgy találta: Halsey Court kolostori békéje nagyban hozzájárult ahhoz, hogy e művek létrejöjjenek. Átvágott a háztömb szűk bejáratán, majd jobbra fordulva Halsey Chambersbe érkezett, amelynek második emeletén lakott. Fölment a lépcsőkön és belépett a lakásába, ahol Balzsam Mami, viharedzett és anyáskodó házvezetőnője köszöntötte.

- Á, megjött, uram - állapította meg Balzsam Mami olyan hangon, mintha egy tékozló fiút üdvözölne, amellyel mindig belopta magát munkáltatója szívébe. - Miss Shoesmith akart beszélni magával telefonon, éppen miután el tetszett menni.

Jeff megtorpant.

- Még nem jött vissza Londonba?

- Nem, uram. Vidékről, az ismerőseitől hívott, akiknél tartózkodik. Mondtam neki, hogy maga elment, hogy a papájával beszéljen, és erre azt mondta, hogy majd később újra hívja. Remélem, sikerült mindent kielégítően elrendezni, uram.

- He?

- A megbeszélés az ifjú hölgy papájával.

- Ó, igen. Egészen kielégítően. Mondja csak, milyen mértékben is avattam bizalmamba magát az ügyet illetően?

- Annyit tetszett mondani, hogy úgy sejti, az az úr szószólói munkát fog magára bízni.

- Nos, hát rám bízta. Igen, mindent elrendeztünk, Mami. Egy Ernest Pennefather nevezetű bejegyzett taxisofőr ügye érdekében fogok sorompó elé állni, aki a Törvény szörnyű méltóságát hívta segítségül, hogy miszlikre cincáljon egy Orlo Tarvin nevezetű lakberendezőt, akiről azt állítja, hogy behúzott neki a viteldíj körüli nézeteltérés során, aminek folyományaképpen nevezett Pennefather életveszélyesen megfenyegetve érzi magát. Érdekes, persze, és jellemző, hogy egyrészt ezek a taxisofőrök milyen ingerlékeny, túlfeszített idegzetű pasasok, másrészt meg, hogy egy ilyen talentumokkal megáldott ember kell nekik, mint én. Na, mindegy, Green kibelezése lehetőséget ad képességeim kifejtésére.

- Uram?

- Arról van szó, hogy állítólag egy második számú lakberendező, bizonyos Lionel Green is jelen volt az incidensnél, és azt mondja, hogy az az állítólagos behúzás egyáltalán nem a „behúzás" kategóriájába tartozott, hanem valójában csak kis paskolás volt. És a védelemnek a „Tedd nevetségessé" taktikát kell alkalmaznia. Nos, majd meglátjuk, hogy sikerül-e alkalmaznom. Megkaptam az instrukciókat, hogy rázzam össze Greent, és ígérem, addig rázom, míg koktélnak nem érzi magát. Természetesen nagyon udvarias és finom leszek, meg egyáltalán nem bántó, de amire végzek vele, Green azt sem tudja, fiú-e vagy lány. De milyen undorító ez az egész, Mami. Pennefather kontra Tarvin! Mi közöm nekem az ilyen nyamvadt tyúkperekhez? Az íróasztalomnál lenne a helyem, nyakig irodalmi munkába merülve! Nem a telefon csörög?

- De igen, uram. Miss Shoesmith lesz az.

- Mami, maga az ördögöt festi a falra, de biztos igaza lesz.

A Maminak igaza volt: a hangról, amely a vonal túlsó végén beszélt, azonnal felismerhető volt, hogy Miss Shoesmith-hez tartozik, egyrészt a csodálatosan tiszta dikcióból, másrészt az ellentmondást nem tűrő hanghordozásból, amely a dikciót hordozta. Az egyik ok, ami miatt remény sem volt rá, hogy igazi lelki közösség fejlődjön ki e lány és Jeff között, az többek között annak a ténynek volt köszönhető, hogy a hangnem, amelyben Miss Shoesmith vőlegényével érintkezett, kísértetiesen hasonlított arra a beszédmodorra, amelyet tapasztalt nevelőnők problémás gyerekek esetében szoktak alkalmazni.

- Geoffrey?

- Halló?

- Már korábban is hívtalak, de nem voltál otthon.

- Igen, Balzsam Mami már mondta.

- Örülnék, ha nem szólítanád Mrs. Balzsamot maminak. Közönséges és fölöslegesen bizalmaskodó. Amúgy minden rendben?

- Ezen a végen igen. Mi a helyzet a másikon?

- Tökéletesen tisztában vagy vele, hogy mire értettem. Apáról van szó. Megadta az eligazítást?

- Igen, megkaptam.

- Nos, ezek után nem lehet semmi mentséged, ha nem nyered meg az ügyet. Apa szerint a vád nem állhat meg a lábán.

- Kellemetlen, ha teszem azt, görkorcsolyázni támad kedve.

- Micsoda?

- Á, semmi.

- Milyen görkorcsolyázásról beszélsz?

- Nem, semmit.

- Ki görkorcsolyázik?

- Hagyjuk, hagyjuk. Ne ragadj le a témánál. Győzni fogok és kész. Elsöprő győzelemnek nézek elébe.

- Nos, akkor reméljük a legjobbakat.

- Apád is pontosan ugyanezt mondta.

- Nagyon rosszul fog esni, ha nem nyered meg. Nem kell mást tenned, mint követned apa utasításait. Vigyázz, hogy ne légy nyegle a bíróval. Ne motyogj. Ne vigyorogj. Ne bizonytalankodj. Tudd, hogy mit akarsz mondani, és azt világosan és összefogottan add elő. Ja, és a hajad. Ügyelj

rá, hogy ne legyen kócos meg zsíros. De mindegy, majd elfelejtettem. Úgyis parókát fogsz hordani. Na, azt hiszem, ennyi. Minden jót.

- Minden jót.

Jeff letette a kagylót, az ablakhoz lépett, és ott állt zsebre tett kézzel, kifelé nézve gondok ráncaival a homlokán. A Természet vidám, mi több, kitörő kedvű fiatalembernek szánta; olyannak, aki könnyen kész a nevetésre, a fülig érő vigyorra, de jelenlegi lelkiállapotában volt valami a lesújtottság érzéséből. Alant a csatornában verebek csiripelték madrigáljukat, de Jeff nem mutatott hajlandóságot arra, hogy ő vigye a basszust.

Képtelen volt felfedezni egyetlen halvány reménysugarat is a horizonton. Azzal az érzéssel, amely mostanában lerázhatatlan útitársává szegődött - ugyanis az esküvő napja már kitűzetett július ötödikére, és már június tizedike volt, ha valaki úgy találta volna leírni, mint kelepcébe esett vadat, amely már látja az erdőn át közeledni a vadászt, nem esett volna messze a valóságtól - bánatos banánhéjat vágott a leglármásabb verébhez, és visszalépett az ablaktól.

2

Közvetlenül Halsey Chambersszel átellenben, a szűk udvar túloldalán áll a Halsey Building. Ez a rozoga épület áporodott levegőjű kis irodáknak ad helyet, és tulajdonosai azon a véleményen vannak, ha rányomtatják hivatali jegyzetpapírjaik bal felső sarkába a mágikus hangzású „Mayfair" szót, az kárpótolja őket a levegőtlenségért. Abban az időben, amikor történetünk kezdődik, a harmadik emeleti ablakon nagy, fekete betűkkel ez a helyrajzi útmutatás volt olvasható:

J. SHERINGHAM ADAIR
(Magánnyomozó)

A Pennefather kontra Tarvin ügy tárgyalását követő nap délelőttjén egy divatos megjelenésű és meglehetősen merész szépségű fiatal hölgy lépett be Halsey Court bejáratán, majd a Halsey Building felé vette útját. Aranyszőke haja a nemesfémnek megfelelően csillogott, ajka pirosságban

felülmúlta a meggy színét, és szemében tagadhatatlan életkedv bujkált. Ez a szem nem az a szem volt, amely a szelíd és bűnbánattól megtört szív együttjárója, és az embernek kétségei támadnak, hogy vajon olyasvalaki, mint a néhai John Knox, kedvelte volna-e. Ugyanis, bár kellemes látványt nyújtott, a hölgyet a mélyreható tekintet számára olyan aura lengte körül, amitől az óvatos házigazdák a bemutatkozás után azonnal elzárják az apróbb tárgyakat és az ezüstkanalakat. Dolly Molloynak hívták, és jelenleg Szappan Molloy zugügynök feleségeként futott.

Halsey Court e korai órában még borzas-csipásan ébredezett, és Dolly, kényes ízlésű lány lévén, egy egész palack parfüm illatát árasztva, amely az eladó éberségét kijátszva cserélt gazdát, ferde szemmel nézett a helyre. Az undor ráncai barázdálták csinos homlokát, ahogy tűsarkú cipőinek lépteitől visszhangzott Halsey Building működő lépcsőháza, majd egy élénk színű esernyővel - amely a Jarrow Áruház újdonságok osztályáról és az intézmény tudta nélkül került birtokába - megkocogtatta a J. Sheringham Adair feliratú ajtó komor üvegét.

Természetesen teljesen valószínűtlen, hogy valaki ténylegesen olyan nevet hordjon, mint J. Sheringham Adair, és rögtön le is kell szögeznünk, hogy azt az embert, aki Jeff Miller lakásával átellenben telepedett le, távolról sem így hívták. Kétes személyiség volt, akit a külvilág Mr. Twist néven ismert, de közelebbi ismerősei csak Csimpinek szólították. Abban a pillanatban, amikor az elefántcsont berakásos esernyőmarkolat ajtóüvegen keltett staccatója megzavarta békéjét, Mr. Twist az íróasztalánál ült és szerény ebédjét fogyasztotta.

A váratlanul rátörő balsejtelem, hogy egy be nem jelentett látogató érkezett, talpra szökkentette Csimpit, miközben riadt kapkodással próbálta lenyelni a szájában lévő falatot. Olyasvalaki lévén, kinek üzleti módszerei sokakban jó adag ellenérzést és a rendőrség intenzív érdeklődését váltotta ki, mindig megriadt, ha magánszféráját előzetes bejelentés nélkül háborgatták. Ilyen alkalmakkor nagyon gyakran arra kényszerült, hogy ablakokon ugorjon ki, vagy pohárszékek mélyén rejtőzzön el. Minden bizonnyal a szokás hatalmának tulajdonítható, hogy első tetteként gyors pillantást vetett az íróasztala mögötti tágas szekrényre, és már el is indult felé, amikor kinyílt az ajtó, és a behatoló neme eloszlatta

aggodalmát. Egy pillanattal később már újra régi önmaga volt. Ugyanis Dolly személyében régi ismerőst fedezett fel.

- Nocsak, nocsak, nocsak! - kiáltotta. Mrs. Molloy nem az az asszony volt, akit Mr. Twist kedvelt, de a megkönnyebbülés már-már túláradóan kedves tónust kölcsönzött hangjának. - Nocsak, nocsak, nocsak, nézze meg az ember, ki van itt? Gyere beljebb és ülj le, Dolly. Oda, arra a szabad székre.

- Hol van itt szabad szék? - kérdezte a látogató, és némi körültekintés után, amely egy nálánál érzékenyebb lelket fájdalmasan érintett volna, kényelembe helyezte magát az íróasztal sarkán. - Mi az, mustárt meg zsázsát termesztesz itt? Na, Csimpi, régóta nem futottunk össze. Te semmit se változtál.

Ez, amennyiben többnek szánták puszta bóknál, inkább egy sértéssel ért fel, ugyanis Mr. Twist megjelenésén bármiféle változás csak javított volna. Alacsony termetű ember volt, a megbízhatatlan majom ábrázatával, olyan majoméval, amelyet a többi majmok nem szívesen engedtek volna karnyújtásnyinál közelebb mindennapi dióadagjukhoz, és, nem lévén megelégedve a Természet művével, felső ajka fölé egyedülállóan alattomos, viaszkos bajuszt applikált. Mindamellett úgy tűnt, Mr. Twist bóknak vette a megjegyzést.

- Igen, elég jól tartom magam - mondta, miközben egy fogpiszkálóval felkunkorította a kinövést. - Hogy van Szappan?

Felhő suhant át Dolly csinos arcán. Az éles megfigyelő némi remegést vehetett volna észre hangjában, ahogy azt válaszolta, hogy Szappan jól van.

- És téged mi szél hozott errefelé?

- Nos, véletlenül erre jártam, és gondoltam, benézek. Kéne a tanácsod valamiben. Meg aztán itt van ez az öt dolcsi, amit Szappan adott neked kölcsön több mint egy éve, és azóta még csak nem is vakkantottál róla. Ha már itt vagyok, hát azt is begyűjtöm.

- Szappan sose kölcsönzött nekem semmiféle öt dolcsit.

- Itt van a táskámban, a te írásod.

- Már megadtam neki. Igen, ez biztos. Most már emlékszem. Minden eszembe jutott.

- Szappannak is eszébe jutott.

Mr. Twist egy pillanat tört részére lelombozódott, de csak egy nagyon tört részére. Rugalmas ember volt.

- Nos, erre térjünk vissza később - javasolta. - Mi miatt kéne a tanácsom?

A ragadozó fény, amely látogatója csillogó szemében eleddig égett, most elhamvadt, és Dolly mélyet sóhajtott, mint aki titkos bánatát készül föltárni. Finom batisztzsebkendőt nyomott az orrához, egy tizenkettes sorozat egyik darabját, amely után mindent tűvé tett egy prominens West End-i rövidáru-kereskedő, amióta Dolly látogatást tett nála.

- Aggódom, Csimpi.

- Mi miatt?

- Szappan miatt.

- Tudtam, hogy egy szép napon ez lesz. Hülyeség volt hozzámenned - mondta Mr. Twist.

Kapcsolata a távollevő Mr. Molloyjal inkább hosszú, mint szeretetteljes volt. Soha nem tudta elfelejteni a számos alkalmat, amikor Mr. Molloy keresztbe tett neki, Mr. Twistnek, pont akkor, amikor ő, Mr. Twist készült keresztbe tenni neki, Mr. Molloynak. - Mi a hézag? Megint a régi nóta?

- Valami olyasmi.

- A hóhányó.

- Örülnék - vette elő női méltóságát Dolly -, ha nem neveznéd a férjemet hóhányónak.

- Mér, minek nevezzem? Vágd ketté, ahol akarod, akkor is hóhányó marad.

Mrs. Molloy beleharapott rúzsos ajkába, de visszatartotta magát a csípős választól, amely már ajkán remegett. Csimpinek lehettek hiányosságai, és senki nem volt annyira tudatában ezeknek, mint ő, Mrs. Molloy, mindamellett Mr. Twist elismert ítélőképességgel és elmeéllel megáldott férfiú volt, és ő, Mrs. Molloy idegen volt egy idegen országban, és nem volt itt senkije, akire rábízhatta volna egy ifjú feleség gondjait. Szülővárosában, Chicagóban bezzeg legalább egy tucat intelligens Szolón létezett, akihez elvihette volna a keblét mardosó kínokat, olyanok, akiktől nagy bizonyossággal támaszt és vigaszt is kapott volna. Még Dorothy Dix is kéznél lett volna. De ez most Anglia, és tanácsadó testülete tőle messze, feltehetőleg rács mögött volt. Kivéve persze Miss Dixt.

Csimpi visszatért a szőnyegen lévő kérdésre. Gonosz kis lélek lakozott benne, amely abban lelte örömét, ha mások a bajaikat sorolják. A Molloy család bajainak paládéjától különleges gyönyörűséget remélt.

- Mit csinál?

- Nos, arról a nőszemélyről van szó. Nem tetszik, ahogy viselkedik vele. Szerintem valami etye-petye van a dologban.

- Miféle nőszemély?

- Az a perszóna, akivel a rózsalugasban őgyeleg azon a Shipley Hall nevű tanyán, lent Kentben, ahol látogatóban vagyunk. Állandóan lejárkálnak a rózsakertbe, a nő meg szagos virágokat tűzdel a gomblyukába.

Mr. Twist hitetlenkedve nézett.

- Szagos virágokat tűz Szappan gomblyukába?

- Azt.

- Szappanéba?

- Oda.

- Akkor az nem komplett.

Mrs. Molloy újfent erős késztetést érzett, hogy meggypiros ajkába harapjon, de újfent emlékeztette magát, mennyire rá van utalva ennek az embernek a tanácsára.

- Kétszer is rajtakaptam őket. És az se tetszik, ahogy ilyenkor Szappan néz. Tudod, olyan nyálas-érzelgős képet vág. A nőt Corknak hívják - tette hozzá Dolly sértődött tónussal a hangjában, mintha a fenti tény súlyosbító körülmény lenne. - Mrs. Wellesley Cork. Valahol egymásba botlottak, a nő beszélt neki erről a helyről, amit ő működtet és amit valami lordféleségtől bérel, Szappan meg rábeszélt, hogy menjünk le és nézzük meg. Amúgy őrült egy hely. Állandóan zöldséget esznek, nagyokat lélegeznek és körben táncolnak. Állítólag jót tesz a léleknek.

Clarissa Cork egészséges életmódot és emelkedett gondolkodást előmozdító telepének leírása nem volt egészen világos, de Csimpi értőn bólogatott.

- Tudom, miről beszélsz. Amolyan jógicentrum.

- Nevezd, aminek jólesik. Elhiszem. Szerintem inkább egy vidéki diliházra hasonlít. Azt még csak elviselem, hogy mélyeket lélegezzek, ha előtte megtömhetem a hasam, de legalább ne ezekkel az ízetlen zöldségekkel kéne. Tudod, amikor a késért, villáért nyúlok, akkor

szeretem tudni, hogy van valami emberi fogyasztásra alkalmas takarmány, amibe érdemes beleharapnom. Az volt az érzésem, hogy ha ez így megy tovább, papírfigurákat fogok kivagdosni, és szalmaszálakat kötök a hajamba. A komornyik már meghibbant.

- Már gondoltam rá, hogy magam is csinálok egy ilyen vállalkozást - tette hozzá Mr. Twist elmélázva -, sokat lehet kaszálni vele. De mondd csak tovább. Szappan is körtáncot jár?

- Persze.

- Ekkora mamlaszt! Remélem, meghúzza az egyik izmát. Mit is mondtál a komornyikról? Megbuggyant?

- Kérdezés nélkül, simán besétálhatna a diliházba. Úgy mászkál, mint egy elátkozott lélek, valami furcsa, merev ábrázattal, mintha látomásai lennének. De ez még semmi, tegnap a szobámban találtam, és tudod, mit csinált? A toalettasztalom alá vackolta be magát. Igenis, úgy meredt ki az öltözőasztalom alól, mint a Himalája, és még volt bőr a képén azt mondani, hogy valami furcsa szag után kutat. Furcsa szagot ám, a redves csülkeit, azt! Ott nem talál semmiféle furcsa szagot.

Mr. Twist egyetértett vele, hogy ez még a legjóindulatúbb diagnózis szerint is elmegyógyintézeti határeset, majd némi érdeklődéssel hozzátette, hogy még soha életében nem látott flúgos komornyikot, és ebben az összefüggésben szívesebben látna, mint maga lenne az. - Ja - helyeselt Dolly. - És ez még a legistenesebb lebuj, ahol csak voltam. De nem azért jöttem ide, hogy erről csevegjek. Mit hozol ki Szappannak meg ennek a nőnek az afférjából? De siess, mert egy perc múlva el kell kapnom egy vonatot.

Mr. Twist késedelem nélkül meghozta ítéletét. Kevéssé bízott embertársaiban, Szappan Molloyban pedig egyáltalán nem.

- Minél hamarább robbantasz köztük, annál jobban jársz - válaszolta összes rendelkezésére álló nyomatékával. - A férjedről van szó, aki méltatlanul bánik veled.

Dolly komoran bólogatott. Tanácsadója megerősítette a saját véleményét.

- Én is így érzem. Ez a Cork nő gazdag. Még a bőre alatt is steksz van. És én azt kérdem magamtól, hogyan lehetne úgy intézni, hogy ne engem ejtsen Szappan, hanem a nőnek adja ki az útját? Szappannak gyerekjáték

lehetett meghódítani, hiszen olyan szexepiles a drágám - mondta Dolly némi gyászos asszonyi büszkeséggel. - És pont a veszélyes korban van. Ahhoz még elég fiatal, hogy levegyék a lábáról a babaarcú nők, de már elég öreg ahhoz, hogy elege legyen a gürcölésből és egy tehetős nő után nézzen, akinek az oldalán aranyélete van.

- Figyeld őket, mint a karvaly, és ha rajtakapod őket, ugorj a férjed nyakába.

- De... nem gondolod, hogy csak arról van szó, hogy Szappan jól nevelt és udvarias akar lenni vele, végtére is az a nő a vendéglátója?

- Nem gondolom.

- Hát, ami azt illeti, én se - tette hozzá Dolly sajnálkozva. - Na, de nekem már tényleg mennem kell, különben lekésem a vonatot. Örülök, hogy láttalak. Pá.

- Ugorj csak be máskor is, ha erre jársz. Öt dolcsi lesz.

- Mi lesz öt dolcsi?

- A szakmai tanácsadás. Csúsztasd csak ide azt a cetlit, és kvittek vagyunk.

Dolly Molloy megrázkódott, mint egy sebesült szarvastehén.

- Öt dolcsi néhány nyavalyás szóért, amit magamtól is kitaláltam volna? Van bőr a képeden!

- Mi itt Mayfairben magas tarifákkal dolgozunk - mondta Mr. Twist önelégülten. - Tulajdonképpen olcsón megúsztad. Annak idején Sherlock Holmes ilyenekért ezüst tubákosszelencéket kapott.

Csak a nőkre jellemző aggódás, hogy lekésik egy vonatot, tartotta vissza Mr. Twist kliensét attól, hogy tovább időzzön és sistergő chicagói dialektusban kifejezze véleményét. De az idő repült, így inkább kinyitotta táskáját, és az íróasztalra helyezett egy papírfecnit. Nagy kár, hogy előbb nem jutott eszébe, miszerint Alexander Twist sohasem volt az az ember, akinek túl lehetett járni az eszén, ha üzleti tranzakcióról volt szó. Pontosan ez a benne lakozó, megalkuvást nem ismerő üzleti szellem volt az, amely a tágas pohárszékeket oly nélkülözhetetlen berendezési tárggyá tette, ha feldühödött ügyfelek elől kellett visszavonulnia.

Dolly Molloy szíve súlyos volt, amint expresszvonata a festői Kent grófságbeli falucska, Shipley felé száguldott. A mostanra már megszilárdult gyanú szerető férjéről, amelyhez még az a sejtelem is társult, hogy vacsorára mindössze spenót és krumpli lesz, teljesen

megfosztotta szokásos kitörő életkedvétől. Gondterhelten lépett le úti célja peronjára, és összevont szemöldökkel indult el a rövid úton, föl a dombra, Shipley Hall irányába.

Shipley Hall, George-nak, Uffenham hatodik grófjának ősi, György korabeli fészke, amelyet jelenleg Mrs. Cork bérelt tőle, egy széles fennsíkon állt, s háta mögött messze hullámzó erdőktől, közel pedig tarka virágágyásokkal és kiterjedt pázsitokkal körülvéve, átfogó látképet nyújtott a környező tájról. A terep a júniusi napfényben mutatta legszebb formáját, és Szappan Molloy, a teraszon őgyelegve, szintén a legjobb formáját nyújtotta az őszi levelek színét idéző öltönyében, panamakalapjában, piros-fehér nyakkendőjében, sárga orrú szarvasbőr cipőjében, amely oly ellenállhatatlan vonzerőt kölcsönöz a férfiúi megjelenésnek.

De a táj és az ember e szívet melengető együttes látványa sem volt képes Dolly csüggedtségét eloszlatni. A kert látványa hidegen hagyta, és bárminemű hangulati emelkedést, amely prizmaként ragyogó élettársa megpillantásából származhatott volna, tökéletesen semlegesített a tény, hogy a férj Mrs. Cork társaságában volt. És mintha mindez nem lett volna elég, Szappannak sikerült pont abban a pillanatban megfogni és finoman megpaskolni szőke társnője kezét, amikor beúszott Dolly látómezejébe. Ezek után a pár kilépett a képből, és eltűnt a rododendronösvényen.

Dolly leroskadt egy alkalmas, feneke ügyében lévő farönkre, és egy ideig ott maradt, keserű gondolatoknak adva át magát. Mostanra azonban már újra talpon volt, és ólmos léptekkel tartott szobája felé. Úgy érezte, hogy amiket ezekben a percekben áll ki, azok azt a felső határt képviselik, aminek elviselése egy fiatal feleségtől elvárható.

Amikor kinyitotta az ajtót, rá kellett jönnie, hogy tévedett: túl optimista volt. További megpróbáltatások vártak rá, és a küszöbön állva némán várta, hogy kitöltsék az utolsó cseppet is a poharába.

A toalettasztal alól ugyanis, mint egy mesa a Mojave-sivatagban, úgy emelkedett ki egy tekintélyes nadrágülep, majd enyhén megremegett, miként egy terrier hátsója a patkánylyuk előtt.

Dolly bajainak betetőzéseképpen Cakebread, a komornyik kászálódott elő.

3

Mr. Molloy lebilincselő társasága ellenére Mrs. Cork nem sokáig őgyelgett vele a rododendronösvényen. Kötelessége a négy fal közé szólította. Körülbelül tíz perccel azután, hogy Dolly a teraszon látta őt, már a dolgozószobájában ült és íróasztali telefonján beszélt.

- Miss Benedick.

- Igen, Mrs. Cork? - válaszolta egy kellemes hang, mint a fenyőfák között susogó tavaszi szellő.

- Mr. Trumpert kéretem azonnal a szobámba.

- Igenis, Mrs. Cork - susogta újra a tavaszi szellő.

Mrs. Cork rándított egyet erőteljes vállán, és elfoglalta állását háttal az üres kandallónak, pontosan olyan pozitúrát véve föl, amilyen legutóbbi útleírásának, az *Egy nő a vadonban* borítóján látható, ahol fegyverrel a kezében egyik lábával egy döglött zsiráf nyakán örökítette meg a kamera.

A döglött zsiráfok kedvelőinek nem kell bemutatni Mrs. Wellesly Corkot. Ám a széles publikum körében, akinek reménnyel telve szánja művét a krónikás, akadnak még itt-ott elszórva olyanok, akikben e guminyakú állatok semmilyen húrt nem pendítenek meg. E maroknyi kisebbség kedvéért meg kell említeni, hogy Mrs. Cork kiváló felfedező és nagyvadat elejtő vadász volt.

Azzal, hogy Mr. Wellesly Cork mintegy húsz évvel azelőtt itthagyta az árnyékvilágot, megözvegyült felesége hirtelen minden különösebb tevékenység nélkül maradt, így aztán a benne szunnyadó hatalmas energiákat, amelyeket addig férje kordában tartására használt, most arra fordította, hogy Afrika vad területein csőre töltött fegyverrel kószáljon. Hihetetlen sikereket ért el. Arról lehetett vitatkozni, hogy mitől oly varázslatos Clarissa Cork egyénisége, és a bennszülöttek ezrei ezt ezerféle dialektusukban bőbeszédűen meg is vitatták, de azt senki nem tagadhatta, hogy uralma a pálmafáktól a fenyőerdőkig tartott.

Ha ez a dinamikus asszony beszélni akart valakivel, akkor azzal azonnal beszélt. Ránevelte kicsiny nyáját, hogy úgy adják egymásnak dolgozószobája kilincsét, mint egy váltófutás versenyzői a stafétát. A kellő időben elő is állt embere. Csupán néhány perc telt el, mígnem egy

kis, garnélarákszerű figura viharzott be a szobába. Nem más volt, mint Mr. Trumper.

Mrs. Cork éles tekintetével majd keresztülfúrta, mintha egy bozótból előbukkanó gnú lépett volna látómezejébe, és halogatás nélkül a lényegre tért. Olyan asszony volt, aki soha nem fecsérli idejét terjengős bevezetőkre.

- Nos, Eustace, tudja, hogy miért kérettem magát!

A szerencsétlen ember nyelt egyet.

Mrs. Cork arcára vészjósló tekintet ült ki, olyan, amely nem kecsegtet semmi reménnyel. Mr. Trumper a maga csöndes, garnélarákszerű módján hosszú évek óta imádta Mrs. Corkot - ahogy ez már az ilyen alkatú férfiak és nők között lenni szokott, és egészen eddig a pillanatig úgy hitte, imádatának ténye az irgalmas ítélet felé billenti ki a mérleg nyelvét.

- Tisztában van a szabályokkal. Azonnali elbocsátás annak, akit húsevésen érnek. Fegyelmet kell tartanunk.

Az ember nem röstelli bevallani, hogy vérzik a szíve Eustace Trumperért. Őt a szerelmes rajongás késztette arra, hogy Shipley Hallban, az egészséges életmódért folytatott ádáz harc ezen iskolájában az alapító tagok közé iratkozzon, de a Trumperek, felmenők és lemenők századok óta mindig is szerették a hasukat, és Eustace a maga köreiben különösen ismert volt a kés-villa dolgában tanúsított vitézségéről. Már az iskolában „Beles Thomas" néven futott, majd érettebb éveiben ilyen irányú képességei oly köztudottak voltak klubjában, hogy amikor megjelent az ebédlő ajtajában, a pincér megfeszítette izmait, mint a hadimén a kürt szavára. Ha egy ilyen ember, miután heteken át nemes lélekkel uralkodva magán, beéri a zöldségmenüvel, majd egy nap elbukik, és azon kapják, amint a kerti szerszámoskamrában éppen hideg sültet és vesepástétomot csúsztat le a torkán, ki tudná elítélni érte? Nos, sajnos, Mrs. Cork el tudta.

- Fegyelem, Eustace, fegyelem - ismételte. - Mennie kell.

Szünet következett, amelyben Mr. Trumper könyörgően emelte fel szemét, akár egy hálóban rekedt garnélarák.

- Adjon még egy esélyt, Clarissa.

Úgy tűnt, hogy ez meghatja Mrs. Corkot, de csak a fejét a rázta.

- Ki van zárva, Eustace. Tegyük fel, kitudódik, hogy elnéztem magának ezt a kirívó szabálysértést, mit gondolna például Mr. Molloy, aki azzal a

kifejezett szándékkal jött ide, hogy tanulmányozza a településünket, és ha sikeresnek találja, Amerikában maga is nyisson egy ehhez hasonlót? Ez tönkretenné a lelkesedését.

Aligha tételezte volna fel bárki, hogy egy ilyen pillanatban Mr. Trumpernek lesz annyi lélekjelenléte, hogy helytelenítően összevonja szemöldökét. Mindazonáltal volt neki, mégpedig nem is kevés.

- Én nem bízom abban az emberben. Szerintem szélhámos.

- Képtelenség.

- Biztos vagyok benne, hogy az. Csak egy szélhámos képes ilyen mézesmázos lenni.

- Badarság. Mr. Molloy bájos és kulturált amerikai, a legjobb fajtából. És ráadásul milliomos.

- Honnan tudja, hogy milliomos?

- Ő maga mondta.

Mr. Trumper úgy döntött, ejti a témát. Gyakran okozott már neki fejtörést, hogy egy ilyen nagyszerű asszony, aki olyan könnyűszerrel elbánik fejvadászokkal és sebesült pumákkal, miért vall kudarcot, ha a modern civilizáció csapdáiról van szó.

- Nos, mindenesetre - erősködött Mr. Trumper - Mr. Molloy nem fogja megtudni. Hadd maradjak, Clarissa. Tudja, mit jelent számomra, hogy a maga közelében lehetek. Mindig olyan inspirálóan hat rám.

Mrs. Cork habozott. Olyan asszony volt, aki egyetlen szemöldökfelhúzással képes egy felbőszült rinocérosznak megálljt parancsolni, de neki is volt egy gyenge oldala. Unokaöccsét, Lionel Greent kivéve nem volt senki, akit jobban kedvelt volna, mint Eustace Trumpert, és a szegény ember hódoló, néma imádata sem kerülte el figyelmét. Kérdően tekintett a falat díszítő kitömött antilopfejre, mintha tanácsot várt volna tőle. Aztán eldőlt a harc az elvek és az érzelmek között.

- Rendben. De ne forduljon elő még egyszer!

- Nem fog, nem fog.

- Akkor ne is beszéljünk róla többet - vetette oda Mrs. Cork kurtán.

Újabb szünet következett, mégpedig feszült, amilyenek az ilyen szikrázó jelenetek utáni szünetek szoktak lenni. Eustace Trumper halkan csoszogott. Mrs. Cork folytatta az antilopra meredést. Mr. Trumper szólalt

meg elsőnek, egy köhintéssel vezetve be mondanivalóját, a téma ugyanis, amelyet érinteni szándékozott, kényes volt.

- Van valami hír Lionelről, Clarissa?

- Ma reggel telefonáltam neki, közvetlenül azután, hogy Miss Benedick felolvasta, amit az újság ír az ügyről.

- Remélem, lejön ide.

- Ma este már itt lesz.

- Ragyogó. Csuda jó lesz neki, hogy ön mellett lehet az után a megpróbáltatás után, amin átment. Gondolom, maga is örül neki, ugye?

Mrs. Cork elhallgatott egy pillanatra. Amikor újra megszólalt, szavai meglepetésként hatottak Mr. Trumperre.

- Ebben nem vagyok biztos.
- Nem biztos?
- Nem vagyok száz százalékig meggyőződve róla, hogy Lionel számára Shipley Hall a legmegfelelőbb hely.
- Ezt nem értem.
A dolgozószoba szárnyas ablaka nyitva volt. Mrs. Cork odalépett, és gyakorlott pillantással átfésülte a környező területeket. Csak néhány tanítvány végezte mélylégzési gyakorlatait a gyep túlsó végén, de azok is hallótávolságon kívül voltak. Mrs. Cork elégedetten tért vissza. Nem óhajtotta, hogy mondanivalója idegen fülekbe jusson.
- Eustace, nem volt soha az a gyanúja, hogy van valami Lionel és Miss Benedick között?
- Nem, miért? Ezt hogy érti?
- Nekem az a gyanúm, hogy Miss Benedick meg akarja kaparintani magának Lionelt.
- Clarissa!
- Persze, lehet, hogy tévedek, de mégiscsak ez a gyanúm. Ha erről van szó, rövid úton leállítom az ügyet. Tőlem lehet Lord Uffenham unokahúga, de az nyilvánvaló, hogy egy fityingje sincs, különben miért titkárnősködne itt? Na hát ez az, amiért nem tudok tapsikolni az elragadtatástól, hogy Lionel lejön ide. Aranyszívű és impulzív fiú, pontosan az a fajta, aki könnyű préda egy céltudatos nőnek.
- De Clarissa, mi mondatja ezt magával?
- Jelek, Eustace, jelek. A kölcsönös szimpátia jeleit láttam köztük, amikor legutóbb Lionel itt volt. Apró dolgok, de nem kerülték el a figyelmemet. És az sem tetszett, ahogy Miss Benedick ma reggel viselkedett, amikor felolvasta nekem az újságcikket Lionel bírósági kihallgatásáról, amit az a J. G. Miller nevezetű ügyvéd folytatott vele. Miss Benedick hangja olyan fátyolos lett, hogy fel kellett néznem, és láttam, hogy csillog a szeme. És amikor azt mondtam, hogy puszta kézzel meg tudnám fojtani J. G. Millert, epekedő sóhajtás tört fel belőle. Szerintem ez roppant furcsa. Milyen más lehetséges indítéka lett volna, hogy ennyire aggódjon, hacsak nem az, hogy igaz a feltevésem?
- De..., nem gondolja, hogy csak természetes együttérzésről van szó?
- Nem gondolom.

- Pedig nagyon is lehetséges. Biztosíthatom, hogy itt mindenki nagy sajnálattal vette tudomásul az egész ügyet. Reggeli után Cakebreaddel beszélgettem, és ő mondta nekem, hogy a szakács is nagyon erős kifejezéseket használt.

Mrs. Cork megmerevedett.

- Cakebread? Maga kiteregeti a komornyiknak a család belső dolgait?

Mr. Trumper elpirult.

- Nem, nem, dehogy - tette hozzá sietve. - Csak véletlenül a szobámban találtam, és tudja, milyen nehezen indul ilyenkor a társalgás. Főleg Cakebreaddel. Bevallom, egy kicsit a hatása alá kerültem. Olyan furcsán meredt rám.

- A szobájában volt? De hiszen a maga szobája nem is tartozik hozzá! Mi keresnivalója van Cakebreadnek a maga szobájában?

- Úgy láttam, az ágyam alatt keresett valamit.

Mrs. Cork visszahőkölt.

- Ez furcsa. Épp a minap találtam az én szobámban is, amint a szekrényekben turkált. Azt mondta, egér után kutat.

- Nekem meg azt mondta, hogy bogarak után.

- Eustace, nekem ez nem tetszik.

- Kellemetlen. Én mindenesetre nem találtam bogarakat.

- Remélem, tisztességes az az ember.

- Azt kell hogy mondjam, nekem is ugyanez jutott eszembe. Kinézetre tisztességesnek tűnik. Persze minden komornyik annak látszik. Jó ajánlásai voltak?

- Nem láttam. Nem volt rá szükség. Miss Benedick szerint, aki az összes bérleti formaságokat intézte, a nagybátyja többek közt azzal a feltétellel adta ki nekünk a házat, hogy maradhasson a komornyikja. Miss Benedick szerint ez teljesen bevett szokás, ezért is mentem bele. De most, hogy...

Itt hirtelen abbahagyta, nem azért, mintha kifogyott volna a mondanivalóból, hanem mert ebben a pillanatban velőt rázó, méltatlankodó női hang hasított a lenge légbe, amelyet olyan zaj követett, mintha egy tonna szenet borítottak volna egy bádogtetőre.

- Hát ez meg mi volt? - kérdezte csodálkozva.

Mr. Trumper azonnal az ajtónál termett. Egy pillanatra felszívódott, hogy első kézből származó információval szolgálhasson.

- Cakebread volt az. Úgy tűnik, hogy leszánkázott a lépcsőn. Ó, bocsánat.

A záró szavak már Mrs. Molloynak szóltak, aki nagy sebességgel viharzott el mellette, és most a szoba közepén állt, feldúltan zihálva, és a jó, ám méltatlanul kezelt asszony egyéb jeleit mutatva.

- Hé, ide figyeljen, Mrs. Cork! - kiáltotta élesen.

A hangnem nem az volt, amellyel az emberek általában megszólították Shipley Hall úrnőjét, de a női kíváncsiság arra késztette az utóbbit, hogy szemet hunyjon fölötte.

- Valami baj van, Mrs. Molloy?

- A selyembugyijára fogadhat, hogy van. Vagy láncra veri ezt az istenátka komornyikját, vagy én teszek valami drasztikusát. Ördög és pokol, azér' már mindennek van határa!

- Attól tartok, nem egészen értem. Mit csinált a komornyikom?

- Hogy mit csinált? Épp most kaptam rajta, amint a szobámban kotorászott. Két napon belül másodszor, a kutyafáját! Még csodálkozik, ha ki vagyok akadva? Amikor idejöttünk, én aszittem, hogy a szoba csak nekem meg a férjemnek van lefoglalva. Azt senki nem mondta, hogy itt feszt komornyikokat kell kerülgetni az embernek. Mér, nincs talán neki saját szobája?

Mr. Trumper döbbent nyikkanásai bizonyos időközönként megszakították ezt a lávaként ömlő chicagói ékesszólást.

- Milyen érdekes! - tört ki belőle. - Azok után, amikről beszélgettünk, Clarissa.

- Mr. Trumper épp az imént mondta - magyarázta Mrs. Cork az újonnan érkezőnek -, hogy ma reggel fölöttébb gyanús körülmények között találta a szobájában Cakebreadet. Én meg azt mondtam, hogy én is hasonlóképpen találtam az enyémben. Éppen akkor egyeztünk meg, amikor bejött, hogy tenni kéne valamit.

- Én aszondom, hogy csinálni kéne valamit, mégpedig gyorsan. Nem kell hármat találgatnia, hogy rájöjjön az ember, miben sántikál a vén csirkefogó. Kipucolja a helyet, aztán olajra lép. Csak azon csodálkozom, hogy nem tette meg már régebben. Billentse meg azon a terebélyes hátsó felén, ez az én javaslatom, különben semmink se marad biztonságba'.

- Teljes mértékben egyetértek magával. Még ma el fog menni. Mrs. Cork fejedelmi léptekkel az íróasztalához vonult, és felvette a kagylót. - Miss Benedick!

A kellemes hang azonnal felelt, mint mindig.

- Igen, Mrs. Cork?

- Legyen szíves, jöjjön ide.

- Igenis, Mrs. Cork.

És rövid idő múltán, mialatt Mrs. Cork epés megjegyzéseket tett a tisztességtelen komornyikokról, és Mr. Trumper bőségesen vinnyogott hozzá, és Dolly Molloy csendben dúlt-fúlt, kinyílt az ajtó és megjelent Anne Benedick.

A Természet Anne Benedick megalkotásában nem végzett kontármunkát. Karcsú, huszonhárom körüli, élénk, fiús tekintetű lány volt, olyan, akiről az ember elképzeli, milyen pajkos lehetett kisebb korában. Tartózkodóan illedelmes vonalú szája a két végén szeszélyes görbületben végződött, csillogó szeme pedig arról árulkodott, hogy képes meglátni a dolgok humoros oldalát. Az első gondolat, amely bárki férfi megfigyelőnek azonnal eszébe ötlött vele kapcsolatban - kivéve Mr. Trumpert, aki természetesen kiváltságnak tekintett egy ilyen pozíciót -, az az volt, hogy Anne Benedick jobb sorsra érdemes, mint hogy álló nap a telefon mellett üljön és azt mondja bele: „Igenis, Mrs. Cork."

Munkaadója, célratörően, mint mindig, egy gépfegyver határozottságával a tárgyra tért.

- Miss Benedick. Cakebreadről van szó. Adja oda neki egyhavi fizetését, és legyen rá gondja, hogy még ma elmenjen.

Szavai olyan véglegesek, hangja olyan határozott volt, hogy bárki azt hihette, az egyetlen lehetséges válasz a lány részéről egy újabb „Igenis, Mrs. Cork" lesz. De az autokrata megdöbbenésére és Mr. Trumper döbbent helytelenítésére, Anne Benedick felvette az odadobott kesztyűt.

- Micsoda! - kiáltotta Miss Benedick. - Miért?

Mrs. Corknak volt egy bennszülött inasa, aki, amikor megkapta a napiparancsát, azt találta mondani, hogy „Miért?". Bárki, aki a falujába téved, könnyen felismerheti arról a zavart és rémült tekintetről, amely még mindig a szemében bujkál, de legfőképp arról, hogy ha valaki váratlanul szól hozzá, ugrik egyet. Mindez körülbelül tíz esztendeje történt, és azóta

senki nem próbált Mrs. Corknak nemet mondani. A döbbenet, ennek megfelelően, egy pillanatra megbénította, és mielőtt magához térhetett volna a sokkból, Dolly Molloy lépett közbe.

- Majd én megmondom, hogy mér' - mondta Mrs. Molloy vehemensen -, azt nem tudom, hogy ki fogadta föl ezt az istenverte komornyikot, hogy mászkáljon a házban, mint egy holdkóros, meg azt se, hogy mi lenne tulajdonképp a dolga, de azt tudom, hogy kezd az idegeinkre menni. Nem lehet sehová se úgy menni ebbe a házba, hogy ne botlana bele az ember, mint egy ektoplazmába. Volt Mrs. Cork szobájában, volt Mr. Trumper szobájában, és két napon belül kétszer volt az enyémben. És asziszem, mindannyian úgy vagyunk vele, hogy legjobb, ha minél hamarább kirúgják, mielőtt még végigszaglássza az összes cuccunkat és eldönti, hogy mit lehet belőle elmozdítani, és mi az, ami marad, mer' túl nehéz.

- Pontosan - hagyta helyben Mrs. Cork. - Azonnal adja ki az útját.

Anne Benedick finom vonalú szája megrándult. Az ember azt hihette volna, hogy jót derül valamin.

- Attól tartok, nem adhatja ki az útját, Mrs. Cork.

Mrs. Corknak újfent valamiféle sokkoló döbbenetet kellett átélnie.

- Nem adhatom ki az útját?

- Attól tartok, nem. Azt hiszem, nem olvasta el elég figyelmesen a ház bérleti szerződését, máskülönben észrevette volna a Cakebreadről szóló záradékot. A nagybátyám ragaszkodott hozzá, hogy betegyék.

- Záradék? Miféle záradék?

- Hogy semmilyen körülmények között nem bocsátható el az állásából.

- Micsoda!

- Attól tartok, így van.

Csend ereszkedett le. Aztán Mrs. Cork azt mondta, életében nem hallott ilyesmit, majd Mr. Trumper azt mondta, hogy ez teljességgel hihetetlen. Mrs. Molloy nem mondott semmit. Úgy látszott, gondolkodik.

- Hát, ez mindenesetre bosszantó.

- Az, bosszantó!

- Viszont George bácsikám nem volt hajlandó semmilyen más feltételek mellett kiadni a helyet.

Mrs. Molloy visszatért merengéséből.

- Na, akkor most figyeljen ide - kiáltotta -, arról ugye nem szól egy árva kukkot se az a záradék, hogy Mrs. Cork nem csípheti fülön és küldheti hűvösre az ipsét, ha kiderül róla, hogy lop, és el is kapták lopás közben.

- Igen, azt hiszem, ezt megteheti - ismerte el Anne. - De tényleg, Mrs. Cork, ön teljes tévedésben van Cakebreadet illetően. Csak arról van szó, hogy kíváncsiskodó természete van.

- Na, akkor nézze - folytatta Mrs. Molloy. - Elmondom, hogyan tunná elboronálni a dolgot. Fogadjon egy nyomozót, és figyeltesse vele az ipsét.

Reménykedve meredt Mrs. Corkra. Ez volt az a pillanat, amikor élénk elméje rájött: a jelenlegi egyike azon eseteknek, amikor két legyet üthet egy csapásra. A magántulajdon szentségét meg lehetne védeni mindenféle susmus meg zsiványság ellen, ugyanakkor a helyszínen tudhat egy szakavatott szövetségest, aki Szappan rózsakertekben tett mozgását is figyelhetné.

Mrs. Cork szeme felcsillant.

- Nagyszerű javaslat.

- Az, nagyszerű - értett vele egyet Mr. Trumper.

- Tudnék is ajánlani egy megfelelő embert hozzá - mondta Mrs. Molloy. - Sheringham Adair, Halsey Court, Mayfair.

- Mayfair - motyogta Mr. Trumper lenyűgözve.

- Mayfair - mondta Mrs. Cork elégedetten. - Ez jól hangzik.

- És remekül érti a dolgát. Az egyik legjobb a szakmában.

- Akkor hát az ő kezébe teszem az ügyet. Megvan a név és a cím, Miss Benedick? Sheringham Adair, Halsey Court, Mayfair.

- De tényleg, Mrs. Cork...

- Legyen szíves és ne álljon itt és ne mondogassa folyton, hogy „de tényleg", hanem cselekedjék haladéktalanul. Ha most azonnal útnak indul a kétülésessel, még a munkaidő vége előtt elérheti az irodájában. Ha lehet, visszafelé hozza magával. Nem vagyok nyugodt, amíg nincs itt az az ember.

- Én sem - állapította meg Mr. Trumper.

- Én sem - tette hozzá Mrs. Molloy.

Anne Benedick szabad szemmel nem láthatóan megrándította ugyan csinos vállát, de tudta: jobb nem vitatkozni. Azok, akiknek megadatott a kiváltság, hogy Clarissa Cork alatt szolgáljanak, hamar megtanulták,

hogyan kell elsajátítani a „ne szólj szám, nem fáj fejem" taktikát. Amit azonban tudott, az az volt, hogy valaki bakot lőtt. De az ő dolga nem az volt, hogy a miértek után kutakodjon. Az ő dolga az volt, hogy a garázsba menjen, kihozza a kétülésest és megtegye a hetven mérföldes utat Londonig.

Mindamellett, bár külsőleg nyugodtnak látszott, első útja nem a garázsba vezetett, miután elhagyta a szobát, hanem a komornyik kamrájába. Lakóját az asztalnál ülve találta, amint egyedül sakkozott. Elégedett arckifejezéséből ítélve nyerésre állt. Föltekintett, amint Anne belépett.

- Hello, drágám. Beugrottál egy kis csevejre, ugye?

Anyás szigorúság bujkált Anne viselkedésében.

- Nem, nem azért jöttem. Ha tudni akarod, angyalom, Londonba megyek, hogy egy nyomozót szerződtessek. Hallottad? Egy detektívet. Itt fog lakni a házban, és az lesz a dolga, hogy nagyítóval figyelje minden mozdulatodat.

- A teringettét! Ne mondd!

- De mondom. A viselkedésed fölkeltette a legalaposabb gyanút. Mindenesetre, sikerült jól összekutyulnod a dolgokat, George bácsi.

4

Körülbelül abban az időben, amikor Anne Benedick Mrs. Cork kétülésesének volánja mögött London külső kerületeit szelte át Halsey Building irányába, Jeff Miller Halsey Chambers harmadik emeleti albérletének ablakában állva kifelé hajolt, és szemét a háztömb belső udvari bejáratára szegezte. Egész viselkedése aggodalomról és rossz előérzetről árulkodott. Mr. Trumperre hasonlított, amikor az Mrs. Cork színe elé készült járulni.

A tények birtokában senki nem ütközött volna meg remegésén. Aznap, valamikor korábban táviratot kapott Mrytle Shoesmith-től, amelyben bejelentette, hogy a délután folyamán találkozni óhajt vele. És ha Myrtle megszakította látogatását vidéki barátainál és a maga lendületes stílusában visszarohant, hogy találkozzék vele, az csak egy dolgot jelenthetett: olvasta a Pennefather kontra Tarvin ügy sajtóbeszámolóját.

Aznap reggel ugyanis teljes beszámolók jelentek meg minden komolyabb londoni újságban, olykor már az első oldalon. És ha ez furcsának tűnik - tekintve az ügy jelentéktelen horderejét -, meg kell említenünk, hogy ami az újságírókat, e gondtalan, bohém fickókat arra késztette, hogy a tárgyalóteremben lezajlottakat meglehetős terjengősséggel kürtöljék világgá, az abban leli magyarázatát, hogy a felperes védőügyvédje egyben futballhíresség is volt, és az általa alkalmazott keresztkérdésmódszert fölöttébb szórakoztatónak találták.

Jeff nem tette volna meg puszta szórakozásból, de ha megkérik, fel tudta volna idézni ezeket a sajtóbeszámolókat, akár szó szerint is. Bevéződtek az elméjébe. Egy részlet lángoló betűkkel fel is villant előtte.

VÉDŐÜGYVÉD: - Nem tekinthető ténynek az, Green, hogy...?
BÍRÓ: - Mr. Green, ha volna szíves, Mr. Miller.
VÉDŐÜGYVÉD: - Ó, bocs.
BÍRÓ: - Nem történt semmi, Mr. Miller. Kérem, folytassa.
VÉDŐÜGYVÉD: - Oké. Kösz. Nem tekinthető ténynek, Mr. Green... rám nézzen, ne az esküdtszékre...
BÍRÓ: - A tanú önre néz, Mr. Miller.
VÉDŐÜGYVÉD: - Ja, tényleg. Oké. Szóval, nem tekinthető ténynek, Mr. Green, hogy az iskolában a „Szagos" ragadványnevet viselte, és aznap, amikor kiderült, hogy végre a zuhany alá merészkedett, félnapi kimenőt kaptunk?
TANÚ: - Tekintetes uram!
BÍRÓ: - A tárgyalóteremben a bíró szokásos megszólítása a „tisztelt bíró úr", vagy csak a „bíró úr". Mindenesetre, érthető az érzelmi felindulása. Mr. Miller, tartalmaznak a tanú állítólagos eltékozolt ifjúságára tett utalásai releváns információt az előttünk fekvő üggyel kapcsolatban?
VÉDŐÜGYVÉD: - Most ingatom meg, bíró úr, azzal, hogy bemutatom, mekkora tetű volt annak idején.
BÍRÓ: - Kérem, mellőzze a „tetű" elnevezést, Mr. Miller.
VÉDŐÜGYVÉD: - Ahogy óhajtja, bíró úr. Na, mindegy, Szagos, félretéve a testszag kérdését, az vajon nem volt iskolaszerte közismert,

hogy nem tudott igazat mondani anélkül, hogy ne kapott volna sérvet tőle? Ahová most ki akarok lyukadni, az csak annyi, hogy ez a sztorija arról az ütésről vagy behúzásról, hogy az valójában „csak egy kis paskolás volt", nos, ez ától cettig hazugságok szövevénye. Na, gyerünk, ezt mossa ki, maga undorító kis bőrkinövés.

BÍRÓ: - Mr. Miller, újfent kérem, tartózkodjon a „bőrkinövés" kifejezéstől...

Az érvelés hasonló mederben folyt tovább, és akkor érte el tetőfokát, amikor VÉDŐÜGYVÉD megkérte a TISZTELT BÍRÓSÁGot, hogy az ég szerelmére, ne vágjon minduntalan a szavába; a TISZTELT BÍRÓ ÚR ekkor elvesztette türelmét és finom modorát, a bíróság megvetését emlegette, továbbá azt javasolta VÉDŐÜGYVÉDnek, hogy ne vesztegesse idejét az igazságszolgáltatás berkeiben, hanem nézzen más életpálya után, mert ő, a TISZTELT BÍRÓ ÚR nem sok jövőt jósol neki a tárgyalóteremben. És a gondolat, hogy Myrtle Shoesmith kákán is csomót kereső szeme mindezt elolvasta, majd ezek után Myrtle Shoesmith még személyesen ide is érkezik, hogy hosszú, meghitt csevegést folytasson vele a történtekről, nem volt valami szívderítő.

Kimeresztette nyakát az ablakon, a horizontot kémlelte, és majdnem elvesztette egyensúlyát, amikor Balzsam Mami minden előzetes bejelentés nélkül megszólalt mögötte. Egy lidérces pillanat erejéig azt hitte, Myrtle érkezett meg, és észrevétlenül a háta mögé osont.

- Mikorra kéri a teát, uram?

Jeff erőtlenül nézett rá. Úgy tűnt neki, a derék házvezetőnő rossz szemszögből közelíti meg a reá váró találkozást.

- Erősen kétlem, Mami, hogy a teázgatás kérdése egyáltalán felmerülhet.

- A fiatal hölgyek szeretik a teát, uram.

- Így igaz, de azt hiszem, maga túlhangsúlyozza ezen együttlétünk társasági oldalát. Az a gyanúm, Miss Shoesmith-t túlságosan lefoglalja majd a mondanivalója ahhoz, hogy frissítőkre pazarolja az idejét.

- Finom aprósüteményt is csináltam.

- Finom aprósüteményekre sem. Esetleg megkínálhatja a véremmel, de ahogy látom, egy-két korty belőle lesz minden, amire vágyik. Lehet, hogy tévedek, Mami, de rossz az előérzetem, és valami azt súgja, hogy Miss Shoesmith olvasta az esetet. Gondolom, maga is, ugye?

- Ó, igen, uram.

- Tudja, Mami, az egész csak újabb jó példája annak, hogy az ember utólag mennyire meg tud bánni valamit, ami ott és akkor jó ötletnek látszott. Amikor megláttam ezt a Lionel Greent előttem gubbasztani az esküdtek padján, azonnal fölismertem, hogy ő az a Szagos Green, aki úgy megkeserítette az életemet kisfiú koromban, és olyan kézenfekvő megoldásnak tűnt, hogy most visszavágjak neki és összezavarjam, hogy egy percig se bizonytalankodtam. „Sínen vagy, Jeff Miller" - mondtam magamban.

- Tehát ismerte már azt az urat?

- Nem jött rá abból, ahogy nekimentem? Igen, együtt jártunk iskolába. Néhány évvel idősebb volt nálam. Neki köszönhettem visszataszító gúnynevemet, a „Zokni"-t, amelyet csak az utolsó két évben sikerült kiirtanom a futballpályán tanúsított némi ügyességem eredményeképpen. A „Zokni", mondanom sem kell, a „Pizsama Zokni" rövidítése volt. Ez a féreg Green széltében-hosszában terjesztette azt a kacsát, hogy odahaza zokniban alszom és még éjjelre sem szabad lekapcsolni a szobámban a kislámpát, mert félek a sötétben. Nos, tudja, - bár lehet, hogy maga azzal az angyalian ártatlan lelkével nem tudja - milyen pokolfajzatok az angol előkelő osztályok porontyai. Úgy vetették magukat Green fölröppentett kacsájára, mint a farkasok a koncra.

- Nem volt szép attól a fiatalúrtól.

- Egyáltalán nem volt szép tőle. Akkoriban túl kicsi voltam, hogy a szeme közé húzzak egyet, de sötét bosszút esküdtem. Most pedig tálcán kínálkozott az alkalom, hogy rendezzük a számlánkat.

- Gondolom, a bíró nagyon csúnyán elbánt magával, uram.

- Mi az hogy! Én naiv, mindig azt hittem, hogy a védőügyvéd ilyen alkalmakkor azt és úgy mondhat, ahogy kedve tartja, miközben a bíró hátradől a székében, és jót szórakozik a röpködő poénokon. És hát elég letaglózó élmény volt, amikor a mélyen tisztelt bíró úr egyszerre csak gyomrozni kezdett. Azt azonban el kell ismerni, hogy ezek a bírák ritka éleselméjű fickók, Mami. Nem most szálltak le a falvédőről. Észrevette, mit mondott arról, hogy ott kéne hagynom a jogászkodást? Egyszerűen csak kimondta, szavakba öntötte, amit már magam is olyan gyakran éreztem. Mától fogva kizárólag arra a munkára összpontosítok, amelyben

meggyőződésem szerint valódi talentumaim rejlenek. Thrillereket fogok írni, és mást se csinálok, mint thrillereket írok, és ha előbányásznak és könyörögnek, hogy jelenjek meg a legújabb cause célébre*-ben, azt fogom válaszolni, hogy sajnálom, nem tudom beilleszteni. Egyszerűen bírósági katasztrófát okoz, ha az ember manapság, a specializálódás korában szétforgácsolja az energiáit. Ó, igen, Mami, teljesen biztos vagyok benne, hogy ez volt a lehető legjobb, ami történhetett. De ha most azt kérdezi tőlem, hogy szándékomban áll-e mindezt elmagyarázni Miss Shoesmith-nek, őszintén megmondom... Te jó ég! - kiáltotta Jeff, és erőteljes rázkódás futott végig még erőteljesebb alkatán. - Itt van!

Férfiasan megfeszítette vállát, miközben megpróbált úrrá lenni a gyomrában tapasztalt hullámzó érzésen. Myrtle Shoesmith láttán, amint keresztülvágott az udvaron, még a legfelületesebb és legtompább megfigyelőnek is lehetetlen lett volna nem észrevenni, hogy járása egy rendkívül izgatott lélek járása volt. Ha Mrs. Cork történetesen jelen lett volna, azonnal megállapította volna a hasonlóságot Miss Shoesmith és a zsákmányra leső leopárd között. Miss Shoesmith-t elnyelte Halsey Chambers főbejárata, és Jeff pillanatnyi tétovázás után lement elé a földszintre, mintegy elébe menvén annak, ami nyilvánvalóan kínos téte-á-téte lesz.

Világos volt ugyanis számára, ahogy lefelé bámult a belső udvarra, és most, amint a lépcsőkorlát fölött letekintett, még világosabb, mint valaha, hogy jövendőbelije nem nyájas-napsugaras kedvében szedi a lépcsőfokokat. Sohasem dédelgetett illúziókat afelől, hogy jót nevetnek majd a bírósági tárgyalóteremben történteken, de ha táplált volna, az is elpárolgott volna, ahogy Miss Shoesmith megérkezett arra a szintre, ahol Jeff állt. Elérve a lépcsőházi fordulót, Miss Shoesmith megtorpant, és egy pillanatig csendben úgy meredt rá, mintha az Érzelmek Királynője lenne, aki most lépett le a filmvászonról.

Amikor végre megszólalt, halk, alig hallható hangon tette ezt, de hanghordozása visszafojtott érzelmekkel volt terhes. Jeffet egy walesi csatárra emlékeztette, akinek annak idején egy sáros-lucskos délutáni mérkőzésen Cardiff Arms Parkban ráült a fejére.

- Mondd, Geoffrey, megőrültél?

Az a fajta kérdés volt ez, amire nehéz azonnali választ adni. Jeff úgy döntött, hogy inkább a békítő húrt pendíti meg.

- Azt hiszem, értem, mire gondolsz. A tárgyalásra célzol, ugye? Gondoltam rá, hogy esetleg mindent tudni akarsz róla. Gyere be, és eldumcsizunk egy tea mellett.

- Nem kérek teát.

- Van aprósütemény is.

- Amikor olvastam a sajtóbeszámolót a *Daily Expressben,* majdnem elájultam. Egyszerűen nem hittem a szememnek. Te tényleg meghibbantál?

- Nos, elismerem, hogy icipicit elszaladt velem a szekér, és bizonyos mértékig elvesztettem a higgadt ítélőképességemet. Ahogy már Balzsam Maminak is mondtam az imént, kiderült, hogy ez a Green az a fickó, aki annak idején aljas rágalmaival megkeserítette az ifjúságomat. Amikor megláttam, azonnal vörös posztót láttam. Persze zöldet is.

- Nem értem, miről hablatyolsz itt összevissza.

- Csak azt próbálom megmagyarázni, hogy miért nem sikerült finomnak és méltóságteljesnek maradnom, ahogy egyébként szándékomban állt. Amint ez a bőrkinövés bemászott a tanúk padjára és felismertem, hogy Szagos Green az...

- Az után a sok bajlódás után, amit a nyakamba vettem, hogy elérjem Apánál, adja neked az ügyet?

- Tudom, tudom. Ne hidd, hogy nem látom a te szempontodat. Mindössze annyit szeretnék megértetni veled, hogy az a gyapotmag-fúróféreg Green...

- Én pedig csak annyit, hogy Apa tombol. Egyfolytában azt mondja: „Megmondtam neked előre." Könyörögve kéri, hogy bontsam föl az eljegyzésünket.

Jeff a lábujja hegyétől a feje búbjáig megremegett. Erre nem számított. Egy alapos fejmosásra igen. Egy kiadós leszúrásra, az is igen. De nem az ítélet teljes visszavonására. Szeme hirtelen vérmes reményektől csillogott, mint azé a szerencsétlené, aki már hátrakötött kézzel a deszkaemelvényen térdepel, és a bakó megpöki a tenyerét, hogy „Na gyerünk!", amikor arra lesz figyelmes, hogy futár érkezik lóhalálában, pergament lobogtatva.

- Azt nem tennéd meg - mondta halkan.

Myrtle Shoesmith hangjában nem volt gyengeség. Nem kerülte el figyelmét, hogy szavai alapjaiban rázták meg ezt a fiatalembert, és

bizonyos mértékig - bár az igazság az ő oldalán állt - szánalmat érzett iránta. Mindamellett szilárdan vallotta, hogy aki megérdemli, az kapja csak meg büntetését. Levette a kesztyűjét.

- Én már döntöttem, idefelé a vonaton. Nem vagyok hajlandó hozzámenni egy olyan emberhez, aki képes úgy viselkedni, ahogyan te viselkedtél. Valamikor reménykedtem benne, hogy kihozhatok belőled valamit, de be kell látnom, hogy tévedtem. Itt a gyűrűd.

Jeff az ujjai közt babrált a gyűrűvel, és az a furcsa érzés tört rá, amelyet oly gyakran érzett, amikor feldobott hangulatban volt. Hogy enyhítse a kínos jelenetet és megadja a végső lökést Miss Shoesmith távozásához, úgy döntött, megosztja ezt az érzést társával.

- Tudod... most úgy érzem magam, mint egy zálogkölcsönző.

- Ezt meg hogy a csudába érted?

- Azzal, ahogy ideadod ezt a gyűrűt. Mintha bevitted volna a zaciba, aztán megkérded, mennyit adnék érte?

- Na, Isten áldjon - vágta rá Myrtle Shoesmith jogos fölháborodással, és már lent is volt a lépcsőn, mielőtt Jeff észrevette volna, hogy egyáltalán elindult.

Most már értette, mit értett azon édesapja, amikor ezt a fiatalembert kiegyensúlyozatlannak, nyeglének és komolytalannak írta le.

5

Jeff visszatántorgott a lakásba, és egy karosszékbe rogyott. Gyengének és elcsigázottnak érezte magát. A hirtelen örömnek gyakran van ilyen hatása: ideiglenesen eltompítja az érzékeket. Homályosan érzékelte, hogy Balzsam Mami szól hozzá, és ő szórakozottan bólintott. És a tényből, hogy kiment néhány kedves szó kíséretében, hogy addig igya meg, míg meleg, azt vette ki, hogy afelől érdeklődött, vajon kéri-e a teáját. És - most már biztos volt benne - néhány perc múlva egy megrakott tálcával a kezében újra megjelent.

Jeff minden lelkesedés nélkül meredt a megrakott tálcára. Sokat írtak már a költők a századok során a tea dicséretéről, de egy férfi életében vannak olyan pillanatok, amikor ez a kellemes, enyhítő ital nem segít. Alig vonult vissza Balzsam Mami újabb kedves szavak kíséretében, hogy

reméli, az aprósütemény ízleni fog, amikor Jeff megértette, hogy ez a pillanat egyike azoknak a pillanatoknak.

Ebben a fenséges pillanatban ünnepelni akart, és úgy tűnt neki, hogy az a fajta ünneplés, amely az elméjében motoszkált, a teánál valamivel erősebb italt kíván, valami ellentmondást nem tűrő folyadékot, valamit, ami nem úgy vidít fel, hogy közben meg sem részegít, hanem mar, mint a kígyó, csíp, mint a vipera. Történetesen volt is egy üveggel a faliszekrényében a hőn óhajtott pokolfőzetből.

Öt perccel később az ablaknál ült, lábát az ablakpárkányon nyugtatva, miközben izzó lávafolyam áradt szét tagjaiban, hangulata pedig túláradó eksztázisban tobzódott. Egy darabig így maradt.

Ám egy idő után azon kapta magát, hogy gondolatai komorabb fordulatot vesznek. Az ilyen alkalmakkor, mint ez is, gondolta, nem elég csupán örvendezni. Még az is kevés, döbbent rá, hogy legyenek ilyen nagy érzelmi megrázkódtatások az életünkben. Az a fontos, hogy profitáljunk belőlük, hogy leszűrjük a tanulságot és aszerint cselekedjünk: és megértette, hogy ez a csodálatos szerencse nem céltalanul küldetett hozzá.

Azt sem volt nehéz belátni, hogy mi az a cél. Ha Jeffnek volt valami hibája, az az volt, hogy az ellenkező nemmel való kapcsolatában hajlamos volt rá, hogy kissé túl szívélyes legyen, kicsit közvetlenebb és barátkozósabb annál, mint az feltétlenül szükséges lenne. Jeff szerette a lányokat. A magas lányokat, az alacsonyakat; a karcsúkat, a teltebbeket, a szőkéket, a sötét hajúakat, kedvelte mindet. Amikor pedig kapcsolatba került velük, hajlamos volt rá, hogy azonnal elkezdjen zsongani körülöttük.

Igen, megvan, ez az a kivetnivaló tulajdonsága, s ezért kapta okulásul az iménti tapasztalatot, hogy ezt kijavítsa. Javíthatatlan széptevő volt. A természet megáldotta a könnyed társalgás képességével, amely félig tréfálkozás és csipkelődés, félig pedig mélyről jövő érzelem; és gyakran megesett, hogy különböző összejöveteleken, fogadásokon és egyéb tivornyákon azon kapta magát, hogy visszavonult egy sarokba a legcsinosabb lánnyal és hevesen körülzsongja.

Ezt művelte, emlékezett borzongva, Myrtle Shoesmith-szel is; és ez az egész Myrtle Shoesmith-epizód - szörnyű veszedelmével együtt, amely

csak a tizenegyedik órában hárult el - arra volt jó, hogy figyelmeztesse: a jövőben vigyázzon a lépteire és tartson nagyobb távolságot a gyengébbik nem tagjaival szemben.

Akkor és ott megfogadta, hogy ezt a stratégiát késedelem nélkül átülteti a gyakorlatba. A múltban a lányok úgy emlegették J. G. Millert, hogy „a jó öreg Jeff", vagy „jópofa Jeff". A lányok mától fogva fojtott hangon kérdezgetik majd egymástól, hogy ki az a furcsa, kifürkészhetetlen arcú, komor fickó, aki karba tett kézzel támaszkodik a falnak, és tudomást sem vesz róluk.

Idáig jutott, amikor minden különösebb cél nélkül körülnézett a szobában, és tekintete a tálcán érintetlenül árválkodó teasüteményre esett. A látvány visszazökkentette a jelenbe. Első gondolata az volt, hogy még soha nem látott ilyen visszataszító dolgot. A sütemények rosszindulatúan vigyorogtak rá. A legtöbb „elállós teasüteményt" készítő szakácsnő, miként Balzsam Mami is, abba a hibába esik, hogy a sütik kopogós szárazak lesznek. És ha ez nem is lett volna kőkemény, Jeff amúgy kitűnő gyomra jelenlegi lelkiállapotában fellázadt az epebajos patisserie ellen.

Ugyanakkor lehetetlen volt, hogy egyszerűen csak úgy otthagyja a felpúpozott tálat Balzsam Maminak, hogy vigye el. Mami oly érzékeny volt, a tál pedig oly szembeszökően érintetlen. Jeff jó érzésű fiatalember volt, aki viszolygott attól, hogy csalódást okozzon. Balzsam Mami érzései szentek voltak számára.

Ennek megfelelően, érezte, ugyanazzal a problémával áll szemben, mint az általa írt történetek szereplői, tudniillik, hogy „Hogyan szabaduljunk meg a hullától?" És ekkor, ahogy ott állt töprengve, szeme a vele átellenben lévő szobára tévedt, arra, amely nyitott ablakának felső részén ez a felirat volt olvasható: „J. Sheringham Adair", és ez volt az, amitől mintha hirtelen fény gyulladt volna a fejében.

Onnan, ahol állt, be lehetett látni ebbe a szobába, amely minden látszat szerint üres volt. A furcsa, viaszkos bajuszt viselő kis ember, akit látott néha, amint az asztalnál ülve, szemmel láthatóan az utolsó simításokkal volt elfoglalva a felső ajka körül, most valahol máshol ténykedett. Adair magánnyomozót nyilván magánnyomozásai szólították el: talán egyeztetett a Scotland Yardban, vagy Joe, az indiai matróz ópiumtanyáján a maharadzsa rubinijai körül kipattant üggyel kapcsolatban tett-vett.

Akár ez volt a helyzet, akár nem, Jeff egy ponton nem tévedett. Amikor Sheringham Adair visszatért, a maharadzsa rubintjai ugyan nem kerültek a birtokába, de száraz teasüteménnyel bőségesen el lett látva. Kiváló célzó pontossággal, amely a jó szem és biztos kéz bizonyítéka, Jeff nekilátott, hogy a felpúpozott tányér tartalmát a szemközti szobába hajigálja.

A durva felületű finomság ötödik és egyben utolsó darabja volt, amely Csimpi Twistet eltalálta. Pontosan a két szeme között trafálta el, azt a pillanatnyi illúziót keltve, hogy koponyája fejtetői lebenye leválni készül az alsóbb régióktól.

Amikor Jeff azt feltételezte, hogy Mr. Twist irodája üres, tévedett. Bérlője ott volt, csupán néhány pillanattal korábban négykézlábra ereszkedett egy elgurult hatpennys utáni keresésben. Még a padlón az a furcsa benyomása támadt, hogy a légtérbe hirtelen ismeretlen eredetű tárgyak csapódnak be, és ez arra késztette, hogy felálljon, pont a legrosszabb pillanatban, amelyet csak választhatott.

Pillanatnyi bénult cselekvésképtelenség után az ablaknál termett, és a homlokát dörzsölgette. Tekintete egy szalmaszőke hajú, eltorzult ábrázatú fiatalemberre esett, aki ördögien vad, ellenséges szemet meresztett rá. Ekkor Csimpit az az érzés rohanta meg, amely érzés oly gyakran megrohanta már kétes pályája során, nevezetesen, hogy a talaj túlságosan forró kezd lenni számára.

Semmi sem oly sajnálatos, mint az a gyakoriság, amellyel ezek a félreértések megesnek az életben. Mi, akik ismerjük az indítékokat, amelyek Jeffet száraz teasütemény hajigálására késztették, tisztában vagyunk vele, hogy tekintete a rettenet és a megbánás keveréke volt. Teljesen meggondolatlanul és szándékán kívül - csupán Balzsam Mami amour propre-ját óhajtván megkímélni - dobált meg egy jó szomszédot, és most saját tettétől visszariadva, ijedtében szóhoz sem jutva állt ott. Bárki könnyűszerrel felismerhette volna benne a megbánás élő szobrát.

De Csimpi sajátságos helyzetben volt. London, akárcsak Chicago, amelyet a személye iránt egyre növekvő rendőrségi népszerűtlenség miatt kényszerült elhagyni, hemzsegett az olyanoktól, akik nem mást kértek tőle, mint hogy a céltáblájuk legyen, és érzékeny szimata azt súgta, hogy a szőke fiatalember is közülük való.

Való igaz, ez utóbbi külső megjelenése nem volt ismerős számára, de hát az ember könnyen felejt arcokat. De a perdöntő tény továbbra is megmaradt, miszerint ez a mereven bámuló alak halálos tárgyakat vagdosott hozzá, bár hogy pontosan milyen természetűeket, azt még nem volt ideje megállapítani. Visszahúzódott egy teasütemény-mentes övezetbe, és egy darabig gondolkodott, Jeff eközben elhagyta harcállását. Kisietett a szobából, majd lerohant a lépcsőn, hogy bocsánatot kérjen. Komoly kétségek gyötörték, hogy bármilyen „Elnézést, nem volt szándékos" elégséges lesz-e az ügy elsimítására, de ahhoz nem férhetett kétség, hogy megpróbálni mindenképpen érdemes. Jóérzésű fiatalember nem dobhat homlokon egy vadidegent Balzsam Mami kőkemény konyharemekeivel, hogy aztán se szó, se beszéd, odébbálljon. Az ilyen dolgoknak is megvannak a maga illemszabályai.

Így történt, hogy amikor Csimpi Twist pillanatnyi cselekvésképtelensége elpárolgott, egész lénye arra összpontosított, hogy meneküljön, amíg az lehetséges, ezért a lépcsőház irányába szökkent, ahol a korláton áthajolva, az első, amire figyelmes lett, az volt, hogy kérlelhetetlen merénylője fölfelé dönget a lépcsőn, nyilván azzal a szándékkal, hogy kiújítsa a háborút, ezúttal közelharcban. Menekülési útvonala tehát el volt vágva.

Mégis volt egy út. Pontosan ilyen szükséghelyzetekre tartotta a nagy, tágas szekrényt a helyszínen. Visszatűzni az irodába és eltűnni e szentély mélyén, mint egy magát bevackoló nyúl, csupán egy pillanat műve volt Csimpi Twistnek. Pár másodperccel később már a szekrény belsejében összehúzva lapított, és nagyon finoman, csak az orrán keresztül lélegzett. Jeff már csak egy üres szobát talált.

Ott volt az íróasztal. Ott hevertek szanaszét a padlón bőkezűen szórt ajándékának nyomai. De viaszkos bajuszú kis embereknek, akik ridegen vártak magyarázatot az incidensre, semmi nyomuk. Olyan rejtély volt ez, amelynek bárki könnyen a végére járt volna, aki egy kicsit is ismeri Csimpi Twistet, de az idegen számára tényleg úgy tűnt, mintha tüzes szekéren az égbe ragadtatott volna.

Jeff úgy találta, hogy végigjárta azt, amit - teljesen helyénvalóan - az érzelmek skálájának nevezünk: először a meglepetést afölött, ami úgy tűnt számára, hogy vagy csoda, vagy elsőrangú bűvésztrükk; aztán - mivel

nem szívesen nézett a bocsánatkérés elébe - a megkönnyebbülést; és végül a kíváncsiságot.

Életében először volt egy magánnyomozó irodájában, és eszébe ötlött, hogy itt a ragyogó alkalom, hogy magába szívjon egy kicsit a hely atmoszférájából, ami hasznos lehet még, ha eljön az ideje, amikor tollat ragad következő regényéhez. Leült az íróasztal mellé, és Első Tényként megállapította, hogy ezek az emberi vérebek szemmel láthatóan szeretnek porlepte környezetben dolgozni, kétségkívül azért, hogy megőrizzék ügyfeleik ujjlenyomatait.

Amint gondolataiba mélyedve hátradőlt a székben, s közben azt kívánta, bárcsak ne tartaná vissza az elemi tisztesség attól, hogy átkutassa a fiókok tartalmát és távollévő házigazdája levelezését, kopogtak az ajtón, és egy lány lépett be, akinek látványától úgy rándult hátra a feje, mintha azt is teasütemény-találat érte volna.

- Mr. Adair? - kérdezte az újonnan érkezett, s hangja lágyan csilingelt, mint bárányok csengettyűje naplementekor.

- Teljes mértékben - válaszolta Jeff azon hirtelen döntéseihez híven, amelyek oly jellemzőek voltak kalandvágyó, lelkes természetére. A körülményt, hogy nem ő az, akit a lány keres, túlságosan is bagatellnek tartotta, hogy akár egy pillanatig is foglalkozzon vele.

Igaz ugyan, hogy fogadalmat tett, miszerint rideg és távolságtartó lesz az ellenkező nem minden tagjával szemben, de természetesen ezt nem úgy értette, hogy azt az ilyen különleges esetekre is alkalmazni kell.

6

Rövid csend következett. Jeffet annyira lekötötte az újonnan érkezett bájainak szemrevételezése, hogy képtelen volt megszólalni. Elméje amolyan érzelmi viharba keveredett, amelynek felszínén, mint az örvény tetején táncoló tojáshéj, egyetlen gondolatfoszlány maradt szilárdnak - ha a magándetektívek küszöbét ilyen ügyfelek koptatják, akkor ő egy kapitális marha, hogy nem csapott föl már korábban magándetektívnek.

Az is igaz, hogy gyakorlatilag bárki, aki nem úgy nézett ki, mint Myrtle Shoesmith, az most mind tetszett volna neki, és Anne Benedick messze nem úgy nézett ki, mindazonáltal ennél többről volt szó. Volt valami a

látogatóban, ami, úgy tűnt, megérintett benne bizonyos húrokat; csengőket kondított meg, és fáklyás körmeneteket indított el lelkének visszhangos folyosóin. Rómeó, képzelte el Jeff, valami ehhez hasonlót tapasztalhatott, de inkább csak hasonlót, amikor először felfigyelt Júliára.

Ami Anne-t illeti, bár az ő reakciói némileg kevésbé eksztatikusak, de azért kifejezetten pozitívak voltak. Halsey Court és kiváltképpen Halsey Building lépcsőháza után valami párját ritkítóan lehangoló látványra számított a magánnyomozó személyét illetően, valami sokkal Csimpi Twist-szerűbbre, s tudjuk, nem sokon múlott, hogy nem ebben volt része. Ezek után ez a megnyerő külsejű, jó felépítésű fiatalember üdítő meglepetést és kellemes csalódást jelentett számára. Tetszett neki a fiatalember. Volt ugyan egy furcsa érzése, hogy valamikor, valahol már látta.

- Jó napot - mondta a lány, és Jeff erőteljesen megrázkódott. A láz, ahogy föntebb leírtuk, még tartott, de a kezdeti bénultság már múlóban volt.

- Jó napot - sikerült válaszolnia. - Foglaljon helyet. - Megragadott egy széket, és kabátja ujjával lendületesen törölni kezdte róla a port, ahogyan valószínűleg Sir Walter Raleigh is tette volna a helyében. Röstellte, hogy elődje takarítónőjének laza munkamorálja szükségessé tette eme ténykedését. - Jó sok por van itt, mi?

- Hát, úgy tűnik, akad egy-két porszem.

- Az embert elhívják valami fontos ügyben, és ahogy kiteszi a lábát, a takarítószemélyzet azonnal ellustul.

- Gondolom, túl sokszor hallják, milyen fontos, hogy minden teljesen érintetlenül maradjon.

- Lehetséges. Mégis, túl sok száraz teasütemény van mindenhol, túl sok száraz teasütemény. Nem látom okát, hogy ilyen mennyiségű száraz teasütemény heverjen mindenütt.

- Nem gondolja, hogy otthonosabb lesz tőle az iroda?

- Talán igaza van. Igen, lehetséges, hogy kissé feldobja a helyet. Tessék! - mutatta meg Jeff a keze munkáját. - Azt hiszem, így már jobb lesz.

- Sokkal. Nem porolna le egy másikat is? Pillanatokon belül itt lesz a nagybátyám. Azt hittem, mögöttem jön a lépcsőn, de valószínűleg megállt, hogy kiszimatoljon valamit. Meglehetősen kutakodó természetű.

Még beszélt, amikor az ajtón túlról lassú, dübörgő léptek zaja hallatszott a kőlépcsőről, mintha egy facipős cirkuszi elefánt cammogna a harmadik emelet felé. És ahogy Jeff befejezte az alluviális lerakódás eltávolítását egy másik székről, a társaság hiányzó tagja is megérkezett.

- Gyere be, angyalom - kiáltotta Anne. - Találgattuk, hogy hol lehetsz. Ez itt Mr. Adair! Ő pedig a nagybátyám, Lord Uffenham.

Az újonnan érkezett, ahogy lépteinek zaja előre jelezte, tekintélyes méretekkel rendelkezett. Alakja leginkább érett körtére hasonlított, fönt meglehetősen keskeny volt, de lefelé haladva egyre szélesedett, mígnem egy pár hegedűtok méretű csizmában végződött. Efölött a terebélyes, sztyeppeszerűen szétterülő test fölött hatalmas, tojásdad, tar kupolában végződő fej ült, amelyen, mint domboldalból merészen az égbe szökő hegycsúcson, néhány kósza hajszál árválkodott. Felső ajka hosszú és egyenes sáv volt, álla hangsúlyos. Bozontos szemöldöke alól hatalmas, rezzenéstelen, világoskék szem nézett ki furcsa merevséggel.

- Örvendek - szólalt meg. - Drágám, épp az imént volt egy fenemód érdekes beszélgetésem egy rendőrrel. Szemet szúrt, hogy kiköpött annak a fickónak a hasonmása, aki 1909-ben a csónakverseny éjszakáján bekísért a Vine Streetre, és megállítottam és megkérdeztem tőle, hogy mivel magyarázná ezt. És kutya legyek, ha nem az derült ki róla, hogy az én rendőröm fia! Ez aztán a nemzedékek láncolata, mi?

Itt szünetet tartott, és üveges-merev tekintetét Jeffre fordította, olyan érzést keltve az utóbbiban, mintha egy nagy teljesítményű reflektort állítottak volna rá.

- Vitték már magát a Vine Streetre?

Jeff azt mondta, hogy ebben az élményben még nem volt része.

- Ahhoz képest, hogy rendőrőrs, takaros kis hely - állapította meg Lord Uffenham elnézően, s ezzel a dicshimnusszal leereszkedett az egyik székbe a környezettől való teljes visszavonulás olyan egyértelmű jelével az arcán, hogy azzal Gutzon Borglumnak is modellt ülhetett volna hegyoldalból kifaragott szobraihoz. Jeffnek az az illúziója támadt, hogy őlordsága többé már nincs jelen. Anne-hez fordult, hogy megtudja, milyen természetű ügy tette őt J. Sheringham Adair látogatási listájára, és azt kellett látnia, hogy Anne meglepett szemet mereszt rá.

- Nem tehetek róla, de az az érzésem, hogy már láttam magát valahol, Mr. Adair.

- Csak nem? Kíváncsi vagyok, hol. Maga... - Jeff itt abbahagyta. Már azon volt, hogy megkérdezze, nem volt-e ott a lány a bíróságon a Pennefather kontra Tarvin ügy tárgyalásán, de még idejében kapcsolt, hogy ez meggondolatlanság lenne. - Soha nem járt Cambridge-ben az evezőversenyen?

- Nem.

- Járt valaha Rómában? Nápolyban? Cannes-ban? A bájos Luzernben?

- Soha. Maga sokkal többet utazhatott, mint én.

- Nos, tudja, a kötelesség. Az embert mindenfelé elráncigálják.

- Képzelem. Én nem sokfelé jártam, csak angol vidéki házaknál látogatóban. De azt hiszem, most már rá kellene térnem, milyen ügyben vagyok itt.

Lord Uffenham hirtelen föléledt kómájából, és egyszerre bizonyságát adta, hogy bár a test erőtlen, de az elme attól még nem henye és tunya.

- Hé - szólalt meg, újra Jeffre állítva nagy teljesítményű reflektorszemét.

- Igen?

- Tudja, hogyan lehet megmérni a hőmérsékletet?

- Megnézzük a hőmérőn, nemdebár?

- Sokkal egyszerűbben. Számolja meg, hányat ciripel a szöcske tizennégy másodperc alatt, és adjon hozzá negyvenet.

- Ó, tényleg? - mondta Jeff, és további meteorológiai megfigyelésekre számított, de a másik befejezettnek tekintette a dialógust. Úgy csukta be a száját, mint aki egy középületet zár be, és újra mereven bámult maga elé, Jeff pedig Anne-hez fordult.

- Azt kezdte el mondani, hogy...

- Kezdtem volna föltárni idejövetelem okát, ha Uffenham uraság nem tért volna rá a szöcskék meteorológiai hasznának tárgyára. Oda se figyeljen a nagybátyámra, Mr. Adair. Hajlamos rá, hogy bármely pillanatban bármely témát felvessen, mint az imént. Csak mondja azt magának, hogy most már tudja, hogyan kell megmérni a hőmérsékletet, és felejtse el az egészet.

- Figyeljen, nem is rossz módszer, ha történetesen kéznél van egy szöcske.

- És nincsen hőmérője.
- Ahogy az gyakran megesik, ha az ember vidéken kószál. Idejövetelének célja... ugye itt tartottunk?
- Nos, azzal kell kezdenem, hogy engem egy bizonyos Mrs. Wellesley Cork küldött ide.
- Ismerősen cseng a név.
- Mindjárt gondoltam.
- A nagy vadra lövő vadásznő?
- Úgy van.
- Hát persze. Láttam is egy fényképet róla a minap valamelyik újságban, amint egy döglött oroszlán mellett elnéz a távolba.
- „Mrs. Cork és a barátja."
- Pontosan.
- Én a titkárnője vagyok. A nevem Benedick. Ő vette ki a nagybátyám házát, Shipley Hallt, odalenn Kentben.
- Ó, valóban?
- Azt akarja, hogy legyen egy detektív a helyszínen.
Lord Uffenham megint kiemelkedett viaszfigura-szerű transzából.
- Hülye liba - mondta, ahogyan a jogtanácsos nyilvánít véleményt a kamarában, azzal visszazuhant félálmába.
Jeff bátorítólag bólintott.
- Egy detektív a helyszínen? Ezt furcsának találom. Miért?
- Hogy figyeljék a komornyikot.
- Érdemes figyelni? Olyan lebilincselő látvány?
- Mrs. Cork így gondolja. Továbbá, önt egy bizonyos Mrs. Molloy nevű hölgy ajánlotta.
- Miért akarja Mrs. Cork figyeltetni a komornyikját?
- Mert az a meggyőződése, hogy nem tisztességes. Állandóan rajtakapja, amint a szobákban kutat.
- Értem. Akkor miért nem rúgja ki?
- Azt nem teheti. Ugyanis a nagybátyám egyik kikötése az volt, hogy csak úgy vehetik ki a házat, ha a régi komornyik marad, vagyis nem bocsáthatják el.
- Mrs. Cork nem kifogásolt egy ilyen záradékot a szerződésben?

- Nem sokat foglalkozott a szerződéssel. Mindent rám hagyott. Egyszerűen csak megkért, hogy szerezzek neki egy házat valahol London közelében, és nekem kapóra jött, hogy a bácsikám éppen ki akarja adni, így tető alá hoztam az ügyet. Remek ötletnek látszott. Tudja, én ismerem Cakebreadet.

- Én viszont nem. Ki az?

- A komornyik.

- Tényleg Cakebread a neve?

- Miért ne?

- Túl komornyikosan hangzik. Mintha cselből vette volna föl hogy lépre csalja a jóhiszemű alkalmazókat. Biztos benne, hogy teljesen tisztességes?

- Teljesen.

- Tiszta, mint a frissen esett hó?

- Még annál is tisztább.

- Akkor mivel magyarázza, hogy kotorászik a szobákban?

- Nos, ez...

- Igen?

- Nem is tudom...

Jeff megengedett magának egy csipetnyi kimért szigorúságot. Érezte, hogy J. Sheringham Adair is így tett volna, ha történetesen ő vezeti ezt a vizsgálatot.

- Miss Benedick, szokott maga krimiket olvasni?

- Hogyne.

- Akkor bizonyára tudja, mi az, ami elmaradhatatlan rendszerességgel mindegyikben előfordul. Mindig van egy pont, ha észrevette, amikor a detektív egy kicsit gyanakvó lesz, és azt mondja, nem vállalhatja az ügyet, ha nem bírja az ügyfél teljes bizalmát. „Eltitkol előlem valamit" mondja a detektív. Miss Benedick, most én is azt mondom, hogy eltitkol előlem valamit. Mit?

Jeff élesen átnézett az asztal fölött. Anne a gondolataiba mélyedt. Enyhe ránc jelent meg a homlokán, és az orra hegye megrándult, akár egy nyuszié. Roppant bájos, állapította meg magában Jeff, és nem járt messze az igazságtól.

- Épp azon töröm a fejem - szólalt meg Lord Uffenham újra csatlakozva hozzájuk, miután öt egész percig nélkülözniük kellett a társaságát, mint azon távol lévő szeretteinkét, akikről a zsoltáros beszél -, hogy az egész

nyamvadt emberi fajt össze tudnám pakolni egy fél mérföld mély és egy mérföld széles gödörbe.

- Én nem tudnám - mondta Jeff.

- Én sem - mondta Anne. - Gondold meg, milyen zsúfoltság lenne alul, a gödör fenekén.

- Ez igaz - ismerte el Lord Uffenham némi megfontolás után. - Eegen, eegen. Értem, mit akarsz mondani. De azért ötletnek nem rossz.

Itt abbahagyta, és Jeff, aki udvariasan várt még a folytatásra, majd egy kis szünet után rájött, hogy több nem várható, és ez is nyilvánvalóan csak az obiter dicta* kategóriájába, azaz őlordsága ama szokásához tartozik, hogy bizonyos időközönként ha-kell-vidd-ha-nem-hagyd-ott stílusban kiereszt magából valamit, akár az a hölgy Dickensnél, aki a doveri országút mérföldköveiről beszélt, és Anne-hez fordult.

- Szóval, mi az, amit eltitkol előlem, Miss Benedick?

- Miből gondolja, hogy eltitkolok valamit maga elől?

- A gyakorlott szimatom. Nyomozó vagyok.

- Elég furcsa nyomozó.

- Furcsa?

- Egyáltalán nem ilyennek képzeltem egy nyomozót. Azt hittem, a nyomozók ridegek és gyanakvóak, mint az ügyvédek.

- Értem, mire gondol. - Jeff Mr. Shoesmith-szel való közelebbi ismeretségének köszönhetően tudott egyet s mást az ügyvédek ridegségéről és gyanakvó természetéről. - De az én esetemben az az érzése, hogy...?

- Hogy magának úgy is elmondhatok dolgokat, hogy maga közben nem vonja fel a szemöldökét.

- Egek! Még szép, hogy mondhat. Esetleg összetehetem az ujjaim hegyét, de szemöldökfelvonást ne is várjon tőlem. Kérem, bízzon meg bennem minden aggodalom nélkül. Érzem, hogy van valami a fejében, valami, ami megvilágítaná ezt a komornyikkérdést. Maga, ugye, tud valamit, ami egy csapásra megmentené a hűséges öreg Cakebreadet attól, hogy folt essék a becsületén. Nos, halljuk, mi van a kulisszák mögött!

- Nem is tudom...

- Ne bizonytalankodjon, kérem.

- Mondd már meg neki - robbant be Lord Uffenham a maga váratlan módján. - Nem azért jöttél ide, hogy megmondd neki? Azért cipeltél magaddal, hogy én is ott legyek, amikor elmondod neki, nem? Na, gyerünk. A teringettét, mi értelme volt idebumlizni harminc mérföldet, hogy megmondj valamit egy fickónak, aztán mégsem mondod meg!

- De olyan hibbantnak fogsz látszani ettől, drágám!

- Egyáltalán nem látszom tőle hibbantnak. Az első pillanattól fogva a legnormálisabb és legmegfontoltabb indítékok alapján cselekedtem, és ez a fiatalember elég értelmes ahhoz, hogy felfogja ezt.

- Nos, rendben. Sokat tudna segíteni rajtunk, Mr. Adair - mondta Anne, Jeff felé fordulva. - Gondolom, mint detektívnek, állandóan meg kell találnia valamit, ugye?

- Állandóan. Megoldásokat, maharadzsák rubintjait, ellopott kincseket, mindent, ami jön.

- És van valami különleges módszere, amellyel megtalál valamit, ugye?

- Meg fog lepődni.

- Egy bizonyos...

- Technikám.

- Igen, ez az, technikája. Jelenleg minden olyan reménytelennek látszik. Olyan, mint tűt keresni a szénakazalban.

- Mi olyan?

- Olyan nehéz elkezdeni... Nem is tudom, hogyan mondjam el magának. Nos, vágjunk bele: először Cakebread nem Cakebread.

- Aha! Ebből még lesz valami.

- Ő a nagybátyám.

Jeff pislogott.

- Maga azt mondta...

- Cakebread a nagybátyám.

- Ez a nagybátyja? - kérdezte Jeff hüvelykujjával Lord Uffenhamre bökve, aki újra visszasüllyedt „távol lévő szeretteink" közé, és úgy bámult, mint egy frissen leleplezett köztéri szobor.

- Úgy van. Tudja, úgy gondoltuk, az egyetlen megoldás számára, ha ki akarja adni a házat - azt pedig ki kellett adni, hogy készpénzhez jusson -, hogy a helyszínen tartózkodik, hátha megint emlékezni kezd. És egyedül komornyikként maradhatott ott. Végül is, ez teljesen egyszerű.

- Ó, teljesen. Azt mondta, emlékezni?
- Arra, hogy hova dugta.
- Értem. Igen, ez mindent megmagyaráz. Ööö... hova dugta... és mit?

Anne Benedick hirtelen felkacagott, oly ezüstösen és fülbemászóan, hogy Jeffnek úgy tűnt, nagy szenvedélye - a szó legtisztább, és legmélyebb értelmében persze - ettől a pillanattól datálható. Amióta Anne táncolva, mint a júniusi szellő, átlépte ennek a koszos fészeknek a küszöbét, az volt Jeff általános differenciálatlan benyomása, hogy az érzés, amit a lány keltett benne, a szerelem volt, de ez a kacaj - eleddig csak mosolygott - úgy tűnt, artikulálja a tényeket, megvilágosítja látását. Az egész mennyország ott lakozott Anne Benedick kacagásában. Meghitt otthon képét idézte, amint az ember zimankós téli éjszakán, pattogó kandallótűz mellett, papucsos lábbal, ölében a kutyával, nagyokat pöfékel jó öreg pipájából.

- Azt hiszem, nem fejeztem ki magam elég világosan, ugye? - mondta Anne. - Az a valami, amit eldugott, egy kis zacskó roppant nagy értékű gyémánt, amely az egyesített Uffenham és Benedick vagyont képviseli. A nagybátyám elrejtette valahol Shipley Hall területén, de halvány fogalma sincs, hogy hová.

A tágas szekrény belsejében Csimpi Twist, amellett, hogy felismerte annak életbevágó szükségességét, hogy jelenléte rejtve maradjon, képtelen volt elfojtani egy döbbent horkantást. A gondolat, hogy gyémántok hevernek szanaszét egy vidéki kastélyban, ráadásul egy olyan vidéki kastélyban, amelyben régi jó szövetségesei, Mr. és Mrs. Szappan Molloy már megvetették lábukat, mély húrokat pendített meg benne. Ha ez nem vagyon a széfben, akkor ő nem ismeri fel a vagyont a széfben, még ha tálcán kínálják is neki. Hát ezért horkantott.

Csimpinek - céljait és terveit tekintve - nagy szerencséje volt, mivel Jeff is ugyanakkor horkantott, ráadásul olyan önfeledten, hogy a Twist-járulék észrevétlen maradt. Lord Uffenham fejében szöget ütött ugyan, milyen furcsán visszhangzik ez a helyiség, de csupán álmatag mélázásba kezdett az akusztikáról, ez volt minden.

- Ez meglepi magát?
- Meg.

- Nyugodt lehet, engem is meglepett, amikor a bácsi először mondta. Azt mindig tudtam, hogy nagybátyám eredeti fej, de erre azért nem voltam elkészülve.

Jeff valamennyire magához tért. Még arra is képes volt, igaz, elég erőtlenül, hogy újra összetegye az ujjai hegyét.

- Na, lássuk még egyszer - mondta -, a nagybátyja az egész családi vagyont gyémántokba fektette?

- Igen.

- És elrejtette?

- Igen.

- És elfelejtette, hogy hová dugta?

- Igen.

- Mint kutya a csontot?

- Pontosan, mint kutya a csontot.

- Igen - mondta Jeff, miközben egy mélyről jövőt sóhajtott. - Úgy van, „eredeti". Nem kell hozzá a magyarázó szótár. Maga megtalálta a helyes kifejezést.

- Látod - fordult Anne a nagybátyja felé -, mondtam, hogy hibbantnak néznek. Mr. Adair is meg van döbbenve.

Amennyire ilyen művelet egy kétszázhatvan font súlyú ember esetében egyáltalán szóba kerülhet, úgy Lord Uffenham megborzongott.

- Kikérem magamnak - mondta ellentmondást nem tűrő hangon -, hogy hibbantnak, hülyének meg effélének nézzenek. Az indítékaim, ahogy már az előbb is mondtam, a velejéig normálisak voltak. A teringettét, mi a baj a gyémántokkal? A gyémántok a kevés jó befektetés közé tartoznak, amik még megmaradtak ezen a pokoli sártekén. Csak alapos megfontolás után, amikor majd halálra rémültem azoknak az átkozott vasútrészvényeknek a zuhanásán, mertem végre férfiasan szembenézni a helyzettel, és döntöttem így.

- Ó, persze, már akkor is volt bizonyos rendszer az őrültségedben.

- Hogy érted, hogy őrültségemben?

- Mindig volt szegénykémben egy sajátos logika - folytatta Anne, de már Jeffnek címezve mondanivalóját, mint az elnéző szülő, aki kedvenc gyermekének szeszélyeit ecseteli a vendég előtt. - Amikor elmagyarázza a furcsa dolgait, az ember azon kapja magát, hogy egyetértően bólogat, és

hajlamos elhinni, hogy ez volt az egyetlen helyes megoldás, amit George bácsi tehetett.

- A gyémántok mindig gyémántok maradnak - tette hozzá Jeff a nagybácsi védelmére.

- De nem akkor, ha azt sem tudjuk, hol vannak.

- Persze nem lenne haszontalan tudni, hol is keressük őket.

- Egytől egyig a legtisztább, hamisítatlan, sötét tüzű drágakő, ráadásul profi csiszolás, ami nagy érték egy legatyásodott öreg földbirtokosnak és elszegényedett unokahúgának! Ezt se hallgassuk el a kövekről, amik vagy a másodszobalány hálószobájának kéményébe vannak begyömöszölve, vagy nem.

- Kötve hiszem, hogy ott vannak - mondta Lord Uffenham, miután mérlegelte a feltevést.

- De lehetnek.

- Az igaz.

- A leghalványabb sejtelmed sincs, hogy hol lehetnek.

- Pillanatnyilag tényleg nincs, de nem adtam fel a reményt, és állandóan várok valami megvilágosító fényre, de eddig még sehova nem vezetett.

Jeff most olyan pontot érintett, amelyről úgy érezte, J. Sheringham Adair figyelmét sem kerülte volna el.

- Miért nem tette be ezeket a gyémántokat egy bank páncéltermébe?

- Nem bízom a bankok páncéltermében.

- Kérdezze meg tőle, hogy akkor miért nem vett egy saját széfet? - javasolta Anne.

- Akkor miért nem vett egy saját széfet? - érdeklődött tapintatosan Jeff.

- Mert nem...

- ...bízom a széfekben - fejezte be Anne.

- Nem is - mondta Lord Uffenham makacsul. - Egy széf csak arra jó, hogy támpontot adjon a betörőnek, merre érdemes keresni. Mintha hivatalosan biztosítanánk a gazfickót, hogy ha hajlandó egy kis fáradozásra, talál majd valamit, ami hasznára lesz.

- Maga mély gondolkodó, Lord Uffenham.

- Mindig is az voltam.

- Nem emlékezteti egy kissé - mondta Anne az unokahúg kislányos szókimondásával - a Fehér Lovagra *A tükör mögül*-ből? Amikor transzba

esik, mindig az az érzésem, hogy azon töri a fejét... most nem jut eszembe, de valami olyasmin, ami teljesen más, mint amire bárki, bármikor gondolt volna. Páncélterem? Nem. Nem bízik benne. Saját széf? De nem az Utolsó Uffenham-nek. Szenes vödör? Az igen!

- Szenesvödör?

- Azt mondta, egyszer a nappaliban lévő szenesvödörbe dugta el. Régebben minden este más dugihelyet talált ki.

- Azt azért csináltam, mert szórakoztatott - szólt közbe Lord Uffenham. - Szórakoztató játék volt, hogy ne hagyjam elsorvadni a fantáziámat meg a találékonyságomat.

- Ami persze meglehetősen kacifántos helyzeteket eredményezett. Az emlékezete eljutott abba az állapotba, amit „szeszélyes szakasznak" nevezhetnénk, és minden helyre képes visszaemlékezni, amire egyszer is gondolt. Aztán elmegy oda és kotorászik. Most talán érti már, honnan van ez a Cakebread-ellenes hangulat Shipley Hallban. Valahányszor kutakodni kezd, mindig betoppan valaki, amikor ő még csak félig van kész. Maga is láthatja, mekkora nagydarab ember, magas, széles, tömör hús. Ha valaki bejön egy szobába, ahol ő épp a gyémántokra vadászik, nem tudja nem észrevenni.

Jeff bólintott. Világosan látta, milyen könnyű észrevenni őlordságát.

- Roppant kellemetlen.

- Nagyon.

- És hogyan... izé... hogy jutott idáig, Lord Uffenham?

- Mr. Adair azt kérdezi - tolmácsolta Anne -, hogyan vesztetted el az emlékezőtehetségedet? Mondd el neki. Kíváncsi vagyok, most is olyan mulatságos lesz-e, mint amikor nekem előadtad.

Lord Uffenham bizonyos ingerültséget mutatott.

- Drágám, egy kicsit eltúlzod a dolgokat. Szó sincs arról, hogy elvesztettem volna az emlékezőtehetségemet. Csupán annyi történt, hogy jelenleg kissé bizonytalan az autóbalesetem miatt.

- Ezúttal távolról sem adod elő olyan jól, mint nekem. Az én drága Lord Uffenhamem - magyarázta Anne - olyan ember, aki nem fogadja ám el csak úgy a konvenciókat. Először megfontolás tárgyává teszi, vizsgálat alá veti őket, és ha szerinte értelmetlenek, határozottan ellenáll nekik. Így jártak nála a közlekedési szabályok is. Derék bácsikám a jobb oldalon vezetett, mivel a bevett angol közlekedési szokásokkal ellenkező

álláspontra helyezkedett, ám a sarkon kiforduló kamionban pechjére egy ortodox meggyőződésű sofőr ült. Amikor kiengedték George bácsit a sebészeti klinikáról, a sérülései szépen begyógyultak, de a memóriája kitörlődött. Az orvosok szerint roppant érdekes eset volt. Tetszett nekik.

- Tekintetbe véve Lord Uffenham nézeteit, a maga részéről, Miss Benedick, jó ötlet volt, hogy komornyiknak tette meg őt a házban, nem sofőrnek.

- Igen. Bár attól tartok, nincs ínyére a dolog.

- Nincs is - mondta Lord Uffenham határozottan. A téma szemmel láthatóan az volt, amelyen rendszeresen elmélkedett. - Utálok ezüstöt pucolni. Nem szeretek felszolgálni az asztalnál. Az idegeimre megy, hogy állandóan egy szakácsnő társaságában kell fecsérelnem a drága időmet, aki olyan részletességgel traktál az emésztésével, hogy az már a jó ízlés határát súrolja. Azt meg különösen nehezen viselem, hogy a Cakebread névre kell hallgatnom.

- Mondja - szólt Jeff -, hosszú időbe telt kitalálni ezt a nevet?

- Á, dehogy - válaszolta Anne. - Egy pillanat műve volt.

- Maga nagyon kivételes lány.

- Köszönöm. Egy még kivételesebb nagybácsival, ugye így gondolta? Nos, segít nekünk?

- Hogyne.

- Az kimondhatatlanul sokat lendítene az ügyön. Már úgy értem, azon senki nem ütközne meg, hogy egy detektív szaglászik a házban. Hiszen azért van ott. George bácsi mindennap megadná a lehetséges helyeket, maga pedig végigpróbálná őket. Így előbb vagy utóbb olajra bukkannánk.

- Pusztán a kiküszöbölés egyszerű módszerével.

- Pontosan. De van még valami, amit nem mondtam el magának. Tartok tőle, hogy nem fogja különösebben élvezni az ott-tartózkodását. Shipleyben ugyanis a legszigorúbb vegetáriánus rendszabályok vannak érvényben.

- Ez bizony szomorú hír.

- Mrs. Cork fanatikus ebben a kérdésben. Egy nemrégiben tett afrikai expedíciója során lenyűgöző hatással volt rá az ugubu törzs kicsattanó egészségi állapota és természetes, romlatlan kinézete. Ez a népcsoport, leszámítva egy-egy karácsonykor elfogyasztott misszionáriust, kizárólag

gyümölcsökön és zöldségféleségen él. Mrs. Cork azzal a szándékkal bérelte ki Shipleyt, hogy valamiféle magja vagy sejtje legyen az ugubu tanok terjesztésének egész Angliában. A program az emelkedett gondolkodásra, rituális törzsi táncokra és mindenekfölött a teljes vegetarianizmusra épül. Mindezt csak azért mondtam el, hogy tudja, mire számíthat.

- És... az odalátogató nyomozókkal sem tesznek kivételt?

- Persze hogy nem. Azt mondanom sem kell, hogy úgy kell tennie, mintha maga is az egészségfarm rendes tagja lenne, s mintegy becsapná Cakebreadet.

- Értem. De... maga ugye ott lesz?

- Hogyne, én végig ott leszek.

- Akkor, azt hiszem, mindent megbeszéltünk.

- Nos, akkor hát rendben. Mindenesetre, ha közben majd úgy érzi, hogy torkig van az egésszel, mindig beugorhat George bácsi komornyiki kamrájába egy pohár portóira.

Jeff hálás pillantást vetett életmentőjére.

- Tényleg?

- Persze - nyugtatta meg Lord Uffenham. - Tele a pince, ott én vagyok az úr. Addig nyakalhat, míg keresztbe áll a szeme.

- Milyen undorító ajánlat - borzongott Anne. - Biztos vagyok benne, hogy Mr. Adair nagyon mértékletes.

- Mr. Adair - emelte fel az ujját Jeff - még nem ment keresztül olyan megpróbáltatásokon, aminők Shipley Hallban várnak reá.

Anne fölemelkedett.

- Az egyetlen kérdés, amit még nem beszéltünk meg, hogy mikor fog lejönni.

- Mikorra szeretné, hogy lemenjek?

- Mrs. Cork azt mondta, hogy visszafelé hozzam magammal kocsiban.

- Kitűnő ötlet.

- Csak, sajnos, nincs már benne hely. Mrs. Cork nem tud hogy George bácsit is magammal hozom. Mennyi idő kell magának ahhoz, hogy összecsomagoljon?

- Húsz perc.

- Akkor épp van egy jó vonat, amit könnyen elérhet. George bácsi be akarsz nézni a klubodba?

- Eegen. Azt hiszem, beugorhatok.

- Nos, adok fél órát. Megnézem Lionelt. Majd érted megyek. Jeff nem tehetett megjegyzést a lány azon óhajára, hogy férfiismerősöket látogasson meg, de első alkalommal fogta el az a határozott érzés, hogy valami kellemetlen-csikorgó hang pendült meg. Aztán, mivel nagylelkű fiatalember volt, úgy döntött, nem csinál fölöslegesen nagy ügyet belőle. Egy ilyen lány nyilvánvalóan nem szenved hiányt férfiismerősökben. Az ő dolga mindössze annyi, hogy világossá tegye - persze nem ajtóstul rohanva a házba, nehogy elriassza a lányt a tömény Miller-báj túl korai kimutatásával -, hogy ezek a Lionelek meg az összes többi akárkik nagyon gyenge csapat azzal a férfival összehasonlítva, akivel nemrégiben ismerkedett meg.

- Viszlát - mondta Jeff, miközben tiszteletteljes gyengédséggel szorította meg Miss Benedick kezét.

- Viszlát, Mr. Adair. És köszönjük a segítségét.

- Én köszönöm a lehetőséget, hogy segíthetek maguknak - mondta Jeff.

Anne kisietett a szobából; Jeff Lord Uffenham felé fordult, hogy elbúcsúzzon tőle, s úgy látta, hogy az agg hústorony rezzenéstelen szemeket mereszt rá.

- Ha! - szólalt meg Lord Uffenham. - Ha! Na, mit szól?

Jeff udvarias érdeklődéssel megbillentette a fejét. Lord Uffenham hüvelykujjával az ajtóra bökött, melyen az imént Anne ment ki.

- Beléesett, mi?

A kérdés olyannyira hirtelenül és váratlanul érte Jeffet, hogy azon kapta magát, hogy a hipnotizált médium gépies őszinteségével válaszol rá.

- Igen.

- Mindjárt gondoltam. Mérföldekről látszik. Ez a lány pont olyan, mint én.

- Öööö... milyen értelemben? - kérdezte Jeff, akinek eddig nem tűnt fel semmiféle hasonlóság.

- Még egyetlen nő sem volt képes ellenállni nekem - magyarázta Lord Uffenham szerényen. - És nem láttam még olyan fiatal fickót, aki képes lett volna ellenállni neki.

Nehézkesen kibotorkált az alacsony ajtón, majd újra megjelent, akár a Vigyorgó Fakutya, és merev, rezzenéstelen nézésével fixírozta Jeffet.

- Na, sok szerencsét - mondta, és újra eltűnt, ezúttal véglegesen.

Jeff néhány percnyi elmélyült töprengés után lassan lesétált a lépcsőn, és visszament Halsey Chambersbe.

Pár perccel később, amikor Csimpi Twist már egészen biztos volt benne, hogy kizárólag övé a szoba, felszínre merült a szekrényből, elgondolkozva megpödörte viaszkos bajuszát, és leült az íróasztalához, hogy elszívjon egy ünnepi cigarettát.

Elméje vadul dolgozott.

7

Anne Benedick már vagy tíz perce Lord Uffenham klubjának halljában várakozott, amikor őlordsága végre feltűnt és aláereszkedett a széles lépcsőn, egyik kezével egy riadt tekintetű püspök karjába kapaszkodva, akinek a szupralapszariánizmusról tartott kiselőadást. Anne láttára engedett szorításából, a püspök meg egy hálás pillantást vetve Anne-ra, kilőtt puskagolyóként tűnt el a pihenőhelyiség irányába. Lord Uffenham bűntudatos félénkséggel nézett unokahúgára, amelyet magabiztos fellépéssel próbált leplezni.

- Hello, drágám. Épp most érkeztél, mi? Nagyszerű. Elkéstél?

- Nem, nem én késtem el - válaszolta Anne azzal a szigorúsággal, amelyet oly gyakran volt kénytelen alkalmazni, amikor a családfővel érintkezett. - És nem most érkeztem. Már egy negyedórával ezelőtt jelentették neked, hogy itt vagyok.

- Persze, persze, igazad van. Már emlékszem. Csak mutattam még egy-két gyufatrükköt a fiúknak, és megfeledkeztem az időről. Megyek a kalapomért.

- A fejeden van.

- Tényleg? Akkor mehetünk is.

- Mégpedig azonnal. Nagyon bele kell taposnom a gázba, hogy időben visszavigyelek, mielőtt még hiányolni kezdenek.

- Nem mondtam volna neked, hogy ma délután kimenőm volt?

- Nem, nem mondtad. Úgy érted, hagytad, hogy végigizguljam a délutánt, amikor semmi ok nem volt rá?

- Hiába, ilyen a memóriám. Sok tekintetben nagyon bizonytalan lett.

Elindultak oda, ahol a kétüléses állt, és Anne hátralépett, hogy útitársa beszállhasson. Volt idő, amikor ha egy autóban utaztak, Anne - meggondolatlanul - elsőnek szállt be, ám ilyenkor a jármű ide-oda himbálózni kezdett vele, amint a hirtelen, irdatlan súlyú megterhelés érte; néhány ilyen tapasztalat óvatosságra intette. Ugyanis Lord Uffenham gyakorlata az volt, hogy ha le akart ülni, egy kicsit egyensúlyozva imbolygott, aztán lustán elengedve magát, hirtelen huppanással lavinaként lerogyott.

Útjuk elején csend ereszkedett közéjük. Anne nem szívesen beszélgetett a londoni forgalomban, Lord Uffenham gondolatai pedig akörül keringtek, hogy mi mindent tudott volna még mondani a püspöknek, ha nem szorította volna annyira az idő. Merev tekintet költözött arcára és tagjaira, és amíg nem hagyták maguk mögött a külső kerületeket, őlordságát egyszerűen nem lehetett a jelenlévők közé sorolni - azt a benyomást keltette, mint akit csak tengerentúli hívással lehet elérni.

- Na, vén hadimén? - szólalt meg Anne, ahogy Anglia úthálózatának csendesebb vizeire értek. Egy pillanatra elengedte a kormányt, hogy rokona bordái közé bökjön és értésére adja: ideje, hogy felébredjen és beszélgessen vele. - Mi a véleményed az egészről?

- He?

- Hát arról, hogy egy ilyen rokonszenves nyomozó fog segíteni nekünk. Azt hiszem, sokat javultak a kilátásaink, nem?

- Ó, eegen. Határozottan.

Anne reményteljesen kitekintett a szélvédőn.

- Most már történnie kell valaminek, nem gondolod? Mert ha nem, én belehalok. Sejtelmed sincs, mennyire utálom ezt a titkárnői szerepet.

- Te meg nem tudod, mennyire utálok komornyikoskodni.

- Reménykedjünk benne, hogy Mr. Adair visszaszerzi a családi vagyont. Te milyennek láttad?

- Megnyerő fiatal fickó.

- Nekem is az volt a benyomásom.

- Én is pont ilyen voltam az én időmben.

- Miért, te is karcsú és izmos voltál?

Lord Uffenham elgondolkozott.

- Izmos, az igen, de karcsú, az soha nem voltam. Úgy értem, belevaló fiatal fickó voltam, és ez a fiatal fickó is belevaló fiatal fickónak látszik. Van benne kurázsi. Nem úgy, mint abban a nyavalyás, gülüszemű malteroslegényben, akivel eljegyezted magad.

- Azt hiszem, már kértem, hogy ne nevezd Lionelt malteroslegénynek. A szeme pedig soha nem dülledt ki. Egyébként nem malteroslegény, hanem lakberendező.

- Rosszabb, még annál is rosszabb. Meg voltam döbbenve, amikor bejelentetted, hogy hozzá akarsz menni. Mélységesen meg voltam döbbenve.

- Emlékszem.

- „Micsoda, ahhoz a fickóhoz?" Emlékszem, ezt mondtam. „Ehhez a nyálkás, csúszó-mászó istencsapásához? Azt a kutyateremtettét!"

- Tényleg ezt mondtad. De ne foglalkozz Lionellel. Ebben már akkor sem értettünk egyet. Örülök, hogy Mr. Adairt ügyesnek találod. Meg kell hogy mondjam, rám nagy hatással volt, ahogy mindent azonnal felfogott. Gondolom, a detektívek már csak ilyenek.

Lord Uffenham rekedt, gurgulázó hangot hallatott, mint valamely izmos úszó a haláltusájában.

- Nem detektív.

- Miii???

- Egy pillanatig se vettem be, hogy az.

Az út forgalommentes nyugalma lehetővé tette, hogy Anne levegye róla a tekintetét és útitársa felé fordítsa. Az őlordsága szemeire leereszkedni látszó filmszerű hályog annak a jele volt, hogy újabb transzba készül esni, és Anne megint a bordái közé bökött.

- Ezt meg hogy érted?

- Ahogy mondom. Azt hiszed, nem ismerek föl egy magánnyomozót, amikor meglátok egyet? Köztük nőttem föl. Valamikor, kezdő fiatal fickó koromban, rajokban jöttek utánam. A magánnyomozók undorító keselyűk. Mérföldekről megismerni őket. Ez a fiatal ürge csak véletlenül ült az irodában. Mit mondtál, amikor bementél?

- Azt mondtam, „Mr. Adair?", vagy valami ilyesmit. Érdeklődő hangsúllyal.

- Amire ő azt válaszolta, hogy...
- Valami olyasmit, hogy „Határozottan", vagy „Teljes mértékben".
- Na, hát ez az. Egy igazi magánkopó azt mondta volna: „Szolgálatára, hölgyem", vagy valami ehhez hasonló kenetes szöveget, és közben a szurtos kezét dörzsölgetve behízelgően vigyorgó volna, mint egy pincér. Vigyorgott ez az ürge?
- Nem. Csak bámult.
- Hát ez az. És miért? Mert levetted a lábáról. Te mindig leveszed ezeket a fiatal fickókat a lábukról. Ezt a tehetségedet az én családomtól örökölted. Én is világéletemben levettem a nőket a lábukról. Ez volt a bajom a régi szép időkben. Hányszor volt, hogy egyszerűen csak udvarias meg lovagias akartam lenni, és mire észbe kaptam, már újabb családi élet hevert romokban. Ezért szoktam hozzá, hogy állandóan magándetektívek követnek.
- Bárcsak olyan jól emlékeznél a gyémántokra is, angyalom, mint a borzalmas ifjúkori kilengéseidre.
- Hát igen. Számomra sem öröm visszaemlékezni ifjúkori kilengéseimre - mondta erényesen Lord Uffenham.

Anne tekintete visszatért az országútra. Gondolataiba mélyedt és az alsó ajkába harapott. Az imént hallottak új megvilágításba helyezték a tényeket. És mialatt Lord Uffenham újból elkalandozott, és annak a rejtélynek a megoldására szentelte szellemi erejét, hogy a madarak miért ülnek sorban a sürgönydrótokra, amikor az kényelmetlen lehet a lábuknak, amikor pedig annyi alkalmatos fa van, csend lett az autóban, és el is tartott, míg úti céljuk fel nem tűnt.

- De ez olyan őrültségnek tűnik - szólalt meg végül Anne.
- He?
- Mr. Adair.
- Mi van vele?
- Azt mondtam, lehet, hogy őrült.
- Miért?
- Hogy így komédiázik.
- Nincs abban semmi őrültség. Fenemód értelmes dolgot csinált, tekintetbe véve az érzelmeit. Nem természetes a részéről, hogy melletted akar lenni, amikor fülig szerelmes lett beléd?

- Szerelmes... belém...?
- Persze. Mondtam már neked, hogy levetted a lábáról, igaz? Beléd esett, első látásra.
- Drágám, ne halandzsázz itt összevissza.
- Nem halandzsázok.
- Lehetetlen, hogy első látásra belém szeretett.
- Miért?
- Az emberek nem szoktak csak úgy az első látásra beleszeretni valakibe.
- Nem-e? A hétszázát! Ha sorba állítanám az összes nőt, akibe első látásra beleszerettem...
- Nos, kímélj meg tőle. Biztos vagyok benne, hogy tévedsz.
- A saját szájából hallottam.
- Mi?
- Hogyne. Miután kimentél, a szemébe néztem és azt mondtam, „Beléesett, mi?"
Anne levegő után kapkodott.
- Nem tehetted!
- Dehogynem.
- De miért?
- Megbízható forrásból akartam megbizonyosodni, hogy helytálló-e a gyanúm. Nincs annál jobb, mint közvetlenül a forrásból meríteni, ha az ember biztos információkhoz akar jutni.
- Na és, mit mondott erre?
- Azt mondta, „Eegen."
- Elég szűkszavú volt.
- Nem kell ahhoz sok szó, hogy egy ilyen egyszerű kérdésre válaszoljunk. „Szereti, ugye?" mondtam. Ő meg azt mondta, „Eegen." Szóval, ennyi. Én lecsapnék rá, ha neked volnék. Ragyogó fiatal fickó. Első pillanattól fogva megkedveltem.
- És Lionel, a jegyesem?
- Lionel? Ha! Kétszer is meggondolnád, hogy foglalkozz azzal a tökfilkó Lionel Greennel, ha nem lenne olyan szívdöglesztő kinézete, amin a nők, szegény eltévelyedett lelkek, úgy látszik, képtelenek átlátni. Adj két darab szenet meg egy marék gittet, és olyan Lionel Greent kotyvasztok neked,

hogy ketté áll tőle a füled. A teringettét, de szerettem volna ott lenni tegnap a bíróságon, amikor az a fickó kikészítette ezt a tökfilkót.

Anne megállította az autót. Még csak Shipley Hall kocsifelhajtójának a bejáratánál voltak, és bár nem lett volna ildomos, hogy a titkárnő és a komornyik együtt gördüljön föl a kastély főbejárata elé, még legalább kétszáz yardig szükségtelen volt kitennie.

De, bár Anne minden más tekintetben különbözött Myrtle Shoesmith-től, osztozott vele ama szigorú fegyelmezői elvben, hogy a férfiak, akik rosszul viselkedtek, kapják meg méltó büntetésüket.

- Kiszállni, angyalom.

- Mi az, máris?

- Ebben a pillanatban. És remélem, hogy megharapnak a vad csigák. Nagyon jól tudod, mennyire csúnya dolog így beszélni Lionelről.

- Nem bánnád, ha szíved mélyén nem tudnád, mennyire igazam van.

- Kifelé. Jó vad, harcias csigákat, hosszú szarvakkal.

Lord Uffenham aláereszkedett, mint a tölgy, az erdő ura, amely egy favágó fejszéjének esett áldozatul, Anne pedig továbbhajtott. Tekintete újra töprengő lett, és fogai újra az alsó ajkába haraptak. Arra gondolt, mennyire nem szereti J. G. Millert, azt az emberbőrbe bújt szörnyeteget. Vajon lesz-e valaha is olyan szerencséje, gondolta, hogy találkozzon vele és megmondja neki, mi a véleménye róla?

Nagyon remélte.

8

A Shipley Hall gyepes területeit szegélyező magas fák árnyékai feltartóztathatatlanul előre kezdtek kúszni a selymes pázsiton, amikor az állomási taxi, Jeffel a belsejében, a főbejárat elé húzott. A csengetés előteremtette a rendkívül hivatalos szemet meresztő Lord Uffenhamet.

- Hello - köszöntötte Jeff a régi cimbora melegségével. - Tehát simán visszaért? Ide figyeljen, adjon tíz percet, hogy összebratyizzak a Feketék Rémével, és máris a nyakára hágunk annak a portóinak, amiről beszélt.

- Uram?

A rideg szó és az ezt kísérő kifejezéstelen, megismerni nem akaró tekintet értésére adta Jeffnek, hogy egy színművész társaságában van.

Lord Uffenham komornyiki minőségében szemmel láthatóan nem engedte, hogy a kedélyes társasági múlt emlékei összekeveredjenek jelenlegi szerepével. A széles publikum előtt ő Cakebread volt, a teljes és maradéktalan Cakebread és semmi más. Jeff módosított túláradó fellépésén, s egy keveset belekevert a másik formalitásából.

- Itthon van Mrs. Cork?

- Igen, uram. Kit jelenthetek be?

- Mr. Adairt.

- Ha lenne szíves erre parancsolni, uram.

Ugyanazzal a távolságtartó visszafogottsággal és csendben, amelyet csak csizmája nyekergése tört meg, Lord Uffenham végigvezette az ifjú látogatót egy folyosón, amely egy ajtónál ért véget és amely ajtón keresztül, ahogy kinyitotta, egy erőteljes, zengő hang mondott valami elmarasztalót a magányos elefántokról. Egy pillanattal később Jeff a ház úrnőjének színe előtt találta magát.

Jeff első benyomása Mrs. Wellesley Cork láttán nagyban hasonlított a számos jávorszarvas és vapiti élményéhez, akik életük során találkoztak vele. Csakúgy, mint ők, Jeff is zavartságot és enyhe idegességet érzett. Amikor Mrs. Cork először tárult húsvér valóságban szem elé, akkor is mindig tiszteletteljes döbbenetet keltett volt, ha nem volt állig felfegyverezve. Nagy termetű, a negyvenes évei közepén járó, erőteljes asszony volt - és csinos is, annak, aki a robusztusabb típusú szépség rajongója, viszont kevésbé ellenállhatatlan annak, akinek ízlése a lényegesen nőiesebb külső irányába hajlik. Az afrikai nyarak hosszú sora a cserzett bőr állagára barnította vonásait, amitől úgy nézett ki, mint egy öregebb kiadású Myrtle Shoesmith, aki sokat ült ernyő nélkül a napon.

Az íróasztalnál Anne Benedick foglalt helyet, jegyzettömbbel a térdén. Úgy tűnt, diktálnak neki.

- Tessék, Cakebread?

- Mr. Adair, asszonyom.

- Ó! Jöjjön be, Mr. Adair. Isten hozta. Mára elég lesz ennyi, Miss Benedick.

Anne a kölcsönös bemutatkozások alatt titkolt érdeklődéssel figyelte Jeffet. Mindig is felkelti egy lány érdeklődését, ha lehetősége nyílik újra szemügyre venni a férfit, aki - miként azt legutóbbi találkozásuk óta biztosították - első látásra belészeretett. Úgy találta, hogy ő maga

kedvesen és jóindulatú érzelmekkel viseltetik a fiatalember iránt. Anne szerette, ha szeretik az emberek - vagy ha azt jobban szeretik, szerelmesek belé.

Ráadásul a bátorság olyan férfiúi kvalitás volt, amely különösen előkelő helyen állt Anne-nál, és kétségkívül, ez az ál-Adair azzal, hogy fondorlatosan, hamis látszatot keltve bemerészkedik a Cork-fészek belsejébe, nem akármilyen hősiességről tesz tanúbizonyságot. Anne legtöbb fiatal férfiismerőse, ha választhatott volna, hogy Mrs. Wellesley Cork rovására űzzön tréfát, vagy egy rövid bottal bolygasson fel egy vaddarázsfészket, tétovázás nélkül az utóbbi mellett döntött volna.

Mivel Anne a nagybátyjánál kevésbé merev nézeteket vallott a régi ismerősök fogadásáról, sugárzóan rámosolygott Jeffre, ahogy elhagyta a szobát, amitől Jeff jelentékeny mértékben felbátorodott. Egy olyan biztató mosoly után, amelyet Anne-től kapott, már képes volt Mrs. Corkot különösebb megerőltetés nélkül apró bagatellnek tekinteni.

A dinamikus asszony most szigorú vizsgálat alá vetette a fiatalembert.

- Üljön le, Mr. Adair. Maga nagyon fiatal - jegyezte meg, már az első pillanatban hibát találva alkatában. - Nem számítottam rá, hogy ilyen fiatal lesz.

Jeff bocsánatot kért az életkoráért, és már a nyelvén volt, hogy az apja is pont ilyen fiatal volt a maga idejében, de meggondolta magát. Volt valami a vendéglátójában, ami azt súgta neki, hogy nem értékelné az efféle sziporkázást.

- Ennek ellenére nagy tapasztalattal rendelkezik, ugye?

- Ó, roppant naggyal.

- Helyes. Gondolom, Miss Benedick már elmagyarázta, miért akarom, hogy maga itt legyen.

- Teljes mértékben.

- Az volt Cakebread, aki beengedte.

- Én is úgy következtettem.

- Tartsa rajta a szemét.

- Rajta fogom.

- Az az ember vagy őrült, vagy tolvaj, és tudni akarom, hogy melyik, mielőtt, mint szándékomban áll, komoly kifogást teszek az ügyről Lord

Uffenhamnak. Mármint az ötlet miatt, hogy betett egy ilyen záradékot a bérleti szerződésbe.

- Szokatlan.

- Nem is értem, hogy Miss Benedick miért nem hívta fel rá a figyelmemet. Jut eszembe, mi a benyomása Miss Benedickről?

A téma egyike volt azoknak, amitől Jeff nagyon könnyen líraivá válhatott volna. Ám mivel - helyesen - úgy ítélte meg, hogy beszélgetőtársa nem költői rapszódiákat kíván hallani tőle, csak arra a velős megállapításra korlátozta válaszát, hogy véleménye szerint Anne nagyon bájos hölgy.

- Roppant vonzó, ahogy az orra hegyét mozgatja - tett magának Jeff egy kis engedményt.

Mrs. Cork kissé értetlenül nézett.

- Még sosem figyeltem meg, hogy az orra hegyét mozgatná.

- Tudja, egy detektív felfigyel az ilyen apróságokra.

Mrs. Cork egy darabig a gondolataiba mélyedt. Úgy tűnt, hogy Anne orrának mozgékonyságán mélázik. Elkapta a falon díszelgő antilopfej tekintetét, helytelenítően belenézett üveges szemébe, majd visszatért az üzleti kérdésekhez.

- Nyugtalan vagyok Miss Benedick miatt.

- Úgy érti, Cakebread miatt? - kérdezte Jeff, kiigazítva a nyelvbotlást. Nem úgy értem - válaszolta Mrs. Cork kissé ingerülten. - Miss Benedickről beszéltem, és őt is értettem alatta. Amikor Mrs. Molloy azt javasolta, hogy detektívet hozzunk Shipley Hallba, azért támogattam az ötletet, mert így sok mindent megtudhatok Miss Benedickről, amit nagyon szeretnék. A maga fő feladata tehát az lesz, hogy figyelje Miss Benedicket. Nem bízom benne. Azt hiszem, alattomos.

Jeff ezt nem hagyhatta szó nélkül. Lelke mintha kézenátfordulós talaj gyakorlatot végzett volna a felháborító jelzőtől. Az ellen nem volt kifogása, ha Mrs. Cork Lord Uffenhamre aggat elmarasztaló címkéket rosszindulatú célzásaival, de amikor már Anne volt soron, betelt nála a pohár.

- Alattomos? Hogy érti, hogy alattomos? Szó sincs ilyesmiről - mondta melegen. - Csodálatos természete van, olyan nyílt és őszinte, mint... na, tudja, miről beszélek.

Mrs. Cork kezdte nem kedvelni ezt a fiatalembert. Jobban szerette, ha csak Fejbólintó Jánosok veszik körül, a régi jó hollywoodi hagyományoknak megfelelően. Szemébe sötét, acélos tekintet költözött, amelyet a fekete földrész bármely bennszülött fegyverhordozója és számos félvér kereskedője felismert volna. Az a tekintet volt ez, amelynek köszönhetően Mrs. Corkot úgy ismerték bennszülött és félvér kereskedőkörökben, mint „Mgobo-Mgumbi", ami laza fordításban körülbelül annyit tesz: Az asszony, Akit Nem Érdemes Átejteni.

- Mr. Adair, úgy tűnik, magának rövid ismeretség után elég biztos véleménye van Miss Benedicket illetően - mondta fagyosan.

- A detektív első számú értéke az a képessége, hogy egyetlen pillantással felismeri a jellemeket.

- Lehet, hogy így van. Én viszont abban a helyzetben vagyok, hogy megfigyelhetem Miss Benedicket az unokaöcsém társaságában. És az az érzésem, hogy be akarja hálózni.

A szörnyű szó olyan hatással volt Jeffre, mintha egy lyukfúró ár hatolt volna keresztül nadrágja ülepén. Fölegyenesedett a székén. Az „alattomos" is épp elég volt és a maximális terhelhetőség határán járt, de a „behálózni" elérte a határt, ha ugyan nem lépte át.

- Azonnali jellemfelismerő képességem alapján azt kell mondanom, hogy ön teljes tévedésben van.

- Lenne szíves abbahagyni, hogy folyton azt a híres azonnali jellemfelismerő képességét emlegeti? Nem azért alkalmazom, hogy ellenszegüljön nekem.

Jeff ösztönös reakciója az lett volna, hogy visszavágjon, hogy egyáltalán nem áll még Mrs. Cork alkalmazásában, majd fölpattanjon, sarkon forduljon és kisétáljon a szobából. Csak az a megfontolás tartotta vissza, miszerint ez alaposan belekaszálna abba a tervébe, hogy sokat lássa Anne-t a közeljövőben.

- Miből gondolja azt, hogy van valami Miss Benedick és az unokaöccse között? - kérdezte békésebb hangon.

- Abból, ahogy Miss Benedick néz rá. Mondtam is Mr. Trumpernek ma délután, hogy Miss Benedick viselkedése, ahogy felolvasta nekem az unokaöcsém bírósági kihallgatásáról szóló sajtóbeszámolót, fölöttébb gyanús volt. A hangja remegett, és amikor azt mondtam, puszta kézzel

meg tudnám fojtani ezt a Millert, valami gyengéd sóhajtásféle tört fel belőle.

- Miller? - kérdezte Jeff, fennakadva a véletlen egybeesésen.

- Egy J. G. Miller nevű egyén. Ügyvéd.

A lyukfúró ár megint rakétaként hatolt át Jeff székének alján, akkora ugrásra késztetve, amekkorát egy lazac ugrik az ívási időszakban. Egy fiatalembert mindig is némi nyugtalansággal tölt el, ha tudomására jut, hogy olyan asszony vendégszeretetét élvezi, aki epedve várja, hogy puszta kézzel fojtsa meg. Közelebbről szemügyre vette Mrs. Corkot. Ő, Jeff helyzeti előnyben volt ugyan, de Mrs. Cork azt a benyomást keltette, hogy közelharcban csúnya ellenfélnek bizonyulna.

- Az unokaöcsémet, Lionel Greent tegnap tanúként idézték be bírósági kihallgatásra, és az a J. G. Miller, aki a felperes védelmét képviselte, a legfelháborítóbb módon lehetetlenné tette és megszégyenítette. És mint mondtam, a cikk olvasásakor ez olyan mértékű méltatlankodást váltott ki Miss Benedickből, amelyet én teljesen indokolatlannak tartok. Mr. Trumper azt mondja, hogy csak normális és természetes jóérzésről van szó. Szamárság! Az a lány szerelmes Lionelbe. Legalábbis ez az erős gyanúm. Tehát, amíg itt van, a maga dolga az lesz, Mr. Adair, hogy figyelje őket - egyébként Lionel ma este érkezik - és szerezzen bizonyítékot. Amennyiben rajtam múlik, nem akarom elveszíteni Miss Benedicket, mert kiváló titkárnő, ezt elismerem, de ha gyanúm beigazolódik, azonnal repül.

Jeff számára kedvező volt, hogy a fenti közlés a szóáradat kategóriájába tartozott, mert így volt ideje összeszedni gondolatait, amelyek rövid idő alatt úgy összezavarodtak, mintha bombát helyeztek volna működésbe alatta. A felfedezés, hogy gyanútlanul betévedt Szagos Green nagynénjének otthonába, már önmagában is elég zavaró volt. Még ennél is nyugtalanítóbb volt az a hír, hogy maga Szagos Green még aznap este személyesen is befut.

Ez pedig megfontolt és konstruktív gondolkodást igényelt. Hacsak nem fogja vissza magát - és hogy hogyan lesz képes magát visszafogni, az egyelőre nem volt világos -, akkor ez a Green, aki legutóbbi találkozásuk óta föltehetőleg csak úgy liheg a bosszúvágytól, kétségkívül az első öt percben, de még valószínűbb, hogy az első öt másodpercben elárulja őt. Ami után, ha elkerüli is a Mrs. Cork általi, puszta kézzel végrehajtott

megfojtást - akit a vadászatokon végzett, éveken át folytatott gyakorlatok különösen képessé tettek, hogy vízilótól lefelé bármit megfojtson -, Shipley Hall búcsút vesz Sheringham Adairtől.

- És ha már a témánál vagyunk - folytatta Mrs. Cork -, van még valami. Nem tudom, Miss Benedick említette-e magának, de mi itt, Shipley Hallban egy kis telepet képezünk, azzal a céllal, hogy fegyelemre kényszerítsük a testet.

Itt szünetet tartott. Kavargó gondolatai majdnem egy Uffenham mértékű transzba taszították Jeffet. Mrs. Cork élesen koppantott az asztalon.

- Megfegyelmezni a testet - ismételte, és arra gondolt, vajon Mrs. Molloy miért olyan nyomozót ajánlott, aki nem elég, hogy olyan zsenge korú, mint a ma született bárány, ráadásul még süket is.

Jeff riadtan magához tért.

- Ó, á, igen. Arra a vegetáriánus... - itt ő is szünetet tartott. Már a nyelve hegyén volt, hogy a „hülyeség" szót használja, de egy belső hang még idejében azt súgta, jobb lenne egy szinonimát keresni. - Arra az ugubu dologra gondol? - helyettesítette.

- Pontosan. Járt már valaha Afrikában, Mr. Adair?

- Nem, soha. A bájos Luzernben igen. Afrikában nem.

- Akkor az ugubukkal sem találkozott még. Nos, hát akkor képzelje el a létező legragyogóbb egészségű embereket, gyermekien ártatlan szívvel. Ők az ugubuk. Mindezt a kizárólag zöldségalapú táplálkozásuknak és ritmikus táncuknak köszönhetik. Én végső soron azt remélem ettől a mi kis kezdeményezésünktől, hogy az angliai ugubu kultusz kiindulópontja lesz, és persze minden kis csapatunk elszántságán és töretlen lelkesedésén múlik. De sajnos, be kell ismernem, nem mindenki csinálja olyan lelkesedéssel, mint azt én szeretném. Épp ma reggel azt kellett hallanom, hogy valaki vesepástétomos sültet fogyasztott a kerti szerszámoskamrában.

Jeff döbbent arcot mutatott.

- Ne! Vesepástétomos sültet?

- Sajnos, igen.

- Hidegen vagy melegen?

- Hidegen.

- A szerszámoskamrában?
- Ott.
- Uramatyám!
- És erős a gyanúm, hogy Lionel itt-tartózkodása idején hébe-hóba le fog ruccanni a helyi fogadóba, és beszerzi magának a meg nem engedett húsadagját. És én ezt nem tűröm. Már figyelmeztettem is a fogadóst, hogy megfigyelés alatt áll, és emlékeztettem, hogy mivel a működési engedélye lassan lejár, folyamodványt kell benyújtania a meghosszabbításáért a helyi képviselő-testülethez, amelynek én is tagja vagyok. Remélem, kellőképpen ráijesztettem, és ért a szóból. De azt akarom, hogy figyelje meg Lionelt és nézzen utána, nem szerez-e máshonnan utánpótlást. Maga jelenteni fogja nekem a legkisebb ilyen irányú kihágását is, és én lépéseket teszek. Az unokaöcsém teljes mértékben tőlem függ, tehát abban a helyzetben vagyok, hogy nyomást gyakorolhatok rá. Számíthatok magára, Mr. Adair?
Jeff bólintott.
- Mrs. Cork, az imént aziránt érdeklődött, vajon láttam-e már ugubut. Most, viszonzásképpen, én kérdezem meg, látott-e már félkarú tapétázót darazsakat kergetni?
- Nem értem, miről beszél!
- Csupán azt szeretném megértetni önnel, hogy körülbelül én is olyan elfoglalt leszek. „Figyelje Cakebreadet", mondja. „Figyelje Miss Benedicket," folytatja. „Figyelje az unokaöcsémet," teszi hozzá. Rendben, megteszem. Mindegyiküket figyelem. És ha ezek után kificamodik a nyakcsigolyám, azt csak a hivatásommal járó veszélynek vagy szakmai ártalomnak fogom tekinteni, amit egy detektívnek pléhpofával kell elviselnie. És most - folytatta Jeff -, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha nem vesztegetem az időt, hanem megismerkedem az unokaöccsével. Mindig megpróbálok a lehető leghamarabb ismeretségbe kerülni azokkal, akiket figyelnem kell. Megkedveltetem velük magam, és így, miután elnyertem a bizalmukat meg a jóindulatukat, kezes bárányokká válnak. Ezért például jó sok időt fogok tölteni Miss Benedick társaságában, amíg itt vagyok. Hasonlóképpen Mr... Greennel is - azt mondta, az a neve?
- A vonata félórán belül megérkezik.
- Kimegyek elé. És bízom benne, hogy mire itt leszünk, már lefektettem szilárd barátságunk alapjait. Jut eszembe, hogy is néz ki?

- Mit számít az?

- Mindig is azon a véleményen voltam, hogy ha az ember egy vonattal érkező, soha nem látott másik emberrel készül találkozni, nagy segítséget jelent, ha felismerheti.

- Ó, értem. Nos, magas, karcsú és nagyon jó megjelenésű. Kicsi, selymes bajuszt visel, és a szeme mogyoróbarna.

- Akkor én most el is indulnék, hogy időben az állomáson legyek.

Még vagy tíz percig nem kellett volna megválnia alkalmazója társaságától, hiszen az állomás egy ugrásra volt a kastélytól, de nehezen viselte olyasvalakinek a társaságát, aki Szagos Green bajuszát selymesnek tartja.

9

Ha egy érzékeny lelkű, önmagát magasra értékelő fiatalember leszáll a vonatról, és a peronon azzal az ügyvéddel találja szemben magát, aki nemrégiben közröhej tárgyává tette a bíróságon a tanúk padján, némi feszélyezettség, úgymond, elkerülhetetlen a részéről. Ilyen körülmények között a társalgás szinte soha nem indul könnyedén, tavaszi hegyi patak módjára.

Lionel Green szeme, ahogy Jeffen nyugodott, mogyoróbarna színű maradt ugyan, de a legjóhiszeműbb és legkevésbé akadékoskodó nagynéni sem tudta volna szelídnek leírni. Visszahőkölt, mint aki kígyót pillant meg maga előtt az ösvényen, és teljes testmagasságig kihúzva magát, egy árva szó nélkül továbbment volna, ha Jeff bele nem kapaszkodott volna a karjába.

- Hello - kezdte el nagylelkűen a társalgást Jeff. - Újra találkozunk, mi?

Lionel Green sikertelenül próbálta kiszabadítani magát.

- Ne rángatózz - mondta Jeff. - Úgy látszik, nincs ínyedre egy kis csevegés, Szagoskám, és azt hiszem, tudom is, hogy miért. Még nem felejtetted el azt a kis patkóösszerúgásunkat, amit a minap rendeztünk az Igazságszolgáltatás szentélyében. Vagy tán tévedek?

Lionel Green biztosította Jeffet, hogy nem téved.

- Az az érzésem, hogy ez lehet a bibi. Drága öregem, nem kéne ilyen kis semmiséget mellre szívni. Árt a szépségednek. Pusztán csak szakmai

voltam. Részemről semmi harag, meg ilyesmi. Ha a védelem oldalára állítottak volna, Pennefathert is megtáncoltattam volna. Nem gondolod, hogy a törvényszéken kívül még jó barátok lehetünk?

Lionel Green azt mondta, hogy nem gondolja.

- Tartottam tőle. Nos, ez egy kicsit megnehezíti a dolgokat. Tudod, jól felfogott érdekeink egy irányba mutatnak, és csak a kölcsönös tolerancia gyakorlásával meg a régi, jó adok-veszek lelkülettel érhetjük el mindazt, amit az élet tartogat számunkra, a szabadságot és a boldogságot. Véget kell vetned a neheztelésednek.

- Lennél szíves elengedni a karomat? Szeretnék taxit szerezni.

- Odavezetlek. Életünk ösvénye, látod, egy irányba vezet. Te Shipley Hallba igyekszel. Én már ott is lakom.

- Mi?!

- Úgy van.

- Ismered a nagynénémet?

- Ó, hogyne. Bájos néni. És nevetni fogsz: azt hiszi, nyomozó vagyok - tudod, az embert minduntalan megtéveszti a külcsín -, és alkalmazott, hogy figyeltesse velem a komornyikját, akinek a viselkedése gyanút keltett. Szóval, amikor elérjük közös úti célunkat, légy oly szíves és ne feledd, hogy a nevem Sheringham Adair.

Lionel Green búskomor szemében a könyörtelen szigor fénye csillant meg.

- Azt akarod mondani, hogy álnéven furakodtál be a nagynénném házába?

- Nem lelkesedem a „befurakodni" kifejezésért, de nagyjából fedi a tényeket.

- Amint odaérünk, első dolgom lesz, hogy kirúgatlak.

Jeff bólintott.

- Tartottam tőle, hogy valami ilyesmi fog eszedbe jutni, mert látom, nyűgös kedvedben vagy. De nincs semmi félelmetes a fenyegetéseidben, Szagoskám, ugyanis engem a megbecsülés sziklabástyái öveznek ott, ezért az ijesztgetéseid úgy elmennek mellettem mint az enyhe szél, amelyet észre sem veszek. Nem figyeltél, amikor azt mondtam, hogy az érdekeink kéz a kézben mennek? Látom, nem fejeztem ki magam elég világosan. Tartok tőle, hogy amit mondani fogok, az egy kicsit sokkolóan fog hatni. Amikor Mrs. Cork felfogadott, hogy figyeljem a komornyikot,

értésemre adta, hogy az feladatomnak csak egyik részét képezi. A fél szememet rajtad kell tartanom.

- Rajtam? Ezt hogy érted?

- A nénikédet nem hagyja békén a gyanú, miszerint a titkárnője hálójába kerültél, tudod, annak a Benedick nevű fiatal perszónának. Továbbá szándékában áll - mármint a nénikédnek -, hogy félreérthetetlen lépéseket tegyen a frigy leállítására.

Lionel Greent elhagyta a harci kedv, s helyét átadta a bágyadtságnak. Ahogy Jeff előre megmondta, ez az újabb hír erőteljesen érintette.

Tágra nyílt szemmel meredt társára, miközben formás állkapcsa lefittyedt, mint a kornyadozó liliomszál. Bebizonyosodott, hogy a félelem, amely hetek óta üldözte, nem volt alaptalan. Valami föltárta a tények valódi állását hiúzszemű nagynénje előtt, aki - a lehető legrosszabb pillanatban - fölült és hegyezni kezdte a fülét. Egy-két nap, és biztonságban lehettem volna, gondolta Lionel Green keserűen.

Amikor Mrs. Cork azt állította, hogy unokaöccse teljes mértékben tőle függ, az igazságot mondta. Lionel a nagynénjének köszönhette csinos kis apanázsát, amellyel megengedhette magának, hogy jól egyen, jól öltözködjön, jó cigarettát szívjon, az Ifjú Művészeti Klub tagja legyen és taxival közlekedjen, mint az a neurotikus Ernest Pennefather is. Nagynénje finanszírozta mikroszkopikus méretű lakberendező üzletét is a Brompton Roadon, ahol alkalmanként sikerült rásóznia egy-egy antik széket vagy spanyol oltárterítőt oxfordi éveiből származó ismerőseire és barátaira.

A nagynéni szerepe, illetve nemtetszése mindig is komoly súllyal esett latba, de a körülmények jelenlegi összejátszása folytán egyenesen végzetessé vált. A közelmúltban Lionelnek lehetősége nyílt, hogy a lakberendezés egy nagyobb, és főleg jobban prosperáló szentélyében vállalhasson részesedést, amelyet barátja, Mr. Tarvin vezetett és amely egy felkapottabb környéken helyezkedett el, következésképp a maroknyi és hagyományos ízlésű néhai iskolatársnál jóval szélesebb vásárlórétegre számíthatott.

Amiatt volt kénytelen Shipley Hallba jönni, hogy Mrs. Corknál közbenjárjon az ügy érdekében, akit már korábban megkörnyékezett a kívánt összeget illetően. Kedélye a mélypont felé tartott a gondolatra,

hogy odamenjen, ugyanis - Mrs. Molloyhoz hasonlóan - ő is szerette, ha a konyha felől valami olyasmi várható, amiért érdemes kést és villát ragadni. Mégis kész volt alávetni magát a rá váró gasztronómiai megpróbáltatásoknak, abban a meggyőződésben, hogy egy kis, Mrs. Cork szája íze szerinti elszántságot tanúsítva, sikerül tető alá hoznia azt, amiért leutazott.

Minden ettől függött. Az aláírt és lepecsételt társulási szerződéssel abban a helyzetben lesz, hogy bejelenthesse eljegyzését Anne-nel, azaz szembeszegüljön Mrs. Corkkal - lehetőleg persze csak telefonon. Röviden: határozott és önálló hangot üthet meg. De most, hogy a néni női intuíciója fölkeltette a gyanút, a kudarc és katasztrófa nézett vele farkasszemet.

- Persze nem hiszem, hogy bármi alapja lenne a dolognak folytatta Jeff -, de a nagynénéd mégis szentül meg van róla győződve, ilyenformán részedről az lenne a legjobb taktika, ha nagy ívben elkerülnéd ennek a Miss Benedicknek a társaságát, amíg itt vagy. Ilyen helyzetekben mindig az a legbölcsebb, ha az ember nem hagy támadási felületet. Nos, talán most már világosabb, mit értettem azon, hogy jól felfogott érdekeink egy irányba mutatnak. Tedd csak meg, amit első indulatod diktál, és rúgass ki, de akkor mi történik? Egy másik nyomozó pattan a helyemre, fajtájának egy keményebb példánya, nem egy régi iskolatárs, aki mindig kedvelt téged, még ha a látszat néha csalt is. Helyette egy hidegen számító, üzleties szellemű profi jön a nyakadra, aki a rád nézve terhelő jelentést előbb benyújtja a nagynénédnek, mielőtt kettőt pisloghatnál. Mindezt csupán információképpen és miheztartás végett mondom.

Gyengéden megszorongatta Lionel Green karját, tudomást sem véve annak érzéketlen merevségéről. Milyen kár, gondolta, hogy úgy döntött, fölhagy a védőügyvédi karrierjével, ugyanis kétségkívül értette a módját, hogyan kell mesterien elrendezni egy ügyet. Ám amennyit a törvényszék vesztett, annyit nyert az irodalom. Az életben minden szemszögből meg kell nézni a dolgokat.

- És még valami, Szagoskám - folytatta Jeff, ahogy beszálltak az állomási taxiba. - Amikor Mrs. Cork ellátott instrukciókkal, hogy tartsam rajtad a szemem, nemcsak azzal a Benedick lánnyal folytatott afférodat értette alatta, hanem azt a hajlamodat is - miként gyanítja -, hogy stikában le-leruccansz a helyi fogadóba és kiegészíted az amúgy tökéletes ugubu

kosztot néhány húsos falattal. És jó, ha tudod, hogy Mrs. Cork közölte a fogadóssal, hogy rajta tartja a szemét, és amennyiben egyszer is megpróbál neked egy bélszínnel rogyásig megrakott tálat odacsúsztatni, megkapja a magáét a legközelebbi negyedévi ülésen, amikor esedékes lesz a működési engedélye meghosszabbítása. Szóltál valamit?

Lionel Green nem szólt semmit. Csupán artikulátlan nyögést hallatott. Ugyanis minden reménye a helyi fogadóban volt.

- Szóval szükséged lesz a szolgálataimra, jobban, mint valaha bármikor. Én, nem úgy mint te, aki itt ismert személyiség vagy, megtehetem, hogy amolyan közvetítőként kapcsolatot létesítek közted és a hadtáp között. Add csak le nálam a rendelést, és én gondoskodom róla, hogy megkapd.

Lionel Green földerült. Megszerettetni ugyan semmi nem tudta volna vele hajdani iskolatársát, de annyit el kellett ismernie, hogy több jó szorult belé, mint azt feltételezte.

- Ez igazán rendes tőled, Miller.

- Ugyan, semmiség az egész. Kész örömmel. És most mesélj nekem erről a Miss Benedickről, már úgy értem, az ízléséről. Csak adj egy hozzávetőleges felsorolást a kedvenc beszédtémáiról, milyen könyveket szeret, milyen témákat kerüljek el, amikor csevegünk, meg ilyesmi. Tudod, ha meg akarom győzni Mrs. Corkot, hogy nem henyéléssel töltöm a drága munkaidőmet, időnként szóba kell állnom a lánnyal, és ebben az esetben nem haszontalan tudni, hogy milyen témát pendítsen meg az ember.

Öt perccel később a taxi megállt a kastély kapuja előtt. Jeff kiszállt, és még egyszer biztosította társát jó szándékai felől, majd kellemes töprengésbe merülve nekivágott Shipley Hall kiterjedt belső területeinek.

Roppantul meg volt elégedve diplomáciája sikerével. Kiküszöbölte a Green-veszélyt, és használható helyismeretet szerzett Anne Benedick ízlését és preferenciáit illetően, amely aligha bizonyul majd haszontalannak a szükség idején. Gyakorlatilag semmit sem tudott az igazi Sheringham Adairről, azonkívül, hogy viaszkos bajuszt visel és rejtélyes képességgel rendelkezik, hogy felszívódjon a levegőbe, de afelől nem maradt kétsége, hogy még ez a tapasztalt szakértő sem bánt volna ügyesebben a kényes szituációval.

A júniusi nap immár alkonyati szürkületbe fordult, és a levegő zsongító hangoktól és bódító illatoktól volt terhes. A madarak álmosító esti koncertjüket adták, ahogy nyugovóra készülődtek, a fűszálak hálásan árasztották illatukat, amint leszállt rájuk a harmat. Jeff cél nélkül kószált, miközben a nyári est jelenségeit élvezte, mígnem egy kedves kis tó partján találta magát, amely a ház közelében volt. Itt megállt, hogy tanulmányozza bizonyos vízipókok tevékenységét, amint a víz felszínén ide-oda siklottak azon az akkurátus és energikus módon, amely szerte a világon oly jellemző a vízipókokra.

Vizsgálódásából emberi hangok zaja riasztotta fel, és körültekintve látta, hogy magányát egy merészen vonzó külsejű fiatal hölgy és egy negyvenes éveinek közepén járó úr zavarta meg, akinek megjelenése amerikai szenátorra emlékeztetett.

Bár Jeff még nem azonosíthatta be őket, ezt az érdekes és vállalkozó szellemű párt Mr. és Mrs. Molloy néven ismerte a külvilág.

10

Mr. Molloyt megdöbbentette és összezavarta az a hír, melyet mintegy negyedórája hallott feleségétől, miszerint régi üzlettársa, Csimpi Twist útban van Shipley Hall felé. És amikor világossá vált számára, hogy Mrs. Cork emelkedett gondolkodású kis együttesének nem kívánt gyarapodása hitvese közreműködésével történt, Mr. Molloy döbbentebb lett, mint valaha.

- Drágám, az ég szerelmére - fakadt ki -, mit a csudát akartál ezzel?

Mrs. Molloy hidegen és büszkén nézett rá.

- Á, csak azt gondoltam, miért ne?

- De, drágám, Csimpiről van szó!

Mr. Molloynak éppoly rossz véleménye volt Halsey Court kopójáról, ahogy az utóbbinak őróla.

- Nagyon jól tudod, hogy milyen. Síkos, mint a vajba mártott angolna. Abban a madárban egy fikarcnyit sem bízhatsz meg.

- Nincs semmi baj Csimpivel.

- Dehogynem. Olyan durván dolgozik. Te is pont olyan jól tudod, mint én. Amint ideüti az orrát, az lesz az első dolga, hogy ha meglát valamit, ami nincs lebetonozva, fogja magát és lenyúlja, aztán eltűnik, mint szürke szamár a ködben. És akkor mi lesz? Nyakig ülünk a pácban, amiért ajánlottuk. Csak pár napot jósolok. Akkor aztán kalap, kabát, és mehetünk innen a francba.

- Amit te nagyon nem szeretnél, mi?

- Amit én, természetesen, nagyon nem szeretnék.

- Hát igen. Megszakadna a szíved, ha meg kéne válnod a Mr Corkodtól, ugye?

- Ezt meg hogy érted, kicsim? Kezdesz furcsa lenni.

Dollyból előtört mindaz a harag és neheztelés, ami felgyülemlett benne.

- Szóval fogalmad sincs, hogy hogy értem? Hát ez röhejes. Asziszed, most szálltam le a falvédőről és nem tudok a dolgaidról, mi? Hát pedig tudok. Ki őgyelgett vele a rózsalugasban és ki tűzködött virágokat a gomblyukadba?

Mr. Molloy levegő után kapkodott.

- De drágám!

- Ki paskolta meg a kezét a teraszon ma délután, és ki nézett ki úgy, mintha régi szerelmesek lennétek? Nem veszed észre, hogy tudok mindenről, mer láttalak benneteket, ha? Pedig láttalak, és mondhatom, olyan voltam tőle, mint akit hátulról fejbe kólintottak. Ezt azér sose gondoltam volna rólad, Szappan. Főleg azok után, hogy a pap a templomba leadta azt a szöveget, hogy most elhagyjuk apánk-anyánk, és ezentúl jóban-rosszban kitartasz mellettem, te meg bólogattál, hogy részedről oké a dolog.

- De drágám, te teljességgel félreértesz.

- Igenis, megpaskoltad a pracliját.

- Valóban, megpaskoltam a pracliját. Igazad van. De vajon miért? Ezt is kérdezd meg! Azért, mert olajrészvényeket próbáltál eladni neki.

- Mi?!

Mr. Molloy úgy nézett ki, mint egy szenátor, aki tisztázza magát az aljas és korrupt ellenzék mondvacsinált vádaskodásai alól.

- Pontosan. Ha egyszer üzletemberhez mentél feleségül, akkor hagynod kell, hogy saját üzleti módszereivel dolgozzék. Valami Lionel nevű

unokaöccséről fecserészett, hogy az milyen pokoli kínokat élt át a bíróságon, meg hogy ő mennyire félti, hogy összetörik az unokaöcs érzékeny kis lelke, és én akkor vetettem be a pracli-paskolást, nehogy holtpontra jussanak a dolgok. Be is vált. Pár perc se telt belé, és már felhívtam a figyelmét egy köteg Ezüst Folyó-papírra. Akkor fel kellett függesztenünk a tárgyalásokat, mert be kellett mennie, hogy beszéljen egy fickóval, de lényegében minden sínen van. Holnap ideadja a csekkjét.

A kőkemény tekintet úgy eltűnt Dolly Molloy pikáns pofijáról, mintha szivaccsal törölték volna le. Ahogy rádöbbent, hogy menynyire félreismerte ezt a jó embert, a megbánás könnyei kezdtek gyülekezni csillogó szemében.

- Ó, Szappan! Milyen szemét voltam!
- Rendben, drágám.
- De miért nem mondtad már előbb?
- Meglepetésnek tartogattam a születésnapodra.
- Mennyit kaszálunk?
- Közel ezret.
- Dollárt?
- Fontot.
- Ezer fontot? Ó, Szappan!

Dolly férjura széles mellére vetette magát, és érzelmesen szipogott. Semmi üröm nem vegyült eme fenséges pillanat eksztatikus örömébe, hacsak nem a lelkifurdalás tűszúrásai, amelyek még nem hagyták el. „Szemét vagyok", érezte, ez a helyes kifejezés. Szuperszemétnek kellett lennie, hogy nem fogta föl kezdettől fogva, hogy az ő Szappanja aranyos kis fejében soha meg se fordult volna, hogy más nőkkel enyelegjen, hacsak nem a legszigorúbb üzleti elvek diktálják úgy.

A hosszú, gyengéd ölelgetés véget ért. Mr. Molloy azt mondta: „Az áldóját!", és szivarra gyújtott. Mrs. Molloy azt mondta: „A mindenit!", és bepúderezte az orrát. Csendes elégedettségben sétáltak tovább. Talán azt mondták egymásnak, hogy „Ó, áldottak a veszekedések, melyek után édes a kibékülés". De az is lehet, hogy nem mondták.

- Tudod, édesem - tapintott Mrs. Molloy álmodozva egy érdekes pontra -, néha elgondolkozom, mi lenne, ha valahol mégis létezne az az Ezüst Folyó olajkút.

- Én is.

- Talán létezik is.
- Talán.
- Fura lenne, ha létezne.
- Nagyon fura - mondta egyetértően Mr. Molloy. - Azt hívhatnánk véletlen egybeesésnek. - Elmosolyodott, aztán komolyabb tónust ütött meg. - De mi lesz Csimpivel, szívem? Őszintén bevallom, nem tetszik nekem az ötlet, hogy a kis oktondi csak úgy szabadon kószálgat egy ilyen helyen.
- Én nem aggódnék.
- Én viszont igen.
- Már úgy értem, neked se kellene. Csimpi ragaszkodik a megszokott, otthoni kényelméhez. Egy napig sem bírja ki itt. Főleg akkor nem, amikor majd a hasa rádöbben, hogy itt csak zöldséggel tömheti meg.
- Van benne valami - állapította meg Mr. Molloy megkönnyebülve, és a beszélgetés vezérfonala más témákra terelődött. Épp annak lehetőségeit kezdték firtatni, hogy ha Mr. Molloy ügyesen játssza ki a kártyáit, akkor Mrs. Corkot rá lehetne venni egy újabb köteg Ezüst Folyó-részvény megvásárlására, amikor a bokorcsoport sarkához érve, a kerti tavacska partján megnyerő külsejű fiatalembert pillantottak meg maguk előtt, akiről lerítt, hogy a vízipókokat tanulmányozza.
- Hello - mondta Mrs. Molloy.
- Ki ez itt? - kérdezte Mr. Molloy. - Úgy néz ki, mint egy újabb internált.
Közelebb léptek. Mr. Molloy azon módszerét követve, hogy csupa napfényes derű legyen mindenkihez, hisz sose lehet tudni, ki akar befektetni olajba, vidám jó estéttel köszönt Jeffnek.
- Jó estét - viszonozta Jeff.
Hatásosnak találta Mr. Molloyt. lendületes mozdulat, amellyel Mr. Molloy levette a kalapját, Shakespeare-éhez hasonló, boltozatos, igen magas homlokot tárt fel.
- Új tagja a mi kis gyülekezetünknek, uram?
- Most érkeztem. Klassz hely.
Dolly zord kacajt hallatott.
- A hellyel semmi gond. De várjon csak, babám, amíg meg nem szólal a vacsihoz hívó gong.

- A feleségem - mondta Mr. Molloy magyarázóan. - Az én nevem Molloy.

- Az enyém Adair - mutatkozott be Jeff, és meglepetten látta, hogy a barátságos pár meghökkent.

- Ad-micsoda?

- Adair. Sheringham Adair.

Mr. Molloy Mrs. Molloyra nézett. Mrs. Molloy Mr. Molloyra nézett. Majd együttesen Jeffre emelték tekintetüket, és átható vizsgálat alá vetették. A hölgy szeme a feszült figyeléstől egészen különösen kutakodó volt.

- Itt valami nem stimmel - fogalmazta meg Mr. Molloy.

- Ezt úgy hívják, hogy susmus - értett vele egyet Dolly, a hosszú évek megfeszített munkájának köszönhetően könnyűszerrel beazonosított egy susmust. - Mire megy ki a játék? - szegezte hidegen a kérdést Jeffnek.

Jeffnek megugrott egy kicsit a szíve. Amikor Mr. Molloy a maga módján megadta a tiszteletet egy jóravaló idegennek, és megmondta a nevét, az enyhén ismerősen csengett Jeff fülének. Ám csak most jutott el a tudatáig, hogy ez a nő, kinek szeme oly kellemetlen merevséggel fúródik az övébe, az a Mrs. Molloy lehet, aki Sheringham Adairt ajánlotta Mrs. Corknak. Arra nem számított, hogy Shipley Hallba érkezésekor találkozhat valakivel, aki feltehetőleg közeli ismeretségben áll az ő Halsey Court-i szomszédjával.

Aztán eszébe jutott, hogy arra sem számított, hogy Lionel Greennel fog találkozni. És, lám, hogy leszerelte! Összeszedte magát, hogy hasonló eleganciával tegye ártalmatlanná ezeket az új vetélytársakat is.

Mr. Molloy az őt ért megrázkódtatás ellenére sem mondott le a finom modorról. Abban egyetértett feleségével, hogy bizonyos jelek a susmus irányába mutatnak ugyan, de hajlandó volt meghallgatni a magyarázatokat.

- Mrs. Molloy úgy érti - mondta Mr. Molloy -, hogy egy Sheringham Adair nevű barátunkat vártuk ide ma estére.

- A magánnyomozót - tette hozzá Dolly.

- Maga meg nem az.

- Tök igazad van, ez nem az.

Jeff elmosolyodott. Hirtelen rájött, hogy mostantól fogva nevetségesen könnyű dolga lesz.

- Hát ez aztán vicces!
- Még nem kezdtem el nevetni - mondta Dolly fagyosan.
- Nem csodálkozom, hogy meg van lepődve. Mennyi ideje látta a barátját?
- Ma reggel beszéltem vele.
- És azt nem mondta, hogy eladta a vállalkozását?
- Eladta a vállalkozását?
- Cakk-pakk, szőröstül-bőröstül, úgy, ahogy van. Ma délután vettem át. És ilyenkor természetes, hogy az ember megtartja a cég régi nevét.
Mrs. Molloy Mr. Molloyra nézett.
- Csimpi Twist soha egy szóval sem mondta nekem, hogy eladná a céget.
- Nem?
- Nem, uram. Egy árva szóval se.
- Titokzatos embernek ismerték Mr. Twistet, ugye? - mondta Jeff, érdeklődést mutatva. - Én is ugyanezt vettem észre nála. Értékes tulajdonság, kétség nem fér hozzá.
Dolly még mindig tamáskodott.
- Maga nem úgy néz ki, mint egy nyomozó.
- Az lehet - hagyta helyben Jeff, biztonság kedvéért közbeszúrva még egy „drága hölgyem"-et -, de épp így kell kinézni egy nyomozónak ahhoz, hogy elaltassa a gyanakvást a gyanakvókban. Ah! - folytatta az órájára pillantva. - Később van, mint gondoltam. Azt hiszem, be kell mennem átöltözni. Isten önnel, Mrs. Molloy. Isten önnel, Mr. Molloy. Természetesen, nem örökre. Bízom benne, hogy a nem túl távoli jövőben még gyakran látjuk egymást.
Mérföldes léptekkel eltűnt, és remélte, nem udvariatlanul hirtelen, de afelől meg volt győződve, hogy a legmegfelelőbb pillanatot választotta ki a társalgás beszüntetésére.
Mrs. Molloy a hitveséhez fordult.
- Na, mit szólsz ehhez, Szappan?
- Lehet, hogy van benne valami.
- Nem említhette valamikor Csimpi, hogy ki akarja árusítani?
- Tudod, hogy Csimpi sose említ sokat.
- Jó, de miért árusítaná ki ilyen hirtelen?

- Talán mert meg kell pattannia, mégpedig gyorsan. Neki gyakran kell gyorsan megpattannia, a kis görénynek.

- Ez igaz.

Töprengő hallgatásba merültek, amelyet nem is törtek meg, amíg be nem értek a bejárati ajtón.

11

Egy segítőkész szobalány útbaigazításának köszönhetően Jeff megtalálta a számára kijelölt szobát, és már befejezte az öltözködést s egy cigaretta mellett pihent, amikor az ajtó hirtelen kivágódott valami ellenállhatatlan erőtől, és egy ismerős felszínű, hatalmas tömeg lökődött a küszöbre. A táblaszerű arc kedves mosolyáról Jeff azonnal tudta, hogy most George, Uffenham grófja és nem Cakebread társaságában van. A látogatóban semmi sem volt abból a távolságtartó ridegségből, amely legutóbbi találkozásukkor megakadályozta a lelkek egyesülését.

- Hogysmint? - mondta a hegy nagyságú főrend kedveskedően. - Csak beugrottam, hogy megnézzem, mindent szépen elrendeztek-e magának. Minden rendben?

Jeff mondta, hogy minden ragyogó.

- Nagyszerű - mondta erre Lord Uffenham. - Nagyszerű.

Szórakozottan beszélt, mert bár pillanatnyilag nem esett transzba, megengedte magának, hogy figyelme megszűnjön azon csüngeni, amiről fiatal barátja beszélt. Ide-oda totyogott a szobában, mint egy tűnődő elefánt, s közben szórakozott tekintettel megvizsgálta Jeff szerény lakosztályának tartalmát. Fölkapta Jeff pizsamáját, és ünnepélyesen szemügyre vette. Volt egy könyv az ágy melletti asztalkán. Őlordsága felvette és egy pillanatig belelapozott. Fölkapott egy apró porcelánfigurát is a kandallópárkányról, majd a kandalló előtti rácsra ejtette.

Az éles, koppanó hang, amely az objet d'art lepottyanásával járt, úgy tűnt, felriasztotta révedezéséből. Visszatért a jelenbe, leereszkedett egy székbe, kinyújtotta egyik méretes ujját, és hatalmas csapást mért vele Jeff térdére. Eközben az arca jóságos és atyai volt. Abból, ahogy a

fiatalemberre nézett, egyrészt őszinte vonzalom tükröződött, másrészt volt benne valami a preparátor kirakatában ülő kitömött bagolyéból.

- Már akartam beszélgetni magával, ifjú barátom - nyögte ki végre.

Jeff előzékenyen azt válaszolta, hogy egy ideje már ő is számlálta a perceket.

- Emlékszik, miről beszélgettünk abba' az irodába'? Jeffnek az volt a benyomása, hogy ha beszélgetőtársa úgy véli hogy máris elfelejtette az egészet, akkor olyan bizonytalan emlékezőtehetséget tulajdonít neki, mint amilyen a sajátja. Ezért némi meglepetéssel a hangjában kérdezte:

- A gyémántokra gondol?

- Egy frászt a gyémántokra. Arra, hogy odáig van azér' a nyamvadt unokahúgomért.

Jeff szívesebben vette volna, ha őlordsága nem úgy emlegeti nemének legremekebb tagját, mint nyamvadt unokahúgát, de visszatartotta magát a dorgálástól. A taktika barátságos és tiszteletteljes hozzáállást kívánt ezzel a fura öregúrral szemben.

- Ó, arra?

- Na? Tart még, he?

Jeff biztosította, hogy az elmúlt két és fél óra nem hozott változást lelkesedésében, legfeljebb azóta tovább mélyült, mire Lord Uffenham megkönnyebbült.

- Az jó. Csak azér, mer mondtam neki, hogy a maga részéről tart, de ha közbe meggondolta volna magát, akkor én most egy vén szamár lennék.

Bár egyetlen fiatalember sincs híjával a sang froid-nak, Jeff képtelen volt megakadályozni egy hátrahőkölést. Elmondta neki, hogy szeretem?

- Ja.

- Értem. Öööö... hogy fogadta?

- Ekkicsit elgondolkodott, ahogy én láttam.

- Értem.

- Mintha forgatná a fejibe a dogot.

- Értem.

- Most meg mi a baja? Zabosnak látszik.

- Á, dehogy. Csak az jutott eszembe, hogy talán kissé túl hirtelennek találta.

- Az olyan lányokkal, mint Anne, hirtelen köll bánni - szögezte le Lord Uffenham, és még egyszer rácsapott dugattyúszerű ujjával Jeff térdére. - Ide figyeljen, mondok én magának valamit. Amikor ma este megláttam magát, azonnal megkedveltem.

- Ez roppant kedves magától. Biztosíthatom, hogy részemről...

- A fenébe is, ne szakítson félbe. Mondom, azonnal megkedveltem. Én úgy olvasok az emberek jellemében, mint a nyitott könyvben. A szemem, akár a röntgensugár, és azonnal láttam, hogy maga nem akármilyen fickó. Nekem nincs se fiam, se lányom - legalábbis asziszem - tette hozzá Lord Uffenham pillanatnyi bizonytalankodás után -, és magát a fiamnak tekintem. A fiamnak, a fenébe is. Maga éppen az a fajta fickó, akit el tudnék képzelni Anne férjének. Maga pont olyan, amilyen én voltam a maga korában. Belevaló fickó. Manapság már alig teremnek ilyenek. A legtöbb mai fiatalember semmirekellő nyikhaj. Ismeri Mrs. Cork unokaöccsét, Lionel Greent?

- Már találkoztunk.

- Na, hát az egy semmirekellő. Ha nyikhajt akar látni, akkor nézzen csak rá. Az egy hiwita, egy jebuzita. Anne meg hozzá akar menni.

- Micsoda!

- Úgy van. Amint szabadon rendelkezik a birtokkal, már megy is, mert titokban eljegyezte magát Lionel Greennel.

Ez alapjaiban rázta meg Jeffet. A szörnyű hír teljesen felkészületlenül érte. Egy pillanatig sem sejtette, hogy a dolgok ilyen borzalmas fordulatot vehetnek.

Igaz, Mrs. Cork célzott ennek lehetőségére, de ő természetesen kevés figyelmet szentelt az asszony vad elméleteinek. Ha Mrs. Cork, érvelt magában, észrevett is valamit Anne Benedick és Lionel Green kapcsolatában, akkor az, kétségkívül, nem volt más, mint hogy az a tetű Green zaklatta a lányt undorító legyeskedésével. Ami meg azt a dumát illeti, hogy a lány szeme csillogott, amikor az ő, Jeff könyörtelen bírósági exposéját olvasta Greenről, azt egyszerűen nem hitte el. Inkább az történt, építette tovább a feltételezést, hogy a lány szeme az örömtől villogott, s melyik lányé nem villogott volna, amikor azt olvassa, hogy a pernahajdert, aki őt visszataszító széptevésével zaklatta, most végre taccsra tette egy pengeéles elméjű vallató.

Lélegzetét visszafojtva maga elé meredt.

- Ugye, ezt nem így gondolja?

Ez érthetetlennek tűnt Lord Uffenham számára.

- Hogy érti, hogy nem így gondolom?
- Túlságosan riasztó.
- Undorító.
- Meg kell őt mentenünk.
- Pontosan. Ki kell iktatni a fickót.
- Ki fogom.
- Hogy szándékozik nekivágni?
- Nos...

Lord Uffenham fölemelte a kezét, mint egy forgalmat irányító rendőr.

- Elég. Ez mindent elmond. Barátom, maga nem jól áll a dolgokhoz, mert különben nem azzal kezdte vóna, hogy „nos...", hanem aszonta vóna, hogy „Hogy vágok neki? Megmondom én magának, Lord Uffenham, hogyan vágok neki. A lánynak vágok neki, a fenébe is, és úgy leveszem a lábáról, hogy csak úgy porzik." Ezt köllött vóna mondania, mer' csak így csinálhatja meg. Kapja el! Ragadja meg! Szorítsa szorosan magához. Hogy levegőt se kapjon. Hogy ropogjanak a bordái. Csókolja is közbe. Ne is egyszer. Közbe meg végig sugdossa a fülébe, hogy „Maga a végzetem, a fenébe is!", vagy valami ilyesmit. Ettől menni fog a dolog. Menni fog. Ez majd eltereli a figyelmét attól a nyálas képű szobafestőtől.

Itt abbahagyta. Szemében kialudt a tűz, és üveges-merevvé vált, amely már ismerős volt Jeff számára. A lord gondolatai 1911-be, és azon belül egy lány felé sodródtak, akinek olyan volt a kalapja, mint a virágágyás növényszegélye, és akit, ha emlékezete nem csalt, Maudie-nak hívtak.

Jeff örült a csendnek. Arra használta fel, hogy megpróbálja legyűrni egyre erősödő hányingerét, melyet az imént hallott fölháborító szavak keltettek benne. Fölöttébb megkedvelte Lord Uffenhamet, de nyilvánvaló volt számára, hogy az öregúr lelke, ha egyáltalán lehet ilyesmiről beszélni, és az ő lelke, csakúgy, mint Mr. Shoesmith esetében, fényévekre van egymástól. Ahogy a szerelmet látták, és ahogy annak kifejeződését képzelték, az átlós ellentétben volt egymással. Egy mozgóárus a nőjével Hampstead Heath-ben egy munkaszüneti napon talán igazat adott volna Lord Uffenhamnek. Jeff számára, aki Anne-nel való találkozása óta gyakorlatilag merő lélekből állt, az őlordsága által ajánlott technika

fölháborító volt. Annak gondolata, hogy egy ilyen alantas teperd-le-és-vonszold-el módszerrel nyerje el Anne-nak, ennek az éterien finom lénynek a kegyeit, olyan fájdalmat okozott Jeffnek, mintha gumibottal ütötték volna meg, de tekintve, hogy beszélgetőtársa pillanatnyilag transzban volt, és amúgy is mindenképpen jó viszonyban kellett vele maradnia, csak egy szigorú tekintetet lövellt a léha gondolkodású főrend felé.

Lord Uffenham a maga hirtelen módján újra felszínre merült, mint egy hím Galatea.

- Van pénze? - kérdezte.

A váratlan kérdés meghökkentette Jeffet, és kotorászni kezdett a zsebében. Eszébe jutott, hogy e különleges körülmények között távozásakor esetleg némi borravalót kéne adnia Lord Uffenhamnek. Csak arra tudott gondolni, hogy az öreg előre szereti.

- Mennyit kér?

- Úgy értem, ahhoz, hogy feleségül vegye.

- Ah - gyúlt világosság Jeffben. - Nos... én nem vagyok gazdag. Csak évi pár száz fontom van, az is a keresztapámtól maradt rám. És az írással is összejön valami.

- Miket ír?

- Amiket általában rémregénynek hívnak. A napokban is elkezdek egy új könyvet. Szokott ilyesmiket olvasni?

- Ó, hogyne.

- Akkor ezt élvezni fogja. Abszolúte eredeti központi gondolatmenete van.

- Komolyan?

- Talán már észrevette, hogy a hátborzongató irodalom számos művelője azért, hogy a velejéig megborzongassa az olvasót, a fő bűnöző egyik fülét eltorzítja. Én most teljesen új utat vágok, új hangot ütök meg azzal, hogy az én bűnözőm mindkét füle torz lesz. Érti az ötlet újszerűségét? Megborzongunk az emberbőrbe bújt vadállat láttán, még attól is, akinek csak az egyik hallószerve néz úgy ki, mintha vadmacska rágta volna meg. Most csináljuk meg úgy, hogy a jobb meg a bal oldala is vágott legyen, és az olvasók vére már fagypont alá süllyed.

Lord Uffenham csak mérsékelten lelkesedett.

- Ölég idétlenül hangzik - summázta kritikai véleményét. - Mindenesetre, ne higgye, hogy sok pénz van az írásban. Mrs. Cork írt egy könyvet az afrikai kalandjairól, az „Egy nő a vadonban"-t, és asszem, legfeljebb egy tucat kelt el belőle. Nem képes úgy eladni, hogy be ne vetné személyisége minden erejét. Láttam, amint úgy tukmálta rá a vendégekre, tekintet nélkül a korukra meg a nemükre, ahogy az ápolónő nyeleti le a gyerekkel a fagifort. Szóval, meg kell találnia azokat a gyémántokat.
- Azon vagyok.
- Érdekes - folytatta Lord Uffenham -, amint mostanában régi papírokat bányászok elő, rábukkantam egy elveszett naplómra, és az a bejegyzés volt benne az április negyedikei dátum mellett, hogy „Bank". Nem tudtam megfejteni. Ha annak idején véletlenül eszembe jutott egy különösen félreeső hely, ilyen bökszavakban jeleztem, mintegy emlékeztetőül, hogy hová dugjam legközelebb azokat az átkozott gyémántokat. Volt például egy másik bökszó is, az hogy „Rover". Az akkor volt, amikor a kutya kétszersültes dobozába rejtettem őket. De hogy mi az ördögöt jelent a „Bank", azt meg nem mondom magának. Soha nem fordult volna meg a fejemben, hogy bankba tegyem. Nem bízom a bankokban, csak ha egy kis aprópénzről van szó. De mégis, ez ott volt az április negyedikei dátum mellett, és április ötödikén volt az autóbalesetem.
- Különös.
- Nagyon különös. Csak arra tudok gondolni, hogy az a bejegyzés valami másra utalhat. Talán arra, hogy a bankom kérte, hogy hívjam föl őket. Nem, ha megtalálja, akkor azoknak olyan agyafúrt helyen kell lenniük, ahol soha senkinek nem jutna eszébe keresni őket. De ne aggódjon. Sose felejtek el semmit véglegesen. Pontosan emlékszem, hogy milyen tónussal szokta mondani egy bizonyos lány kilencszázkilencben azt, hogy „Nem!"
- Gondolom, kilencszázkilencben gyakran mondták magának azt a lányok, hogy „Nem!", ugye?
- Elég gyakran. Eegen, túlságosan is gyakran. Erről jut eszembe Anne. Majd ő is fogja mondani, hogy „Nem!", de rá se hederítsen. Ragadja meg. Mér néz így?

Jeff sietve eltüntette vonásairól a fölháborodott szigor nyomait, amelyeket - oktalan módon - engedett kiülni az arcára, és pajtási mosolyra cserélte őket.

- Csak azon tűnődtem - bocsátotta félénken előre az ötletét, amely megfosztotta azt támadó élétől -, hogy a módszer, amit maga támogat, fantasztikus lehet, de hogyan hajtsam végre? Nos... bizonyos esetekben lehet, hogy célravezetőnek bizonyul, de nem áll-e fönn annak a veszélye, hogy a jelen esetben kedvezőtlen eredményre vezet?
- Nem értem, miről beszél?
- Miss Benedick olyan finom lélek.
- Távolról sem az. Teljesen egészséges, normális leány, és normális igény van benne a románc iránt.
- Pontosan ez az, amire én is gondoltam. Tartalmaz valami igazán romantikus mozzanatot a maga által javasolt cselekvéssorozat? Azt kell hogy mondjam, nem. Az efféle módszerek véleményem szerint fölbecsülhetetlenek egy kocsmai verekedésnél, de... Nos, röviden: mindig is az volt a szilárd meggyőződésem, hogy Miss Benedick előnyben részesíti a trubadúr típusú udvarlót a rakodómunkás típusúval szemben.
- Trubadúr? Ezt meg hogy érti?
- A trubadúrok a középkor regösei voltak, akik úgy érték el eredményeiket - márpedig általánosan elismert tény, hogy értek el eredményeket -, hogy a mézédes szót vetették be a hirtelen ragadd-meg-és-teperd-le helyett. Be kell vallanom, erősen gondolkodom rajta, hogy inkább a cseppentett méz-stratégiára támaszkodom.
- Az nagy bolondság lenne.
- Nem gondolja, hogy ha az a szó tényleg mézédes...
- Nem gondolom. Én ismerem Anne-t. Hátulgombolós kislány kora óta ismerem.
- Meséljen azokról az időkről.
- Nincs idő azokra az időkre. Jut eszembe, át kell adnom egy táviratot annak a Molloy fickónak. Félórája jött. Útban voltam a szobája felé, magához épp csak be akartam kukkantani. Na, gondolja csak át, amit mondtam magának. Én öregebb és bölcsebb vagyok magánál, láttam már egy-két dolgot. Trubadúrok! Még mit nem! Ilyen tökkelütött baromságot!

E lesújtó szavak kíséretében Lord Uffenham sikeresen talpra állította magát, és súlyos léptekkel kicammogott a szobából.

Egy elbizonytalanodott és kicsit fölháborodott fiatalembert hagyott maga után a szobában. Habár Jeff profi nyüzsgő volt, a szíve mélyén szerény és félénk fiatalember maradt. Hajlamos volt idealizálni az

ellenkező nemet. Anne iránt kiváltképp mély és hódoló alázattal viseltetett. Ez mégsem akadályozta meg abban, hogy amikor kettesben voltak, könnyedén és jól bánjon a szóval - a szerelem a hódoló alázat köntöse mögött az ékesszólás csúcsaira ragadta -, de ugyanakkor világosan kitapintható korlátot jelentett az olyan ideákkal szemben, hogy úgy viselkedjen vele, mint amikor az agár megpillantja maga előtt a műnyulat.

Újabb cigarettára gyújtott, és azon a nyilvánvalóan önfejű szeszélyen kezdett mélázni, amely egy olyan lányt, mint Anne, arra késztet, hogy eljegyezze magát egy olyan emberi tályoggal, mint Lionel Green.

Lord Uffenham ezzel párhuzamosan tiszteletét tette Mr. Molloynál. Lakosztálya küszöbén átadta a megkésett táviratot, majd eltávozott. Szappan kibontotta és felkiáltott.

- Csimpitől jött - mondta, és szemei tágra nyíltak. - Holnap találkozni akar velem. A válasz fizetve, és címnek ezt adta meg: „Halsey Building, Halsey Court, Mayfair."

Átadta a sürgönyt hitvesének, aki hasonlóan tágra nyílt szemmel olvasta.

- Akkor még ott van!

- Még ott.

- Nem adta el.

- Nem.

- Egész idő alatt tudtam - mondta Mrs. Molloy, és fogai összekoccantak -, hogy valami susmus van a dologban.

12

A szép idő másnap délelőtt is kitartott, de a napsugár nem hatolt be Halsey Court félhomályos mélyére, amikor Mr. és Mrs. Molloy belépett oda. A szobabelső lehangolóbbnak látszott, mint valaha, és úgy tűnt, hogy a közvetlen környéken megemelkedett a káposztát főzök száma.

Csimpi Twist viselkedésében, ahogy látogatóit fogadta, a hatáskeltés dominált, amely illett a szenzációs történethez, amelyet előadni készült.

- Ülj le, Dolly. Helyezd el a tetemedet, Szappan. Tehát mindketten eljöttetek. Én ugyan csak Szappant vártam.

Mr. Molloy finom arcvonásai meglepettségről árulkodtak, mire Dolly magyarázni kezdett.
- Tegnap beszéltem Csimpinek rólad meg a Cork nőről, édesem, és Csimpi talán azt hitte, hogy végleg berágtam rád. Teljesen félreértettük Szappant, Csimpi. Mindent megmagyarázott. Csak olajrészvényeket próbált eladni a nőnek.
- Á! - szólalt meg Mr. Twist. - Szóval így volt?
Olyan nyílt csodálattal nézett Mr. Molloyra ezért a hallatlan találékonyságáért, hogy Dolly úgy érezte, kommentárt kell fűznie hozzá:
- Azt hiszed, hogy rózsafüzért morzsolt? Nos, nem. Te mondd el neki, Szappan.
- Tegnap délután eladtam Cork nyanyának egy Ezüst Folyó-részvénypakettet - magyarázta Mr. Molloy dagadó mellel. - Ma megkapom tőle a csekket.
- Ezer fontról.
- Ezer fontról - mondta Mr. Molloy, a nyelve hegyén ízlelgetve a szavakat.
Csimpi Twist pislogott. A gondolat, hogy valaki más - s főként, hogy olyasvalaki, akit annyira utált, mint Szappan Molloyt - tesz rá a kezét egy ekkora összegre, úgy érintette, mint egy fogfájás. Csak úgy volt képes visszanyerni régi önmagát, hogy arra gondolt: van valami a tarsolyában, amit ha bedob, ez az ezer font nem bizonyul többnek csirketápnál.
- Nos - mondta, s egy legyintéssel elintézte a másik apró győzelmét -, asszem, tegnap egy kissé meglepődtetek.
- Arra a szalmaszőke pasasra gondolsz? Meglepődtünk - mondta Mrs. Molloy érzelmesen -, így igaz. Amikor eljátszotta azt a cirkuszt a kertben, hogy ő J. Sheringham Adair, köpni-nyelni nem tudtunk tőle. Ki az a muksó?
- Várj csak. Minden, amit tudok róla - mondta Csimpi és egy kicsit megborzongott, ahogy az elmúlt délutáni szörnyű jelenet megjelent lelki szeme előtt -, az az, hogy olyasvalaki, aki nem kedvel engem.
- Nem lehetne egy kicsit konkrétabban? - kérdezte Dolly. Úgy érezte, hogy ezzel még túl tág tér maradt a személyazonosság megállapításához.
Csimpi megrázta a fejét.
- Megpróbáltam elhelyezni, de ha agyonütnek, se tudnám megmondani, hol futottunk össze. Ám ha egy ürge mindenfélével megdobál, aztán

hatosával szedi a lépcsőt, hogy elintézzen, akkor, asszem, egész biztos lehetsz benne, hogy nincs külön' sebben oda érted.

Mr. Molloy felhúzta a szemöldökét.

- Megdobált... Mivel dobált meg?

- Nos, megnéztem és valamilyen tűzkőszerűségnek látszott. De mondom, amikor láttam, hogy fölfelé dönget a lépcsőn, egy szempillantás alatt a szekrényben voltam. És annak köszönhetően, hogy a szekrényben voltam, hallottam a sztorit, amit ez a Benedick lány mesélt neki.

- Miféle sztorit?

- Ezekről a gyémántokról.

- Miféle gyémántokról?

- Ah! - kiáltotta Csimpi. - Pont ezt akarom előadni nektek. Ide figyeljetek!

Látogatói azt tették, mégpedig azzal a feszült figyelemmel, melyet bizonyos típusú hallgatóság előtt a gyémántok emlegetése szokott kiváltani. Amikor Csimpi végére ért elbeszélésének, Molly szeme ragyogott, mint csillagok a nyári égbolton, Mr. Molloy lélegzete pedig reszelős lett, amelytől most egy heveny asztmatikus bántalmaktól szenvedő szenátorra hasonlított. A hír, hogy olyan helyen tartózkodnak, amely Ali baba barlangjának valamiféle modern változata, ahol az első osztályú gyémántok bőrzacskószám hevernek, és az ember bármikor beléjük botolhat, mély hatást keltett mindkettejükben.

- És képzeld még hozzá, hogy az öreg Cakebread meg lord törte meg Dolly az eksztatikus csendet. - Mondok valamit. Mától fogva csapok egy kis légmozgást a vén szivar körül. Mire a memóriája megint idény közepi formába kezd lendülni, addigra én leszek a kedvenc játszópajtása, aki elől nem tud semmit eltitkolni.

- Ah - szólt Mr. Molloy, aki még mindig hangképzési gondokkal küszködött.

- Te meg azalatt körülszimatolsz.

- Igen.

- Valahol csak lennie kell a cuccnak.

- Úgy van, valahol lennie kell.

- És talán meg is találod.

- Az igyekezetemen nem fog múlni. A gyémántok a kedvenceim.

- Nekem sincsenek ellenemre.
- És most - szólt Mr. Molloy, aki újra a régi, könnyen lélegző önmaga volt - nézzük a feltételeket.
Mrs. Molloy zavartan bámult.
- Feltételeket?
- Az információkért - magyarázta Mr. Molloy. - Ne feledd, édes, hogy úgy tisztességes, ha megadjuk Csimpinek a neki járó részt.
- Ja, tényleg - világosodott meg Dolly. Figyelme elsiklott e melléktéma fölött. - Úgy érted, ildomos lenne, ha löknénk neki valamit a fülesért?
- Úgy gondolom - válaszolta Mr. Molloy. - Igen, mindenképp, úgy gondolom. Csimpi igen komoly segítséget nyújtott. Nagyon komoly segítséget - ismételte. És ha modorában, ahogyan jóindulatot sugárzott régi szaktársára, volt is valami leereszkedés, ez csak azért volt, mert egy férfi számára, aki nemes cselekedetet hajt végre, nehéz elkerülni bizonyos önelégültséget. - Szerintem Csimpinek meg kéne kapnia a maga részét.
- Lehet, hogy igazad van - egyezett bele Dolly. Látszott rajta, hogy férje hozzáállását a dolgokhoz kissé elrugaszkodottnak és felhőkben járónak tartja, de kész volt engedni. - Mennyit kellene adnunk? Huszonöt százalékot?
- Én harmincat javasolnék. Nem szabad szűkkeblűnek meg kicsinyesnek lennünk, édesem. Nézd csak, ha nem lett volna a jó öreg Csimpi, mi talán sose jutottunk volna idáig.
- Ahogy mondod, drágám. Akkor írjunk Csimpinek harmincat.
- Szerintem annyit kéne.
- De az rengeteg pénz.
- Szép kis summa.
- Végül is régi barátunk.
- Nagyon régi barátunk.
- Mindig is kedveltem.
- Én is. Nem is ismerek senkit - tette hozzá Mr. Molloy, és újra visszatért modorába az enyhén atyáskodó tónus -, akit többre értékelnék, mint a jó öreg Csimpit.
Kellemetlen, éles, reszelő hang törte meg e dicshimnuszt követő csendet. A jó öreg Csimpi köszörülte meg jó öreg torkát.
- Eppillanat! - mondta. - Eppillanat, csak eppillanat!

A hangulat eddig a pontig oly önfeledten baráti és jóakarattal teli volt, hogy szavai ünneprontóan recsegtek. Két rajongója nem titkolhatta önmaga előtt, hogy Csimpi hangja felettébb savanyú volt. Továbbá úgy nézett ki, mint egy majom, amely azt látja, hogy két másik majom ki akarja forgatni a banánjárandóságából.

- Valami baj van, Csimpi? - érdeklődött Mr. Molloy aggodalmasan. Úgy tűnt, mintha Mr. Twist viaszkos bajuszára átterjedt volna tulajdonosának érzelmi állapota. A két vége ugyanis izgatottan felborzolódott.

- Ja - válaszolt röviden. - Azok a százalékok. Olyasvalakihez képest, aki az imént nyíltan megvallotta ezen ember iránti szerető érzelmeit, Dolly Molloy nem nézett valami szeretetteljesen. Finom vonalú szemöldöke összehúzódott.

- Úristen! - fakadt ki, és az igazság ellen vétenénk, ha azt mondanók, hogy Dolly nem durcásan beszélt. - Már megint kezdi. Megint jelenetet rendez. Ahányszor üzleti tárgyalást folytatunk, neki mindig ki kell nyitni a száját. Kész csoda, hogy nem nyeli le saját magát! Mi kifogásod van a harminc százalék ellen?

- Ez az, Csimpi - kapcsolódott be Mr. Molly méltóságteljesen és szemrehányóan. - Min rágódsz? Harminc százalék, az szép pénz.

- De nem olyan szép, mint a kilencven.

- Kilencven?! - kiáltott fel Mr. Molloy olyan fájdalmasan, mintha tulajdon édes testvére beleharapott volna a lábikrájába.

- Ki-lenc-ven? - visszhangozta Mrs. Molloy. Úgy tűnt, ő is egyik szerettének fogait érezte belemélyedni valamelyik alsó végtagjába.

Csimpi Twist a bajuszát simogatta, mintha nyugtatni és biztosítani akarná a szőrszálakat, hogy a jövőben minden rendbe jön.

- Erről van szó. Én találtam ki az egész haditervet. Ha én nem vagyok, haditerv se lenne. Természetesen a ti dolgotok lesz, hogy elvégezzétek a pofonegyszerű kivitelezést az ügynököknek járó szokásos tíz százalékért.

Csend lett.

- Ez pedig akkor lesz így, amikor piros hó esik - fejtette ki M Molloy részletekbe menően. - Mindegy, asziszem, mindjárt megpukkadok a röhögéstől.

Ígéretéhez híven fel is kacagott, ám Csimpi fagyosan meredt rá.

- Olyan viccesnek találod?

Dolly azt válaszolta, hogy neki pont ez volt a benyomása, és férje gunyoros mosolya mutatta, hogy Mr. Molloy sem érzéketlen az ajánlat humoros oldala iránt.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy ebben nincs semmi röhejes? - ágált Szappan. - A lényegi pont, amiről megfeledkezel már megbocsáss, az az, hogy a hölgy és én a helyszínen tartózkodunk, te pedig csak kívülről kukucskálsz be oda.
- Pontosan, ez az a lényegi pont, amiről elfeledkezel, te buggyantott tojás - értett egyet vele Dolly. - Egyedül és kizárólag a mi jó szívünkön múlik, hogy kapsz-e egyáltalán osztalékot.
- Van egy lényegi pont, amiről viszont ti feledkeztek meg - mondta Mr. Twist. - Egy telefon a Cork nőnek, amiben felhomályosítom azokat az olajrészvényeket illetően, amiket eladtatok neki, és egy fél órán belül kirúgnak titeket. Talán még hamarabb. Attól függ, kaptok-e időt az összepakolásra. Rágódjatok el ezen.
Mr. Molloy meghökkent.
- Azt nem tennéd meg!
- Dehogynem.
- De ez aljasság! Nem úriemberhez illő. Nem hittem volna, hogy képes leszel idáig lealacsonyodni, Csimpi.
- Tudod, mostanában sok hajlító- és nyújtógyakorlatot végzek - magyarázta Mr. Twist -, és ma már bármeddig le tudok alacsonyodni.
Mrs. Molloy, miután megtalálta a kellő szavakat, amelyektől a fölismerés, hogy milyen mély bugyrai vannak az emberi aljasságnak, időlegesen megfosztotta, mindössze tíz-egynéhány szóval velős verbális megnyilatkozást tett, amely kimerítő kritikát tartalmazott Mr. Twist megjelenésére, modorára, erkölcseire, felmenőire és a bajuszára. Egy érzékenyebb lélek talán mélyen megsebződött volna tőle, ám Csimpi Twist fiatalabb korában túlságosan is sok effélét hallott már ahhoz, hogy manapság bármi figyelmet szenteljen neki.
- Ezzel a szöveggel nem mentek semmire - mondta rosszallóan.
- Nem - volt kénytelen Mr. Molloy egyetérteni. - Ne veszekedjünk százalékokon.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy hagyod, hogy megússza ezzel az ügynököknek járó suska dumával? - kérdezte Dolly borzongva.
Mr. Molloy, soha nem lévén túl elszánt harcos, kedveszegetten nézett.

- Nem tudom, mi más tehetnénk, édes.
- Na, hát ez az, amiben különbözünk egymástól.
- Na de aranyom, Csimpinek igaza van. Ha kiteregeti a szennyest a Corkónak, nekünk annyi. Mindig is olyan nőnek találtam, aki beveszi a meséket, készségesen hagyja magát elkábítani a dumámmal, de azért mégsem esett teljesen a feje lágyára, és ha egyszer gyanakodni kezd, kérdései lesznek. És én nem engedhetem meg, hogy kérdései legyenek. És azt se felejtsd el, hogy még ne kaptam meg tőle a csekket.
- Ez már beszéd - kapcsolódott be Csimpi. - Ezt már szerétem.
- Akkor ezt is szeresd - visította Dolly. - A kavicsok, amikről beszélsz - hogy a francba akarod megkaparintani őket, ha nem rajtam és Szappanon keresztül?

Csimpi Twist megadta a végső pödörintést bajuszának.

- Könnyen. Mint a karikacsapás. Te magad meséltél erről a jógitelepről, amit ez a nő vezet, és amikor a szekrényben voltam, az a lány elárult egy s mást annak a fickónak. Tehát tudok valamit a hely működéséről. Csak annyit kell csinálnom, hogy odahajtok a főbejárat elé, és aszondom, hogy tengerentúli milliomos vagyok, aki hallott a helyről és ki akarja próbálni, és már gördítik is le előttem a piros szőnyeget, ahogy Szappannak is csinálták. Ehhez mit szóltok?
- Nem túl jó.
- Nem?
- Nem.„Még a földszintig se jutsz el vele.

- Na és mi állítana meg? Mr. Molloy ugyanezt a kérdést saját magának is feltette. Számára úgy tűnt, hogy az ügy elveszett, és hiábavaló időfecsérlés lenne tovább erőltetni a dolgot. Egy kutyaszorítóban lévő ember érzéseit élte át, és értetlenül szemlélte élete párja nyilvánvaló önbizalmát. Mindazonáltal már oly gyakran tapasztalta, hogy élete párja olyan helyzetekben is bizakodó, amelyekben ő maga teljesen paff lett, hogy most némi halvány reménnyel tekintett rá.
- Majd én megmondom neked, mi állít meg téged - jelentette ki Dolly, újfent érdemesnek mutatkozva a férji bizalomra. - Az szalmaszőke hapsi, az majd keresztbe tesz neked. Az lesz az első akibe belebotlasz, amikor belépsz arra a helyre, és akkor mi lesz? Azonnal elkezdi lerágni a csúnya kis fejedet, ahogy már előbb is megpróbálta. A tövénél kezdi.

Csimpinek leesett az álla. Bajusza kócosan kornyadozott. Erről az akadályról teljesen megfeledkezett.
- Az a szigorúan vett magánvéleményem - folytatta Dolly -, hogy mindenképpen gyere le a telepre, hencegj csak el, hogy gazdag milliomos vagy, mer' akkor minden pofonegyszerű lesz nekem meg Szappannak. Nem kell mást csinálnunk, mint megvennünk a koszorút és elmenni a temetésre, aztán meg szép komótosan nekilátunk, hogy megkeressük azokat a kavicsokat, miközben senki nem zavar meg bennünket. Gyere csak szépen, és állj be a csapatba. Jó vonatcsatlakozás van egész nap.
Megint csend lett. Csimpi Twist újra a bajuszát babrálta, de ezúttal idegesen, mint legyőzött báró egy régimódi melodrámában. Mr. Molloy szeméből eltűnt a meggyötört tekintet, és helyébe szerelmi lobogás és csodálat költözött. Dolly friss rúzst kent az ajkára.
- Emlékszel, tegnap a kertben, Szappan? - fejezte be a szépítkezést Mrs. Molloy. - Amikor összefutottunk azzal a muksóval a tó partján? Emlékszel, ahogy ott állt, és csak a sziluettjét lehetett látni, háttérben az esti égbolttal, meg a kigyúrt izmait.
- Ha!
- Te meg még aszitted, hogy hivatásos bokszoló, vagy mi a szösz.
- Birkózó.
- Akkor birkózó. Olyan, mint azok a fickók, akik laposra verik az embert, meg egyetlen csuklómozdulattal hatalmas húscafatokat szakítanak ki belőle.
Csimpi Twist eleget hallott.
- Nos... mennyit is ajánlottatok? - kérdezte fásultan, a legyőzött ember hangján.
- Ötven-ötven - vágta rá Dolly. - Részedről oké?
Mr. Twist, bár lelkesedés nélkül, azt válaszolta, hogy részéről oké, mire Mr. és Mrs. Molloy a távozás mezejére lépett, az utóbbi fülig érő mosollyal, az előbbi egy kissé gondterhelten.
- Kicsit puha voltál vele, szívem - mondta az utóbbi, ahogy átvágtak a káposztaillatú udvaron. - Ha már egyszer elkaptad a grabancát, miért nem vágtad meg hetvenre?
- Biztos azért, mert hülye voltam!

- Nem, nem haragszom - tette hozzá Mr. Molloy sietve. - Szerintem klassz voltál. Csak a jobbik énem ellenzi, hogy fele-fele alapon osztozzunk ezzel a kis héjával.
- Ej, a kutyafáját! - fakadt ki Mrs. Molloy. - Csak nem képzeled, hogy egy vasat is kap? Hová tetted az eszedet, édes? Ha egyszer megkaparintottuk a cuccot, természetesen azonnal fölmarjuk olajra lépünk. Azt az ötvenet csak azér' mondtam neki, hogy lenyugodjon.

A ború felhője felszállt Mr. Molloy shakespeare-i homlokáról. Hihetetlennek tűnt számára, hogyan tudott akár csak egy pillanatig kételkedni ennek a csodálatos asszonynak az éleselméjűségében.

Az igazgatósági megbeszélések időbe telnek, még ha sokkal gördülékenyebben zajlanak is, mint a Halsey Building 3. alatti egyeztetés, és a nap is jócskán előrehaladt már pályáján, mire Szappan és Dolly leszállt a vonatról a shipleyi állomás peronjára. A délelőtti izgalmak után mindketten egy kiadós ebédre vágytak.

Ha az állomáson taxiba vágják magukat, néhány perccel megelőzhették volna Shipley Hall ebédre hívó gongjának szavát, de Szappan nem támogatta az ötletet. Eustace Trumperhez hasonlóan, neki is gyerekkora óta egészséges étvágya volt, továbbá személyes véleménye az ugubukról és választott étrendjükről az volt, hogy az utóbbiak förtelmesek, az előbbiek meg ütődöttek. Nem került sok nehézségébe, hogy meggyőzze feleségét: itt a ragyogó alkalom, amikor egyszer megkímélhetik magukat Mrs. Cork vendégszeretetétől, s ennek megfelelően a délután második órája már a Shipley Fő utcáján elhelyezkedő *Szarvas és Agancs* ebédlőjébe találta őket, amint egy tál gőzölgő sonkás tojás mellett könyököltek, és már egy másodikra is leadták a rendelést.

Elég hosszú időn át egyikük sem érzett elemi késztetést a társalgásra. De amint a kínzó éhség első rohama elmúlt, beszélgetni kezdtek, és beszélgetésük témája - a körülményekből természete módon adódóan - a helybeli kakukktojásra terelődött.
- Legjobb lesz, ha először a szalmaszőke fickót intézzük el, mi előtt bármit is csinálnánk - válaszolta Dolly a férjének, aki annak a reményének adott hangot, hogy Jeff belefulladhatna egy kanál spenótba.
- Semmi építő munkát nem végezhetünk addig, amíg nem penderítettük ki azt a mókust. Ha itt lábatlankodik, tönkreteszi a hadműveleteket.

- Aha - értett egyet Mr. Molloy, miközben egy alapkövet lerakó szenátor modorában leküldött a torkán egy darab sonkás tojást. - De hogyan penderítjük ki?
- Az könnyű. Meg kell mondani a Cork nőnek, hogy hapsikám szélhámos.
- És nem fog csodálkozni, hogy miért nem mondtuk meg már tegnap?
- Miért mondtuk volna? Tegnap etetett meg bennünket azzal a sztorijával, hogy megvette az üzletet. Mi meg teljesen bevettük. De miután átgondoltuk a dolgot, szagot fogtunk, hogy itt valami nem stimmel, ma reggel fölruccantunk Londonba, és beszéltünk az igazi Sheringham Adairrel, aki megdöbbent, megijedt és meglepődött, amikor megtudta, hogy valaki megszemélyesíti. Szerintem ez így egyáltalán nem sántít, ugye?
- Egyáltalán nem.
- Be is nézek a csajhoz, mihelyt visszaértünk. Merem állítani, hogy helyi idő szerint háromkor már nyomhatjuk is a búcsúpuszit a hapsikám pofikájára. Jó, nem? Mármint az ötlet.
- Drágám - kezdte rá Mr. Molloy, de hirtelen abbahagyta. Már azon volt, hogy újabb szívből jövő méltatást rójon le élete párjának, amikor a második tál sonkás tojás jelent meg az ajtóban. És amikor a felszolgáló lány, eléje helyezvén a tálat, visszavonult, az ajtó megint kinyílt, hogy éppen azt a szalmaszőke mókust bocsássa be, akiről a szó folyt.

A mindig figyelmes Jeff az első adódó alkalommal a *Szarvas és Agancs* felé vette útját, hogy előteremtse Lionel Green számára a túléléshez szükségeseket. Amint elnézte a jól öltözött fiatalembert az étkezésnél, amely nem sokkal korábban ért véget Shipley Hall ebédlőjében, mély hatást tett rá Green sápadtsága, ahogy minden lelkesedés nélkül csipegette a főtt babot és nyers sárgarépát. A látvány nem hagyott kétséget benne afelől, hogy most, azonnal és nem holmi bizonytalan tétovázás után kell minden jóakaratú embernek felebarátai segítségére sietni. Sohasem rajongott Lionel Greenért, és kevés reményét látta, hogy a jövőben rajongani fog érte, de adódnak pillanatok, amikor az általános emberség sutba dobatja velünk korábbi előítéleteinket.

Be kell vallanunk, ott motoszkált agyában az a hátsó gondolat is, hogy ha már egyszer átlépte *a Szarvas és Agancs* küszöbét, akkor a maga számára is gondoskodhatna a túléléshez szükségesről. Amikor Mrs. Cork vendégeként első ebédjét fogyasztotta, akárcsak Mr. Molloy, ő is

elcsodálkozott az ugubuk törzsének ízlése fölött. Lehet, hogy ezek az egyszerű bennszülöttek, ahogy vendéglátója állította róluk, fizikailag valóban fajunk legkitűnőbb példányai, de vajon nem fizetnek túl magas árat a puszta izomzatért?

Miután leadta rendelését egy tetemes méretű marhahúsos szendvicsre, kisétált, hogy agyonüsse valahogy az időt, amíg az elkészül, de az ajtó felől érkező átható sonkaillat megálljt parancsolt lábának, és az étkező felé irányította.

Érkezése egyben azt is jelentette, hogy Mrs. Molloy szemében jelző tűzként fellobbant a harci jel. Mr. Molloy, aki úgy meredt a sonkás tojásra, mint aki életében először látja a Tádzs Mahalt, nem vette azonnal észre. Csak akkor tudatosult benne, hogy nincsenek többé édes kettesben, amikor felesége felkiáltott: - Hé!

A „hé"-típusú felkiáltásokat általában nemigen lehet másképp, csak hirtelenre hangszerelni, ráadásul a jelen esetben Mrs. Molloy meg sem próbált enyhíteni nyerseségén. A szó kilőtt puskagolyó módjára hagyta el ajkát, és azonnal felkeltette Jeff figyelmét.

Csak egy röpke pillantásra volt szüksége, amint az asztal felé közeledett, hogy lássa: Mrs. Molloy nincs barátkozós kedvében. Előző esti beszélgetésük folyamán voltak pillanatok, amikor szintúgy az volt az érzése, hogy nem rokonszenveznek egymással, de azt hitte, azzal, hogy ügyesen megmagyarázta jelenlétét, sikerült eloszlatnia a hölgy minden bizalmatlanságát. A helyzet azonban nem ez lehetett, mivel a hölgy szeme gyanakvástól és ellenségességtől lángolt. És ha Jeff a szemekből nem is tudott volna olvasni, a hölgy első szavai semmi kétséget nem hagytak efelől.

- Na, itt van Miszter Talpraesett! - kiáltotta. - Miszter Talpraesett, személyesen!

A megszólítást tévedésből sem lehetett tiszteletteljesnek venni. És ha tekintetbe vesszük az arcvonásokat és a villogó szemet, a derűs heccelődés kategóriájába sem lehetett sorolni. Dolly Molloy vonzó nő volt, ám bizonyos alkalmakkor jobban hasonlított egy lecsapni készülő kobrához, mint maguk a kobrák.

De ha Jeff visszahőkölt is, az csak egy pillanatig tartott. Intelligens fiatalember lévén, azonnal átlátta, hogy valami elromlott a dolgok menetében. Összeszedte magát, hogy megbirkózzon az új fejleményekkel.
- Szép jó napot - mondta nyájas mosollyal. - Szóval itt vannak. Hiányoltuk önöket az ebédnél.
- Csak nem?
- De igen. Mindenki találgatta, hogy mi történhetett magukkal.
- Ó? Na, akkor megmondjam?
- Mondja.
- J. Sheringham Adair irodájában voltunk, és J. Sheringham Adairrel diskuráltunk. És amikor mondtuk J. Sheringham Adairnek, hogy van itt Shipleyben egy fickó, aki az állítja, hogy megvette tőle az üzletét, J. Sheringham Adair aszonta: „Mi a fene?"
- Kemény szavak.
- Meg hogy: „Én soha senkinek nem adtam el semmiféle üzletet." Na, ezt húzza el a hegedűjén.
Jeff bólintott. Ahogyan Dolly felvázolta a körülményeket, pontosan tudta, mit vár tőle, hogyan húzza el a hegedűjén.
- Értem - válaszolta Jeff elgondolkozva. - Meg is kérdeztem magamtól, hogy vajon nem történhet-e meg ilyesmi.
- Nos, már tudja a választ. Megtörtént. Legjobb lesz, ha megy és elkezd csomagolni.
- Csomagolni?
- Úgy van, jól hallotta. Hogy gyorsan eltűnhessen, mielőtt kiborítom a bilit Mrs. Corknak.
- Azt nem tenné meg.
- Nem-e? Miért nem?
- Nos, egyrészt megfosztaná magát eleven és szórakoztató társaságomtól egy olyan házban, ahol rövid itt-tartózkodásom alatt az volt a benyomásom, hogy akut hiány van szórakoztató társaságból. Gondolja meg, itt marad úgy, hogy nincs kivel tereferélnie, csak a Cork-tanok megszállott fajankóival.
Mr. Molloy szemmel láthatóan hiányolta Jeff szavaiból a tapintatot.
- Itt vagyok neki én - mutatott rá.
Jeff megfontolta ezt a szempontot.
- Ez igaz. Tényleg itt van. Mindamellett, az a véleményem...

- Nekem meg az - szólt közbe Dolly berekesztve a témát hogy kezdem unni, amit hablatyol. Miattam ne törje magát, szivi. Jól megleszek én, bízza csak rám. Csak két dolgot akarok mondani magának, hapsikám. Az egyik, hogy: „Húzza el innen a csíkot", a másik meg, hogy: „De gyorsan."
- De mi ez a szokatlan türelmetlenség, hogy megszabaduljanak tőlem? Mit ártok maguknak azzal, hogy itt vagyok?
- Szerinted ez mulatságos, Szappan?
- Rendkívül mulatságos, szívem.
- Megmondom én, hogy mér - folytatta Mrs. Molloy. - Mindent tudunk azokról a kavicsokról.
- Kavicsokról?
- Gyémántokról - szakította félbe türelmetlenül Dolly. - Vadászunk rájuk, akárcsak maga.
- Mi!
- Hát ez az.
- De azok nem a magukéi!
- De hamarosan azok lesznek.
- Ejnye! Ez piszkos munkának hangzik.
- Hívja, aminek akarja.
- Ajjajjjjj - ingatta a fejét Jeff. - Ajjajjjj. Csak állt ott, és úgy nézett rájuk, mint akinek lehullott a hályog a szeméről. Sem Dollynak, aki rezzenéstelenül állta Jeff tekintetét, sem Mr. Molloynak, aki visszatért a sonkás rántottával folytatott küzdelemhez, nem volt torz egyik füle sem; mindamellett világos volt számára, hogy az Alvilág két Napóleonja előtt áll, és kissé bosszantotta, hogy korábban nem látott át tiszteletet keltő külsejükön. Purvis felügyelőnek, regényei főhősének bezzeg elég lett volna az első alkalom, hogy átlásson rajtuk.

Dolly visszatért ahhoz, amit Mr. Shoesmith a resnek hívott volna. Szóval, ki fog penderülni innét, fiacskám.
- Valóban le akar leplezni Mrs. Cork előtt?
- Mi tartana vissza?
- Mondhatnám, hogy a jó szíve. A drága, jó természete. De ezek, úgy látszik, pillanatnyilag nem üzemelnek.
- Úgy van.

- Akkor, azt hiszem, a magam részéről kénytelen leszek ahhoz folyamodni, hogy haladék nélkül értesítem Mrs. Corkot, hogy láttam magukat, amint két pofára tömik magukba a sonkás rántottát ebben az út menti csehóban. Ismerik, hogy milyen merevek ez irányú nézetei. Lehet, hogy együtt utazunk föl Londonba.

Ez hatott. Dolly semmit nem tudott mondani. Mr. Molloy tudott, de mivel épp egy tekintélyes méretű sonkaszelet leküldésén fáradozott, csak az utolsó szófoszlány volt kivehető:

- ...tagadjuk...

Dolly összeszedte magát. Gyors, helyeslő pillantást küldött segítőtársa felé a jól időzített indítványért.

- Úgy van. Egyszerűen mindent letagadunk. És nem valószínű, hogy Mrs. Cork hinni fog egy arcátlan, sima képű csalónak.

- Áh, csakhogy nem pusztán egy sima képű csaló szaváról beszélünk. Jön még mellé egy pofaszakállas vendéglős is. Ennek a karavánszerájnak a tulajdonosa az én verziómat fogja támogatni. Mrs. Cork már óva intette, nehogy ellássa proteinnel az ő kis magándiliházának lakóit, és letaglózó érzés lenne rájönnie, hogy akiket jó szándékú utasoknak vélt, valójában a Hall vendégei. Túlságosan is retteg a ház úrnőjétől ahhoz, hogy bármiféle tréfát kipróbáljon rajta. Ki fogja fecsegni a csúf tényeket.

Dolly a férjére nézett, valószínűleg újabb mentő ötletet remélt, de az már ellőtte a tárat. Az arcára kiülő kifejezéstelen tekintet arról árulkodott, hogy beletörődött a vereségbe. És Dolly, bár elevenébe vágott, hogy így tegyen, kénytelen-kelletlen szintén elfogadta.

- Maga győzött - vetette oda kurtán.

- Én inkább - szólt Jeff - arra a magánvéleményre hajtanék, hogy nevezzük ezt döntetlennek. Azoknak a fiúknak a helyzetében vagyunk, akik nagy murit csaptak a Süket Emberhez címzett kocsmában, jól berúgtak, aztán kölcsönösen letolták egymást. Én nem tudom magukat bemártani Mrs. Corknál, és maguk se tudnak engem. Az egyetlen megoldás, amit javasolni tudok, az az, hogy mindnyájan viseljük el egymást, és ne tegyünk keresztbe egymásnak. És most attól tartok, itt kell hagynom önöket. Kötelességeim máshová szólítanak.

Éppen eszébe jutott, hogy a szendvicsek már elkészültek, és nem lett volna ínyére, ha a társaság szeme láttára adják át neki.

Gondtól terhes csendet hagyott maga mögött, amelyet Mr. Molloy tört meg elsőnek.
- Képtelenség megszabadulni tőle - mondta nyűgös hangon, ugyanakkor némi kelletlen elismeréssel a hangjában -, a srác mindenhonnan kivágja magát.
Mrs. Molloy vonaglott kínjában. Jeff megállt az ajtóban, hogy még egy hamisítatlan-eredeti Miller-mosolyt adományozzon nekik, de ez tőrként hatolt Dolly szívébe.
- Kikészítem ezt a kóklert - sziszegte elszántan -, még ha beledöglök is.
- De hogyan, bébi? - érdeklődött Mr. Molloy. Azok közé a férfiak közé tartozott, aki gyakran teszik fel ezt a kérdést: „Hogyan?"
- Ne félts te engem. Majd én elintézem, meglátod.
Mr. Molloy visszahőkölt. Érzékeny természetű férfiú volt, és jól ismerte hitvese impulzív jellemét. Ha egyszer nekidurálja magát a vállalkozásnak, amire korábban már utalt, Szappan tartott tőle, hogy a csillagos ég lesz a határ.
- Hogy érted, hogy elintézed?
- Egyszerűen csak elintézem.
- Csak nem akarod kinyírni?
Mrs. Molloy önfeledten nevetett a gondolaton. Már újra erői teljes birtokában volt.
- Ne beszélj hülyeségeket, édes.
- Nos, vigyázz, nehogy te meg azt csinálj - intette óva Mr. Molloy, még mindig nyugtalankodva, aztán meglehetős lázasan rávetette magát egy tojásra, amely eddig valahogy elkerülte a figyelmét.

13

Anne Benedick kijött a teraszra, és lassan megindult az alant elterülő kert irányába. Úti célja a tavacska volt, ahol Jeff egy héttel ezelőtt a vízipókokat tanulmányozta. Kislánykora óta ez volt a kedvenc visszavonulási helye lelki hullámvölgyek idején, és jelenleg is ezek egyike szorongatta. Talán túlzás lenne azt állítani, hogy szívét mázsás kő nyomta, de az volt az érzése, hogy kapcsolata a férfival, akivel eljegyezte magát,

nem százszázalékosan kielégítő, és ez már önmagában is elég ahhoz, hogy mélyrepülésre késztesse egy nő lelkét.

Amikor megtudta, hogy Lionel Green látogatóba jön, Anne szárnyalni tudott volna. Várakozással tekintett a gyönyörűséges csatangolások elé, amelyekben Lionel oldalán része lesz az árnyas sétányokon és a susogó lombsátrak alatt, amelyekkel az Uffenhamek ősi fészke oly pazarul el volt látva. Ennek megfelelően komoly csalódást jelentett számára, amikor megtudta, hogy Lionel tervei közt az szerepel itt-tartózkodása idején, hogy nagy ívben elkerüli az ő társaságát.

Bár amikor Lionel megmagyarázta érveit, amelyek e döntés meghozatalára késztették, Anne belátta, hogy a józan ész és az előrelátó okosság ezt diktálja, mégis úgy érezte, van valami alantas az ennyire szigorúan vett „Első a Biztonság" - taktikában, és elhomályosította azt az önmaga által kialakított képet, hogy Lionel az első a férfiak között.

Továbbá, ott volt a kitömött antilop esete.

Ezeken mélázott, s közben megpróbált úrrá lenni az elhagyatottság és kiábrándultság érzésén, amikor Jeff közeledett vidáman ugrálva a kerten át. Az állomásról jött, a délelőttöt és a kora délutáni órákat Londonban töltötte.

Több oka is volt annak, hogy aznap Londonba menjen. Először is, hirtelen eszébe jutott, miután megtárgyalta a kérdést a lelkiismeretével, hogy hatásosabb lenne, ha írásos bocsánatkérést küldene J. Sheringham Adairnek, amelyet a körzeti küldöncfiú kézbesítene, mint a szóbeli magyarázkodás. Ráadásul jóval könnyebb az ilyesmit szép nyugodtan megfogalmazni, mint a pillanat kényszerítő hatása alatt, szemtől szemben azzal az emberrel, s valószínűleg izzó szemével, improvizálni. Leginkább az szólt a személyes bocsánatkérés ellen egy olyan felebarátunktól, akit száraz teasüteménnyel dobáltunk meg homlokközépen, hogy az ember már a kezdet kezdetén iszonyúan zavarba jöhet.

Ezenkívül akart venni egy példányt Mrs. Cork *Egy nő a vadonban* című könyvéből, amelyre Lord Uffenham is utalt, ugyanis úgy gondolta, az ilyesmi hasznos tud lenni szükség idején. Az is eszébe jutott, hogy vesz egy nagy doboz csokoládét Anne számára. És végül ott volt a balesetbiztosítás.

Néhány nappal a Mr. és Mrs. Molloy-jal a *Szarvas és Agancsban* folytatott csevely után terelődtek először Jeff gondolatai a

balesetbiztosítás felé. A végső impulzust ez irányba egy csinos kis aranyozott állóórának a fejétől néhány lábnyi távolságon belüli lezuhanása adta meg, amint a hallban dohányzott, Anne-re várva, egy kis séta reményében. Ez rádöbbentette a tényre, hogy mivel nyílt hadiállapot állt be közte és egy olyan elszánt és leleményes ellenfél közt, mint Mrs. Molloy, helyzete meglehetősen kényesre fordult.

Napok múltával szolid tisztelet kezdett formát ölteni Jeffben a nagyszerű asszony iránt. Becses férjét nem tartotta többre egy marék fűrészpornál, akire egy futó pillantásnál alig érdemes többet vesztegetni, de Dolly olyan húrokat pendített meg benne, amelyek a nagyrabecsülés határán mozogtak. Példának okáért, még mindig megfejthetetlen rejtélynek tűnt számára, hogy miként volt Dolly képes kideríteni, hogy Shipley Hallban kincs van eldugva. Mindez azt sejtette, hogy a hölgy a belső látás képességével van megáldva. És most úgy tűnt, hogy a parafenomén talentumokon túl ez a figyelemre méltó képessége a konkrét és gyors cselekvésre is kiterjed.

Igaz, miután majd lenyelte a cigarettáját, és olyan hirtelen fejrándítással nézett föl, hogy kis híján kificamodott a nyaka, voltaképpen nem látta a galéria korlátja fölött áthajló hölgyet, de tekintve, hogy az első emeleti fordulóban, utoljára egy antik szekrényen álló óra nem szokott saját akaratából aláereszkedni a hallba, nem habozott azt feltételezni, hogy Dolly keze állította gravitációs pályára. Lehet, hogy tévedtem, gondolta Jeff, de nem valószínű.

Úgy emlékezett, hogy túl sok minden - vázák, téglák, öntözőkannák és egyebek - potyogtak le a közvetlen közelében, amióta megszakadt köztük a diplomáciai kapcsolat. És az sem volt kétséges, hogy azt a laza lépcsőkorlátot, amelyet a vacsorához lefelé sietvén éppen idejében vett észre ahhoz, hogy elkerülje az életre szóló zuhanást, olyasvalaki lazította meg, aki figyelte, merre jön-megy, és aki tudta, hogy abban az időben épp arra fog menni.

Olybá tűnt számára, hogy - mivel a körülmények folytán egy Lady Macbeth-hez hasonló temperamentummal és kivitelező képességgel rendelkező asszonnyal került szembe - két lehetőség közül választhat, hacsak nem akar bukósisakkal a fején közlekedni a házban. Az egyik alternatívát, amely szerint fogadja el Mrs. Molloy javaslatát és hagyja el

Shipley Hallt, nem óhajtotta megfontolás tárgyává tenni; a másik az volt, hogy az első adódó alkalommal felugrik Londonba és balesetbiztosítást köt egy megbízható társasággal.

Miután röviden megtárgyalta Mrs. Corkkal, hogy sikerült szert tennie egy kiváló minőségű sorozatra a komornyik ujjlenyomataiból, bejelentette, hogy felmegy velük a Scotland Yard Bűnügyi Nyilvántartó Hivatalába, ahol a fiúk mindig készen állnak, hogy segítsenek egy személyes jó barátnak; most azzal a kellemes érzéssel volt úton a metropolisz felé, hogy ha nem teszi is véglegesen ártalmatlanná ellenfele fegyvereit, de legalább olyan helyzetbe kerül, hogy amennyiben a hölgy céllövő képessége fejlődik, megmenthet valamint az összeomlásból.

Mostanra már újra Shipley Hall területén volt, és Anne ott állt, pont előtte, ráadásul egyedül. Amúgy is jó kedve most még magasabbra hágott. Az, hogy úgy talált a lányra, mintha keljfeljancsiként ugrott volna elő a dobozból, annak bizonyítékának tűnt előtte, hogy a Gondviselés azonnal fölismeri a jó embert, mihelyt megpillantja, és gondja van rá, hogy ne maradjon jutalom nélkül.

Az elmúlt héten Jeffnek számos kellemes beszélgetésben volt része Anne-nel, és ezek az együttlétek csak megerősítették abbeli véleményében, miszerint a lassan, de kitartóan adagolt mézédes szavak a legcélravezetőbb stratégia. Megszaporázta lépteit, és amint hallótávolságba került, belefeledkezett a fent említett stratégiába:

- Szóval itt van! Már arra számítottam, hogy hosszú és fáradságos kutatás után valószínűleg Mrs. Cork dolgozószobájában találok magára, amint Corko elefántokról tett unalmas megfigyelését körmöli a jegyzetfüzetébe.

A lány mellé szegődött, és úgy találta, hogy Anne azzal a furcsa és feszült tekintettel mered rá, amely már ismerős volt Jeff számára első találkozásuk óta.

- Érdekes... - mondta a lány. - Ahogy az imént futott, az volt az érzésem, hogy mindjárt beugrik, hol láttam már magát azelőtt.

- Még mindig úgy gondolja, hogy látott már engem?

- Biztos vagyok benne.

- És úgy látszott, a futásom megadja a rejtély kulcsát?

- Csak egy pillanatra. Aztán elpárolgott a látomás.

- Fussak még egy kicsit?

- Nem, ne fárassza magát. Nem olyan fontos.

- Dehogynem. Előcsalogatná élete egyik legszebb emlékét. A legtöbb ember életében korszakalkotó jelentőségű, amikor először megpillantanak engem. Amikor lelkileg padlón vannak, csak visszagondolnak e pillanatra, és máris felderül a kedvük. Most, hogy volt ideje átgondolni, biztos benne, hogy soha nem járt a bájos Luzernben?
- Egészen biztos vagyok. Tényleg olyan bájos?
- Gyönyörű. Álomszép és kék, és tele van bédekkerrel kóválygó turistákkal.
- Ha ilyen szép hely, akkor aligha felejtettem volna el, hogy jártam ott. Főleg, ha magát is láttam volna.
- Ez igaz. Akkor viszont nem tudok másra gondolni, mint hogy valamelyik korábbi életünkben kellett találkoznunk.
- Talán.
- Amelyben állandóan futottam.
- Igen. Nagy nap lesz az életemben, amikor eszembe jut.
- Valóságos ünnepnap - tette hozzá Jeff.

Egyetértett a lelkiismeretével, hogy mindez már nagyon is bezsongásnak hangzott, és nem is próbálta tagadni, hogy amikor megmenekült a Myrtle Shoesmith-féle kivégzőosztag elől, megesküdött, hogy soha többé nem kezd lányok körül nyüzsögni, de ahogy azonnal rá is mutatott, ez nem volt igazi nyüzsgés. A szavak mögötti érzés mélységéből is erre lehetett következtetni. Ha az ember ténylegesen, lénye minden idegszálával szeret egy lányt, akkor nem sokat számít, ha felszínesen tekintve nyüzsgésnek tűnik. Ha az ember végiggondolja, teljesen egyszerű, magyarázta Jeff a lelkiismeretének, és a lelkiismerete azt mondta: „Teljesen."

Anne úgy találta, hogy egyre jobb kedvre derül. Észrevette, hogy mindig felderült, ha Jeff társaságában volt. Nem emlékezett, hogy találkozott volna olyan férfival, akit ilyen hamar ennyire rokonszenvesnek érzett. Néha szinte úgy tűnt Anne-nak, mintha valaki elmondta volna a férfinak, hogy melyek a kedvenc beszédtémái, szívesen olvasott könyvei és minden ilyesmi. Legutóbbi rosszkedvének egy részét - ha őszinte akart lenni, be kellett ismernie - a fiatalember reggeli utáni hirtelen eltűnése okozta.

- Mit csinált egész nap? - kérdezte Jefftől. - Már azt hittem, úgy döntött, hogy az ugubu koszt túl sok magának.
- Nem, nem - válaszolt Jeff. - Valójában olyan mély szellemi életet élek, hogy jóformán nem is tudom, mit eszem. Londonba kellett mennem. Hoztam magának egy kis csokoládét.
- Hát ez hallatlanul nemes gesztus magától. Szigorúan tilos, persze.
- Sejtettem is. A hálószobája magányában kell nassolgatnia. Legalább visszahozza a kollégiumi hálótermi zugevészetek emlékét.
- Nem jártam kollégiumba. Úgynevezett „otthoni iskoláztatásban" részesültem, ahogy a Ki kicsodában olvasható. Mi szólította Londonba ilyen hirtelen?

Ez nem volt kemény dió. Jeff azt válaszolta, hogy néhány apró-cseprő hivatali ügyet intézett, amelyek személyes utánajárást igényeltek. Sokkal kényesebb volt az a probléma, amely, amióta Mrs. Molloy oly kendőzetlenül kinyilvánította az ő és párja ragadozó hajlamait, komolyan aggasztotta: hogy vajon bizalmába avassa-e Anne-t a helyzet ilyetén alakulását illetően, vagy inkább a bölcs hallgatást válassza.

A kérdés olyan volt, amely kezdett tekintélyes méreteket ölteni. Jeff két alkalommal is, amikor meglátogatta Lord Uffenhamet komornyiki kamrájában egy kis portói reményében, kettesben találta őt Mrs. Molloyjal, és a mód, ahogyan csevegtek, nem hagyott benne kétséget afelől, hogy ha egyszer az öreg szivar emlékezni kezd a gyémántok hollétére, az első személy, akit bizalmába fog avatni, az a susmusok aranyszőke specialistája lesz.

Világos, hogy őlordságát figyelmeztetni kellene. De ha figyelmezteti, azzal azt is bevallja Anne-nek, hogy félrevezette, és az ember sohasem tudhatja, hogy a lányok hogy veszik az ilyesmit. Mindent mérlegre téve, úgy döntött, hogy legjobb lesz hallgatni.
- Magának hogy telt a napja? - kérdezte a lányt.
- Nem túl jól.
- Csak nem azt akarja mondani, hogy Simon Legree egy ilyen délutánon is dolgoztatta?
- Azt nem mondom, mert már délre befejeztük.
- Akkor mi volt a baj?
- George bácsi egy kicsit elvetette a sulykot, és ez némi kellemetlenséget eredményezett. Hogy pontos legyek: át kellett másznom a kéményen.

- A bácsikájának hirtelen sugallata támadt?
- Igen. Azt gondolta, nincs kizárva, hogy Mrs. Cork a dolgozószobájában lévő kitömött antilopfejbe dugta a gyémántokat.
- Csak nem!
- Miért ne? Ez pont olyan agyafúrt hely, amit képes kitalálni.
- De az afrikai vadon ama lefűrészelt mintapéldánya még ott sem lehetett, amikor a bácsikájáé volt a ház! Úgy tudom, kéz a kézben érkezett Mrs. Corkkal.
- Ó, már értem, mire gondol. Nem, az nem tartozik Mrs. Cork áldozatai közé. Amióta csak az eszemet tudom, ott van. A nagyapám lőtte.
- Ő is vadász volt?
- Félelmetes vadász. Roppant kitartó. Egyetlen antilop sem volt biztonságban tőle.
- Micsoda pokol lehet az antilopok élete - mondta Jeff elmélázva. - Soha nincs egy pillanatnyi nyugtuk. Az ember el tudja képzelni, amint azzal vigasztalják egymást, hogy bármekkora istenátka is a maga nagypapája, egyszer majd csak az örök vadászmezőkre költözik. És aztán, alighogy eldobja a kanalat, jön Mrs. Cork.
- Nagyon igaz.
- Elgondolkoztatja az embert, nem?
- Egész idő alatt csak ezen jár az eszem.
- Gondolom, elszomorítja magát?
- Szörnyen.
- Engem is. Ne is foglalkozzunk többet vele. Hol is a noteszem? Le kell firkantanom egy emlékeztetőt: antilopot átkutatni.
- És nem fél bemenni Mrs. Cork szentélyébe, hogy antilopok belsejében vájkáljon?
- Már miért félnék?
- Maguk, Adairek nem ismerik a félelmet?

Érezte, hogy hirtelen leszálló ágba kerül a kedélye. Amikor korábban, a nap folyamán felvetette Lionel Greennek, hogy esetleg véghez vihetne a szóban forgó hőstettet, az utóbbi kereken visszautasította, hogy egy lépést is tegyen nagynénje odúja felé. Lionel mindent tudott a gyémánthistóriáról, és szívvel-lélekkel támogatta megtalálásukat, ugyanis osztotta a mai fiatalemberek közt általánosan elterjedt nézetet, miszerint

nem megvetendő körülmény, ha a menyasszony tekintélyes vagyonnal rendelkezik, de voltak kockázatok, amelyeket a legkecsegtetőbb eredmény reményében sem volt hajlandó vállalni. És Anne, akiben nem kevés kurázsi lakozott, hajlott rá, hogy elítélje a férfinem félénkségét!

Egy pillanatig azt latolgatta, vajon bácsikájának nem volt-e igaza Lionelt illetően. És bár azonnal elhessegette az ilyen irányú hűtlen gondolatokat, az utóhatás ott maradt.

Jeff derűs készsége, hogy vállalkozzon a veszélyes feladatra, akaratlanul is arra késztette, hogy összehasonlítsa a két férfit, és ettől megint nyomott kedélyállapotba zuhant. Egy lány számára zavaró, ha azt kell tapasztalnia, hogy a megfelelő adottságokkal a nem megfelelő férfi rendelkezik.

- Nos, ne törje magát - mondta -, már megcsináltam.
- Maga?
- Igen, épp azelőtt, hogy kijöttem.

Jeff feljogosítva érezte magát némi elkomorodásra, mint egy középkori lovag, aki épp arra készül, hogy kimenti a hölgyet a sárkány karmai közül, és azt kell látnia, hogy a dáma már hidegre tette az állatot a guzsalyával.

- Ejnye, ejnye - mondta. - Helytelen. A piszkos munkát rám kell hagynia.
- Nem volt ott.
- De tudta, hogy visszajövök. Amikor a mezők százszorszépektől fehérlenek, azt kell mondania magának, hogy ő visszajön. Hűvös viselkedéséből azt veszem ki, hogy semmit nem talált.
- Valóban. Csak egy rakás töltelékanyagot. És sajnos, amint éppen bekukucskáltam a dögbe, bejött Mrs. Cork.
- Egek! Volt készen valami magyarázata?
- Ami azt illeti, valami volt. Azt mondtam, megnézem, hogy nem támadták-e meg a molyok.
- Gyengécske.
- Én is annak éreztem.
- Én jobban csináltam volna.
- Ezt kötve hiszem.
- Pedig elhiheti.
- Nos, halljuk, mit mondott volna?
- Azt mondtam volna... egy könnyed kacaj kíséretében, hogy... „Á, Mrs. Cork!"

- Gyerünk, folytassa.
- „Á, Mrs. Cork..." Nem - mondta Jeff eltűnődve. - Én is kötve hiszem, hogy olyan szörnyen jól ki tudtam volna vágni magam. És elfogadta a magyarázatát?
- Úgy tűnt. De nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy most valószínűleg azt gondolja rólam, hogy George bácsi megharapott, és megfertőzött a bogaras különcségével. Csodálkozom, hogy nem küldött el mindjárt ott, helyben. Nem lehet valami szívderítő érzés, ha egy nő rájön, hogy a komornyikjának is és a titkárnőjének is kevesebb van egy kerékkel.
- Ami persze nem túl kirívó egy olyan helyen, ahol a társaság nagy része a feje búbjáig félnótás. Ha egy idegen erre járna, amint a fiúk meg a lányok az egyik rituális törzsi táncukat lejtik, az első tíz lépés előtt azonnal telefon után nyúlna, hogy értesítse a legközelebbi 'elmeorvost, hogy hagyjon ott csapot-papot és siessen át. Felfigyelt már arra a magas, sovány, minden irányban nyeklő-csukló derekú, cvikkeres figurára?
- Mr. Sheppersonra? Néha álmodom róla.
- Én is.
- Mrs. Barlow-ról is.
- Az melyik?
- Az az alacsony, tokás nő.
- Tudom, kire gondol. Az aztán egy díszpéldány! Egy drágakő! Milyen felemelő és épületes látvány ez a társaság, nem is beszélve a szánalomról meg a rettenetről, ami elfogja az embert, amikor ennek az amatőr diliháznak a bentlakóit nézi. Csak azt sajnálom, hogy a komornyik nem vesz részt azokban a ritmikus tivornyákban. Ösztönzőleg hatna látni, ahogy az öreg veri a lábával a taktust. Hogy ropnák azok a hatalmas talpak a csűrdöngölőt!
- Ez az. Viccelődjünk George bácsi lábával.
- Kösz az engedélyt. Az minden vágyam. Viccelődjünk vele mind a ketten. Milyen tortúrának teszi ki az unokahúgát a vén hájfejű!
- Úgy gondolja, elég régóta ismer engem ahhoz, hogy a bácsikámat vén hájfejűnek nevezze?
- Úgy érzem, mintha egész életemben ismertem volna magát. Biztos vagyok benne, hogy ha foglalkozik a kérdéssel, maga is rájön, hogy mi már évek óta házasok vagyunk, anélkül, hogy tudnánk róla.

A „házasok" szó kijózanító hatással volt Anne-re. Átmenetileg száműzte elméjéből Lord Uffenham kocsiban tett megállapítását, miszerint ez a kellemes fiatalember szerelmes belé, és most önfeledten átadta magát a kellemes társalgásnak. Mostanában nem túl gyakran élvezhette a könnyedebb társalgás örömeit. Shipley Hall férfi lakói komoly, visszahúzódó urak lévén, túlságosan is tudatában voltak kitűzött céljuknak ahhoz, hogy incselkedő csevegéseket engedjenek meg maguknak. Lionel pedig, aki bár úgy nézett ki, mint egy görög isten, kissé mindig esetlen volt.

Anne már látta, helytelen volt részéről, hogy annyira leeresztette a korlátokat közte és Jeff között. Ez volt az, amit a néhány nemzedékkel korábbi, szigorú erkölcscsőszök „bátorításnak" bélyegeztek volna afelé, akinek - természetesen - semmi esélye sincs.

Enyhe borzongás futott végig rajta.

- Fázik? - kérdezte Jeff, ahogyan a lány számított nála.

- Igen, eléggé.

- Akkor menjünk be. Odabenn is éppúgy tudok beszélni. Sőt, némelyek szerint még jobban is.

Megindultak az aláereszkedő kertek felé. A fal gyeptől elválasztó része fölött Mrs. Molloy feje és válla volt látható. Úgy tűnt, mintha valami kúszónövény indáival vesződött volna, amelyet egy antik kinézetű kőedénybe ültettek. Az ötlött Jeff eszébe, hogy itt a kitűnő alkalom a burkolt célzás elejtésére, mely véleménye szerint roppant fontossággal bírt.

- Az ott Mrs. Molloy.

- Igen.

- Ne nézzen oda - kérte Jeff -, de árulja el, mit gondol róla.

- Szerintem nagyon csinos.

- Nem találja kissé gyanúsnak?

- Egyáltalán nem. Miért, maga szerint az?

- Nagyon is.

- Gondolom, egy nyomozónak szinte mindenki gyanúsnak látszik.

- Nos, a gyakorlott ösztön természetesen lehetővé teszi, hogy az ember a felszín alá lásson. Nem sok minden marad rejtve a nagyítóval vérfoltokat vizsgáló fiúk előtt. Az az érzésem, hogy ezeket a Molloyokat érdemes megfigyelni. Lehet, hogy szélhámosok.

- Mr. Trumper is így gondolja.
- Igen? Az az agyafúrt kis incifinci?
- A minap odajött hozzám és azt kérte, használjam a befolyásomat Mrs. Corknál azért, nehogy olajrészvényeket vegyen Mr. Molloytól. Sajnos, nincs befolyásom Mrs. Corkra. De folytassa csak. Föl nem foghatom, hogy mit árthatnak nekünk, még ha akkora szélhámosok is, amilyet még nem hordott a hátán a föld.
- Na és a gyémántok?
- Ezt meg hogy érti?
- Tegyük fel, hogy azok után szaglásznak.
- Azt sem tudják, hogy léteznek.
- De bármikor megtudhatják. Mrs. Molloy gyakran bekukkant a bácsikája kamrájába egy kis csevelyre. Esetleg az öreg kikottyant valamit.
- Nem valószínű.
- Pedig nincs kizárva.
- Pedig ki van. Nem őrült meg.
- Azt meg honnan tudja?

Anne-nek úgy tűnt, itt az ideje, hogy elhallgattassa ezt a fiatalembert. Kedvelte őt. Sőt, nem emlékezett, hogy ilyen rövid ismeretség után valaha ennyire megkedvelt volna valakit. De érezte, hogy határozott, kemény kézzel kell bánni vele. Néhány lépést tett, majd megállt, és ridegen a szemébe nézve arra készült, hogy ennek megfelelő hangnemben szóljon hozzá.

Ez volt az a pont az események folyásában, amikor az antik vázautánzat hirtelen mozgó testté vált, s nagy csattanással Anne mellé zuhant a kövezetre, ő pedig sikkantott egyet, és bizonytalan időre elhalasztotta a megjegyzéseit.

Jeff keserűen hibáztatta magát. Neki kellett volna okosabbnak lennie, mondta magának, mintsem hogy száz yardnál közelebbre merészkedjen Mrs. Molloyhoz és egy antik vázához, amely az egyik létező legveszélyesebb kombináció, különösen akkor, ami kor Anne Benedick társaságában van. Érzései Anne iránt mostanra már oly világos formát öltöttek, hogy már akkor is kínosan érezte volna magát, ha azt látja, hogy egy rózsaszirom hullik alá a lány drága fejére. A tény, hogy a lány csak hajszál híján menekült meg attól, hogy egy antik váza a nyakába essen,

alapjaiban rázta meg Jeffet, olyannyira, hogy a világ imbolyogni látszott vele, ő pedig alig tudta, hogy mit csinál. Egy hideg hang érkezett hozzá a ködön keresztül.
- Lenne szíves elengedni, kérem?
Jeff rájött, hogy mit csinál: védőn szorítja keblére a lányt.
- Ó, bocsánat - mentegetőzött és elengedte.
Anne, aki nem sokkal korábban fehér volt, most rózsaszínű lett.
- Köszönöm - mondta.
Csend lett. Jeff furcsa levegőhiánnyal küszködött. Első alkalommal kapta magát azon, hogy a Lord Uffenham képviselte iskola felé hajlik, és komolyan fontolóra vette, hogy végül is lehet valami az utóbbi, bár nyersen kifejezett, de nem ostoba szaktanácsában. Kétségtelenül volt valami abban, hogy amikor Anne karcsú testét a karjában érezte, ez valami mélyebb vágyat csillapított a lelkében.
Mrs. Molloy sietve átjött a falban lévő ajtón, s pikáns arcának minden vonása aggodalomról árulkodott.
- Jéé! - kiáltotta. - Ugye, nem ütötték meg magukat? Egymillió dollárért sem hittem volna, hogy ilyesmi megtörténhet.
Semmi nem illett volna szebben a pillanat ünnepélyes komolyságához, mint Dolly aggódó törődése, Jeff mégis olyan irtózó pillantást lövellt felé, mint amelyet egy csuklyás kobrára vetett volna, amely csúszómászót soha nem kedvelt igazán.
- Véletlenül nekitámaszkodtam, az meg valahogy leborult, a kutyafáját! Bocsánat!
- Nem történt semmi - mondta Anne. - Csak kissé megijedtem.
- Képzelem. A lelket is kirázhatta magából.
- Nem, nem, dehogy. Csak egy kicsit megugrottam tőle. Kérem, ne is törődjön vele. Be kell mennem. Mrs. Cork már valószínűleg vár.
Anne Benedick, még mindig rózsaszín ábrázattal, hirtelen eltűnt, és Dolly, Jeff felé fordulva, tudomást szerzett annak komor, rezzenéstelen arcvonásairól.
- Ha! - szólalt meg Jeff.
Dolly felnevetett. Elég csábítóan tudott nevetni, csilingelően meg zeneien, de Jeff semmi vonzót nem talált benne.
- Maga sáfrányfejű kis senkiházi! - mondta Jeff.

Nem lehetett nem észrevenni a hangjából kicsendülő neheztelést, de Dolly továbbra is jól szórakozott.
- Hogy halad a csomagolással, szépfiú? - érdeklődött. - Jobban tenné, ha végre nekilátna. Nem fogom mindig eltéveszteni, remélem, tudja. Előbb vagy utóbb az egyik eltrafálja.
Ccc! - mondta Jeff, majd sarkon fordult és magára hagyta Dollyt. Érezte, hogy a megjegyzés korántsem volt megfelelő, de a pillanat sürgető hatása alatt jobb nem jutott eszébe. Sajnálta, hogy finom és lovagias neveltetése,

amely szerint egy férfinak, aki kezet emel egy nőre - kivéve, ha valamely kedves gesztusról van szó -, annak szégyellnie kell magát, lehetetlenné tette számára, hogy behúzzon egyet a szeme közé ennek a kenti tájképet elcsúfító nőnek, akinek viselkedése szinte követelte a pofont. Minden férfi életében eljön az idő, amikor azt kívánja, bárcsak egy James Cagney lenne, és Jeff számára most jött el.

Dolly visszatért a teraszra. Egy detektívregény fölött szunyókálva hagyta ott az ő drága Szappanját, és most meglepődve látta, hogy üres a

széke. Mrs. Barlow-hoz, a tokás asszonysághoz folyamodott fölvilágosításért, aki légzőgyakorlatokat végzett a pázsiton.
- Mrs. Barlow, nem látta valahol a férjemet?
- Azt hiszem, telefonhoz hívták, Mrs. Molloy.

Ebben a pillanatban a hiányzó férfi megjelent a szárnyas üvegajtóban. Viselkedésében izgatottság bujkált. Odasietett, ahol Dolly állt, szemmel láthatóan zavartan.
- Szívem!
- Valami baj van, édes?

Mr. Molloy egy pillantást vetett Mrs. Barlow-ra. A hölgy visszatért mélylégzési gyakorlataihoz, de füle még a mélyen lélegzőknek is van. Mr. Molloy félrevonta feleségét a terasz távolabbi sarkába.
- Épp most beszéltem Csimpivel telefonon.
- Á, szóval ő volt az? Biztos gondolkozott a dolgon, és balhézott a feltételek miatt, ugye?

Mr. Molloy megrázta a fejét. Egy pillanatig nem szólt semmit. Zsigeri gyűlöletet érzett, ha rossz hírrel kellett szolgálnia.
- Nem, nem erről van szó. Attól tartok, drágám, leülsz attól, amit most hallani fogsz. Itt van a fogadóban, és arról beszél, hogy holnap reggel megveti a lábát a kastélyban.

14

Dolly hitetlenkedve meredt élete párjára. Ahogy Szappan megjósolta, a hírek tényleg komoly megrázkódtatást jelentettek számára. A gyepen Mrs. Barlow nekiveselkedett, hogy elpróbáljon néhány törzsi tánclépést. Ez olyan látványosság volt, amely a napszaktól függetlenül magával ragadta és lebilincselve tartotta volna a nézőt, de most csak ide-oda lötyögött, anélkül, hogy bárki felfigyelt volna rá.
- Micsoda!
- Ez az.
- Idejön a farmra?
- Holnap az első útja idevezet.
- Na és a szalmaszőke fickó?

Mr. Molloy komorsága tovább mélyült.

- Szívem, kezd úgy festeni, hogy ez a vállalkozásunk nem lesz sikeres. A pálya szélén állunk. A szalmaszőke mókus most nem sokat nyom a latba Csimpinél. A lehető legszörnyűbb történt. A fickó írt Csimpinek, és úgy látszik, Csimpi tévedett, amikor azt hitte, hogy a madár őt üldözte. Hosszú sztori, én sem tudtam végig követni, de Csimpi szerint a pasas nem téglákat vagdosott hozzá, hanem valami süteményfélét, amitől meg akart szabadulni, mert nem akarta megbántani a szakácsnőt azzal, hogy érintetlenül hagyja - mármint a süteményt. És amikor Csimpi látta, hogy a fickó fölrohan a lépcsőn, akkor csak elnézést akart kérni. Hát, ami azt illeti, elég abszurdnak hangzik, de ezt írta Csimpinek abban a levélben.
- A nemjóját!
- Én is pont így érzek. Már az is elég rossz, hogy szembekerültünk a szalmaszőke fickóval. Ha ráadásul még amiatt is aggódhatunk, hogy Csimpi itt ólálkodik és lesi, hogy mit emelünk el, nem tudom, mire jutunk. Tudod, milyen Csimpi. Hátul is van szeme.

Dolly gondolataiba mélyedt. Pillanatnyi gyengesége elmúlt. Immár nem támolygott a Sors csapásai alatt, hanem a jövőben használható haditerveket és cselekvési formulákat kereste.
- Csimpitől meg kell szabadulnunk, ez a lényeg.
- Igen, de hogyan?
- Mindjárt kitalálom. Menj, sétálj egy kicsit a ház körül, és hagyj gondolkodnom.

Mr. Molloy úgy tett, ahogy kérték. Időről időre, ahogy körözött a gyepen, reménykedő pillantásokat vetett tépelődő segítőtársa felé: Mr. Molloy azt találgatta, hogy Mrs. Molloy hogyan találhatja ki. Érezte, lehetséges, hogy Dolly még ebben a párját ritkítóan kritikus helyzetben is megállja a helyét. Dolly mindig is a cég esze volt. Mr. Molloy tudatában volt saját korlátainak. Adjanak neki egy megértő hallgatót, lehetőleg olyat, akit még ifjabb éveiben fejbe rúgott egy öszvér, egy teljes félórát, amelyben olajról beszélhet, valamint bőséges teret, hogy gesztikulálhasson, és akkor csodákat tud művelni. De ezen az egy talentumán kívül nem volt túl tehetséges, és ő ezt tudta is.

A hatodik körének felénél járt, amikor látta, hogy Dolly elhagyja a teraszt és a gyepen át feléje tart. Ugrott egyet a szíve, amint megpillantotta az ihletettség sugárzó fényét a szeretett arcon. Világos volt számára, hogy Dolly ragyogó intellektusa megtalálta a kiutat. És, ahogy oly gyakran,

most is a már-már tiszteletteljes félelem érzése kerítette hatalmába arra a gondolatra, hogy megadatott neki, hogy elnyerje egy ilyen asszony szerelmét - egy asszonyét, aki kitanult ujjaival kesztyűk, drága zsebkendők, parfümök, piperetáskák, mi több, ékszerek birtokába tudott fizetés nélkül jutni, ráadásul képes volt megoldani mindazt a nyomasztó, apró-cseprő háztartásbeli gondot, amely időről időre felütötte fejét közös életük során.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy máris kiókumláltál valamit? - kérdezte Szappan tiszteletteljesen.
- Dehogynem. Csak egy kicsit túráztatni kellett az agyamat.
- Drágám, manapság már nem teremnek ilyen lányok, mint te. Már nem tudják a titkát. Ki vele, aranyom, csupa fül vagyok.
- Nos, ide figyelj. Azt mondtad, hogy Csimpi a fogadóban van, ugye?
- Ott, pontosan, cukorbébi.
- Akkor menj oda és beszélj vele. Még éppen van annyi időd. És amikor bemész hozzá, légy felpörgetve, mintha valami megrázkódtatás ért volna. Mintha fel lennél zaklatva. Érted? Tudnál remegni?
- Így jó lesz?
- Nem, ne így. Ne higgye, hogy vitustáncot jársz, vagy valami ilyesmit. Csak nézz ki úgy, mint aki egészen magánkívül van, amilyen tényleg lennél, ha megtudnád, hogy az öreg Cakebread megtalálta a kavicsokat és a szobájában tartja, és azt tervezi, hogy holnap reggel beadja a felmondását és elhúzza a csíkot, a cuccal a gatyájában.
- Ezt a hantát kell Csimpinek beadnom?
- Úgy van.
- És ezzel mit érünk el, cicababa?
- Nahát, használd a kobakodat. Ha Lord Cakebreadnek tényleg meglenne a cucc, és azt forgatná a fejében, hogy holnap felmond, ez azt jelentené, hogy nekünk még ma ki kéne vetnünk a hálónkat arra a holmira, nemde?
Kétségtelen.
Ez pedig azt jelentené, hogy valamelyikünknek be kéne osonni az öreg szobájába és átkutatni. Világos.
Namármost, ez nem lehetsz te, mert te idegi alapon képtelen vagy rá, és neked már a puszta gondolattól is fennakadna a szemed, hogy ilyesmit csinálj.

- Mi!
- Ezt kell beadnod Csimpinek.
- Ja! Ez még mindig a hanta?
- Úgy van. Igaz, talán kíváncsi lesz, hogy akkor miért nem csinálom én.
- Azt hiszem, semmi értelme azzal hülyíteni, hogy neked is gyengék az idegeid.
- Annak tényleg semmi. Tehát azt mondod neki, hogy ki akarsz játszani engem. Azt mondod neki, hogy Cakebread elmondta nekem, hogy megtalálta a cuccot, én meg elmondtam neked, te meg azonnal kapcsoltál, hogy itt a kínálkozó lehetőség, hogy a tudtom nélkül egy kis magánbankszámlát nyittass. Gyerünk, mondod Csimpinek, szedjük össze a kavicsokat, és mondjuk azt Dollynak, hogy nem találtuk meg.

Mr. Molloy bólintott.

- Igen, ennek be fog dőlni. Ha van valami, aminek Csimpi mindig bedől, az az, amikor érzi, hogy kijátszás történik. Ez olyan, mint macskának a macskamenta. Na, és aztán?
- Aztán azt mondod neki, hogy neki kell megcsinálnia.
- Hogy törjön be Cakebread szobájába?
- Ja. Azzal a különbséggel, hogy szó sincs betörésről. Mondd meg neki, hogy egyszerűen csak be kell sétálnia. Mondd neki, hogy a legjobb idő, amikor vacsorához készülődnek, amikor a komornyikok ki se látszanak a munkából, és semmi esélye, hogy Cakebread becsörtetne és elrontaná az egész játszmát. Ekkor kell neki beosonnia, mondod neki. De azt se felejtsd el közölni vele, hogy hol van a szobája.
- Tényleg, hol is van?
- A földszinten, az egész kóceráj végén, az ablaka a gazdasági kocsifeljáróra néz, meg ilyesmi. Nem tudja eltéveszteni. Mond meg neki, hogy van egy esővizes hordó az ablaka alatt, és az egyik oldalán egy sírkő, rajta ez a felirat: „Pontónak, a mindörökké hűséges barátnak". Gondolom, egy kutyát temettek oda - tette hozzá Dolly, mert valószínűtlennek tartotta, hogy egy családtag földi maradványait ilyen alkalmi módon adják át az enyészetnek.

Mr. Molloy meg volt lepve e mindentudás hallatán.

- Honnan tudod mindezt?
- Néhány nappal ezelőtt korán felébredtem, emlékszel, és arrafelé sétálgattam, és láttam az ablakban, hogy a vén szivar ott szunyókál.

Gatyában volt meg hózentrágerben - mondta Dolly, önkéntelenül suttogóra fogva vissza a hangját, mivel a félmeztelenre vetkőzött, masszív vállán csak egy mályvaszínű nadrágtartót viselő Lord Uffenham látványa mély benyomást tett rá. - Úgy nézett ki, mint King Kong. Na, hát ennyi a forgatókönyv. Te elmondod Csimpinek, hogy a vén csataló valahol a szobájában dugta el a kavicsot, eligazítod, hogy hol a szobája, és hogy mikor lesz holtbiztosan üres, továbbá, hogy neki kell végigcsinálnia a turkálást, mert neked nincs hozzá idegzeted. Minden világos?

Mr. Molloy habozott. Nem szívesen adott volna tagadó választ, ugyanis valami azt súgta neki - bár pillanatnyilag alig hallhatóan -, hogy ez leginkább a Bálám szamarához tenné hasonlatossá. Már ismerős volt számára az érzés korábbi alkalmakról, amikor megkérdőjelezte felesége ötleteinek józanságát. Másrészt, képtelen volt belátni az értelmét.

- Nos, édesem - magyarázkodott Szappan -, az akció végig tök világos. De úgy tűnik nekem, hogy utána nem jön semmi. Csimpi beoson, körülszaglászik, nem találja a kavicsokat, mert nincsenek is ott, és eljön. Nem látom, mi ebben a pláne. Azon túl persze, hogy egy kicsit megtáncoltatjuk Csimpit. De ezenkívül mit érünk el vele? Azt hittem, olyasvalamivel jössz elő, amitől be se teszi ide a lábát.

- Pedig ilyesmivel jövök.

- Még mindig nem látom át.

Dolly majdnem azt válaszolta, hogy ha férje az utca túlsó oldaláról távcsővel nézné a Woolworth Áruházat, akkor sem sokat látna belőle, de visszafogta magát, részben azért, mert szerette a párját és irtózott attól, hogy fájdalmat okozzon neki, részben meg azért, mert ez nem a veszekedés ideje volt.

- Nos, figyelj! Mi történik, ha Cakebread bejön és rajtakapja Csimpit?

- De nem fogja. Azt mondtad, hogy abban az időben ki se látszik a teendőkből.

- Nem ezt mondtam. Én azt mondtam, hogy neked ezt kell mondanod Csimpinek. Mihelyt idetelefonálsz, hogy ráharapott, én megyek és figyelmeztetem Cakebreadet, hogy legyen résen, mert véletlenül tudomásom van róla, hogy egy félalvilági alak jön ide ma este, hogy egy kicsit körülnézzen a szobájában. És ekkor mi fog történni? Cakebread lesben áll, és fülön csípi Csimpit. Talán még el is agyabugyálja. Talán

csak kiteszi a szűrét. Mindegy, akármelyiket is csinálja, mert Csimpi másnap becsönget és azt mondja, ő egy milliomos, akit érdekelnek az itteni ugubuk, és csatlakozni akar a brancshoz. Amint ezt megpróbálja, előáll Cakebread, és azt mondja: „Egy frászt milliomos ez! Csak egy közönséges betörő." És Mrs. Cork már nyúl is a puskájáért, miközben azt mondja Csimpinek, két egész perce van, hogy elhúzza a csíkot, mielőtt még egy uncia ólmot kap a hátsó felébe és a kutyákat is rászabadítják. Na, érted már?

Mr. Molloy ténylegesen nem hajtotta ugyan fejét a porba, de erős késztetést érzett arra, hogy így cselekedjen. Soha többé, mondta magának, nem lesz kishitű ennek az asszonynak a haditerveivel szemben, még ha igazi értékük nem is azonnal nyilvánvaló az ő tompa, férfiúi felfogóképességének. Fény csillant szép, őszinte szemében.

- Szivi, ez fantasztikus!
- Szerintem is.
- Nem trafálhat mellé!
- Szerintem se.
- Akkor, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most elindulok a fogadóba, és fölveszem vele a kapcsolatot.
- Ja. És ügyes légy. Ne fecsegj fölöslegesen. Hívj fel a postáról, ha minden jó, én meg akcióba lépek. Nincs vesztegetni való időnk.

Mr. Molloy hétmérföldes léptekkel indult útnak, a lelkesedés szárnyakat kölcsönzött lábának, amely normál esetben nem volt a sebes gyalogláshoz szokva. És olyan jó időt futott, oly ragyogó állóképességgel, hogy alig félórával később Dolly, miután másodkapitánya telefonon értesítette, hogy Mr. Twist az egész horgot zsinórostul, nehezékestül lenyelte, és mostantól fogva bármely pillanatban a helyszínen lehet, megindult Lord Uffenham komornyiki kamrája felé.

Utóbbi szeméből eltűnt az üveges tekintet - ugyanis Mrs. Molloy belépésekor épp némi pihenőt engedélyezett agyának -, amint megpillantotta azt a valakit, akiről lerítt, hogy pont az ő társaságára vágyik, s akire ezért a lord úgy tekintett, mint kedves, régi ismerősre. Két lábra kecmergett, mint a dagonyát elhagyni készülő bölény, és már azon volt, hogy megkínálja egy pohár portóival, amikor azt kellett látnia, hogy vendége kacsója ökölbe van szorítva, és szeme szikrázik. Nyilván történt valami, ami megzavarta ezt a drága kis teremtést, és őlordsága nagylelkű

szíve sajgott érte. Dolly mindig is fölélesztette benne a védőösztönt. Oly gyengének, törékenynek és alkalmatlannak látszott arra, hogy megbirkózzon az élet viszontagságaival...
- Valami baj van, madám? - érdeklődött aggódva, legkifinomultabb Cakebread-modorában.
Dolly nyelt egyet.
- Aha. Végem van. Megőrülök, mint egy ázott csirke.
Más körülmények között egy ilyen kijelentés Lord Uffenhamet terjengős spekulációba taszította volna, hogy mennyire őrülnek meg a csirkék, amikor eláznak, hogyan lehet megállapítani az őrületnek ezt a válfaját, és hol lehet az ilyen szárnyasokat megfigyelni, hogy kinézetük alapján megállapítsák az excentricitás fokát, tegyük fel, abból a célból, hogy összehasonlíthassuk Mrs. Cork ugubu telepével. Most azonban egyetlen gondja Dolly Molloy lelkiállapota volt.
- Mi a baj? - kérdezte, és hozzátett egy eléggé cakebreadietlen „He?"-t. Ahogy fentebb láttuk, nem szokott kilépni a szerepéből, de most nagyon fel volt zaklatva.
- Figyeljen, mindjárt elmondom - mondta Dolly, maga is felzaklatva. - Épp most hallottam, hogy egy magánzsernyákot küldenek ide ma este, hogy átkutassa a szobáját.
- Egy magánmicsodát?
- Zsernyákot.
- Úgy érti, egy kopót? Egy detektívet?
- Úgy van. Idejön átkutatni a szobáját, abból kiindulva, hogy maga lopott vagyontárgyakat rejtett ott el. Ez őrjített meg annyira, mert úgy éreztem, foltot készülnek ejteni a maga becsületére.
Tekintve, hogy Lord Uffenhamet Anne már korábban tájékoztatta, hogy Mrs. Molloy volt az első, aki ezt a foltot ejtette, és elsősorban ő a felelős azért, hogy Shipley Hall területére egy detektívet telepítettek, válaszolhatott volna szemrehányóan és sértődötten.
De már rég megbocsátott kis barátnőjének egy olyan tettéért, amelyet - erről meg volt győződve - soha nem követett volna el, ha Dolly olyan szerencsés, hogy már akkor is olyan jól ismeri, mint amennyire most.
- Úgy érti, a fiatal Adair, aminek nevezi magát?

Dolly tanácsosnak érezte, hogy zavarba jöjjön. Eszébe jutott, hogy róla azt feltételezik, nem tudja, hogy beszélgetőtársa tisztában van a fiatal Adair igazi mivoltával.
- Tud valamit arról a pasasról?
Lord Uffenham szélesen elvigyorodott.
- Igen, mindent tudok róla.
- Maga aztán nem mindennapi!
- Ezt mások is szokták mondani - ismerte el Lord Uffenham, bár nem nevezte meg, hogy kicsodák. - A teringettét, nem bánom, ha a fiatal Adair kutatja át a szobámat.
- Ah, de nem ő lesz az - mondta Dolly. - Ez egy másik pasas. Épp most beszéltem azzal az öreg szivarral, Trumperrel. Úgy látszik, nincs megelégedve Adairrel. Az a véleménye róla, hogy túl fiatal és könnyelmű. Ezért anélkül, hogy Mrs. Cork orrára kötötte volna, ment és felbérelt egy zsernyákot a saját számlájára, és ez fogja átkutatni a maga szobáját.
Lord Uffenham önelégültsége elpárolgott.
- Ő kutatja át? Ez a patkány? Mikor?
- Azt is megmondom. Ma este. Bármikor betoppanhat. Ezt az időt választotta, abból kiindulva, hogy maga akkor a legelfoglaltabb. Szerintem azt kéne csinálnia, hogy elrejtőzik, aztán előugrik és leken neki egyet.
- Azt csinálom, a patkány mindenit!
- Van valami búvóhely a szobájában?
- A paraván mögött.
- A zannyát!- kiáltott fel Dolly és kislányos lelkesedéssel csapta össze apró kezét. - Parkoljon le ott, és ne törjön elő, amíg nem látja a szeme fehérjét.
Néhány perccel később Lord Uffenham a társalgón át az ebédlőből jövet - ahová azért ment, hogy még egyszer megnézze, minden rendben van-e a vacsorához, és szusszanjon egyet - találkozott Mr. Trumperrel, aki a biliárdterembe tartott, hogy gyakoroljon egy kicsit. Őlordsága olyan rideg és átható pillantással meredt rá, hogy a kis ember összehúzta magát, mint egy madár, ha szemben találja magát egy kígyóval. Ez a komornyik mindig félelmet és bűntudatot keltett Eustace Trumperben, mintha azon kapták volna, hogy előre megkötött nyakkendőt hord, vagy halvillával eszi a felfújtat.

15

Csimpi Twist este hét tizenötkor Shipley Hall főbejáratánál állt, vidám dalt dúdolt a bajusza alatt, és úgy érezte, hogy az Úr a mennyekben trónol, idelenn meg minden rendben van a világgal. Végigfuttatta tekintetét a dimbes-dombos parkon, és csodálattal adózott a látványnak. Hallgatta a madarak danáját, és arra gondolt, milyen édes is a zenéjük. Még a bajuszába belegabalyodott bogarat is egész tisztességes bogárnak találta, pláne ha még ismerte is volna. Egy szó mint száz, mézédesen jóindulatú hangulatban volt. Ebben a lelkiállapotban minden előzetes bejelentés nélkül megpaskolta volna egy kisfiú buksiját, és még egy hatpennyst is adott volna neki, bár nincs kizárva, hogy egy pillanattal később meggondolja magát és visszaveszi tőle.

A levél, melyet Jeff küldött neki a körzeti küldönccel, olyan mértékű megkönnyebbüléssel és blen-étre-rel töltötte el ezt a kis majomábrázatú, buzgó lovagot, amire akkor sem tehetett volna szert, ha felhajt egy csordultig telt pohárral a legjobban reklámozott idegnyugtatóból, ami a piacon kapható. Az Igazgatói Ülés óta, amely azzal végződött, hogy kénytelen volt rábízni a Molloy házaspárra vállalkozásuk végrehajtói feladatkörét, Csimpi Twistet az a gond vonta kínpadra, hogy miként tudná megakadályozni, hogy ezek a kedves régi barátai kijátsszák őt, mivel semmi kétsége nem volt afelől, hogy az első adandó alkalommal azzal a dévaj fürgeséggel verik át, amelyet már oly gyakran megfigyelt náluk.

Ha valaha is sikerül megtalálniuk azokat a kavicsokat - gondolta elszoruló szívvel -, az csakis akkor lehetséges, amikor ő távol van a helyszíntől, és nem áll módjában rajtuk tartani a szemét. És ha a vén föld hordott valaha a hátán két embert, akiken tanácsos egy részvényes társnak rajtuk tartania a szemét, méghozzá Árgus módjára, akkor azok Molloyék voltak, a férj és a feleség, Annyira sem bízott bennük, ameddig el tudott köpni, pedig rossz köpő volt, sosem tudta kiszámítani a távolságot.

Most azonban, ezzel a levéllel minden akadály elgördült egy Shipley Hall-beli látogatás útjából. És mindennek tetejében itt volt még ez a legutóbbi beszélgetés Szappannal.

Ahogy átsétált a napfényben fürdő birtokon, úgy érezte, hogy az egész szinte már túlságosan egyszerűnek ígérkezik ahhoz, hogy érdekes legyen. És amikor Lord Uffenham hálószobájának ablaka alatt állt, és látta, hogy az tárva-nyitva van, vagyis a behatolás még a legtohonyább betolakodó számára sem jelent nehézséget, önbizalma a maximumra szökött.

Eddig a pillanatig a betörés az a fajta kenyérkereső foglalkozás volt, amelyben Csimpi Twistnek nem volt tapasztalata. Eddig mindig szellemi munkát végzett. De most, hogy a körülmények alkalmilag kétkezi munkást csináltak belőle, lelkében nem lakozott kishitűség, viselkedésében nem volt bizonytalankodás. Mintha így, úti célja közvetlen közelében a szíve egy kicsit gyorsabban vert volna, de ez volt minden.

Bent a szobában először is az ajtóhoz lépett, kinyitotta, majd feszülten figyelt. Valahol a távolban egy női hang egy himnuszt zengett, amelyet kellő mennyiségű lábdobogás kísért, ami a tapasztalt fül számára egyértelműen jelezte, hogy Mrs. Cork szakácsnője elkezdte főzni a spenótot, de ezenkívül más hang nem törte meg a csendet. Csimpi résnyire nyitva hagyta az ajtót, hogy meghallja a folyosón közelgő lépteket, és örömmel látta, hogy a folyosó kövezett. Ha bárki közeledne, lépteit dobpergéshez hasonló dübörgő zaj kísérné, s ez esetben időben vissza tudna vonulni előle.

Körülnézett. A szoba, amelyben állt, úgy tűnt, hogy jóval fényűzőbben van berendezve, mint ahogy azt egy komornyiki kamrától elvárná az ember. Ennek az volt a magyarázata, hogy Lord Uffenham, amikor belement, hogy alkalmazott legyen a saját otthonában, egyértelműen tudomására hozta unokahúgának, hogy ha már egyszer nyomorult Hé, maga és ezüstpucoló lett belőle, akkor bolond lesz mocsokban tengődni; össze is gyűjtött a ház különböző helyeiről különféle festményeket, dísztárgyakat, nem beszélve egy karosszékről, egy finom, puha szőnyegről és egy kanapéról, amelyen csizmáit levetve délutánonként elnyújtózhatott. Kitartó gyűjtögető életmódjának eredményeképpen a komornyiki kamrából gyakorlatilag egy budoár lett.

Mindamellett Csimpi elméjében meg sem fordult, hogy netán nem a megfelelő helyre jött. Közvetlenül az ablak alatt állt a vizeshordó, amiről Szappan beszélt, és mellette az ismeretlen Pontónak szentelt megindító emlékmű, amely az elhunyt hűségét és barátságát hangsúlyozta.

Mindössze annyi tennivalója maradt, hogy átfésülje a lakosztályt, s közben a legjobbakat remélje.

Fürgén és csendben látott munkához, akár egy New York-i vámhivatalnok, amint egy musicalsztár poggyászát ellenőrzi, aki amerikai szülőföldjéről Párizsba utazott, majd visszatérőben azt állítja, hogy nincs semmi elvámolnivalója. Csimpi benézett a fiókokba, végigturkálta a szekrényeket, kutakodott a székek és a képek mögött. Még a kanapét is megbökdöste az ujjával, hogy megbizonyosodjék: tényleg tisztességes béléssel van kitömve.

Az ilyen tevékenységek, különösen fülledt időben, megkövetelik az embertől a magukét, és Csimpi pillanatnyilag kénytelen volt egy kis pihenőt tartani, hogy megtörölje a homlokát. E foglalatossága közben történt, hogy pillantása a csinos lakkparaván ra esett, amely a túlsó sarokban állt. A paraván alja és a szőnyeg között egy pár kolosszális méretű csizma volt látható. A látvány megragadta és kiterjedése lebilincselte Csimpi figyelmét, de semmilyen baljós üzenetet nem hordozott számára. Csupán egy pár csizma, vélte Csimpi, feltehetőleg házigazdája pótcsizmája. Csak egy perccel később, miután alaposabb figyelmet szentelt neki, vette észre fölötte egy nadrág déli végét. Ez hirtelen, egy pörölycsapásszerű megrázkódtatással, amely gerincoszlopát a konyhában bőszen rotyogó spenót állagára fokozta, értésére adta, hogy a nadrág emberi végtagokat rejt. Röviden, hogy nem csupán egy pár pótbakancs az, ami ott áll, hanem egy aktív használatban lévő pár, s benne tulajdonosa.

Csimpi még mindig a gerinctelenek osztályába tartozott, és remegve várta a szörnyű fölfedezés következményeit, amikor egy erőteljes kéz félretolta a spanyolfalat, és ott állt előtte a legtekintélyesebb méretű ember, akit valaha látott. Izgatott érzékeinek úgy tűnt, hogy az alak faltól falig betölti a rendelkezésére álló teret, sőt ég így is kicsit szűkösnek bizonyul számára a hely.

- Na, szimatkám? - jegyezte meg a látómezőt kitöltő alak.

Lord Uffenham ennél jóval korábban szándékozott beavatkozni az események folyásába. De mint mindig, ha lecövekelve kellett egy helyben ácsorognia, most is azonnal elkalandozott a figyelme valamely gondolatmenet irányába. Mivel az óvatos mozdulatok nem árulták el a

látogató érkezését, őlordsága a magánnyomozókról kezdett merengeni: mi késztet embereket arra, hogy ezt a pályát válasszák; mivel töltik a magándetektívek a szabadidejüket; körülbelül mekkorára rúg egy jól kereső magánnyomozó évi jövedelme; és vajon hogy alakult az élete annak a vörös bajuszúnak, akihez 1912-ben hozzávágta az esernyőjét?

Mostanra azonban újra élénk és a tettek embere volt.

A „na, szimatkám?" jellegű kérdésre nem könnyű azonnali és kielégítő választ adni. Csimpi Twist meg sem próbálkozott vele. Csak erőtlenül nyeldekelve állt ez előtt a hústorony előtt, aki valamely optikai csalódás folytán minden múló pillanattal terjedni látszott, miközben már amúgy is kolosszusként töltötte be a rendelkezésére álló teret. És, ahogy az Csimpivel oly gyakran megtörtént már, amikor gondolataiba mélyedt vagy izgatott lelkiállapotba került, gépiesen viaszkos bajuszához emelte a kezét, és pödört egyet rajta.

A mozdulat nagy hatással volt Lord Uffenhamre. A bajuszpödrés Lionel Greenre emlékeztette, és nem állhatta, ha értékes gondolatait kénytelen volt a lakberendezők eme ifjú titánja körül járatni.

- Hagyja abba! - mondta Lord Uffenham ellentmondást nem tűrő hangon.
- Uram? - kérdezte Csimpi alázatosan s lekötelezően.
- Hagyja békén azt az izét - ismételte magát Lord Uffenham, s közben növekvő érdeklődéssel figyelte a visszataszító kinövést, amelynek látványa izgatta mindig kutató elméjét. - Az a bajusz! Soká tartott? - kérdezte, mint amikor egy orvos előzetes kérdéseket tesz fel egy ritka kórról. - Mikor érezte először, hogy nőni kezd?

Csimpi egy kissé meglepődve, de végtelenül megkönnyebbülve a társalgás e váratlanul békés indításától, azt válaszolta, hogy a szóban forgó kinövés meglehetősen friss termés. Körülbelül, mondta, két éve kezdte növeszteni.

- Mitől áll ki úgy a vége? - érdeklődött Lord Uffenham egyre mélyebbre és mélyebbre hatolva a témába.

Csimpi minden más társalgási témát hálásabban fogadott, mint a saját jelenlétét a szobában. Már-már hanyagul vetette oda:

- Viasztól.
- Viasszal keni?
- Igen, uram, viasszal kenem.
- És milyen viaszt használ?

- Nos, ami azt illeti, inkább szappannal kenem.
- Milyen szappannal?
- Kézmosó szappannal, vagy néha borotvakrémmel.
- Akkor mér mondta, hogy viaszt használ?
- Mert van, amikor azt használok.
- Méhviaszt?
- Csak közönséges viaszt.
- És attól áll ki.
- Igen, uram, attól áll ki.
- Na, mindegy. Szörnyen néz ki. Ha az enyém lenne, én gyökerestül kiirtanám. De most - folytatta Lord Uffenham, újra a tettek emberévé válva, és megrázkódott, hogy bemelegítse az izmait és ruganyosságot vigyen tagjaiba - ripityára töröm a csontjait, maga visszataszító kis ragyacsomó.

Annak ellenére, hogy a társalgás eleddig barátságos-bajtársias légkörben folyt, mintha rokon lelkek volnának, akik egymással csipkelődve ütik agyon az időt, Csimpi végig nem vétette szem elől annak lehetőségét, hogy csevegésük netán ilyen kifejlet irányába tart. Miközben beszélgetőtársának szinte testvéries hangnemben föltett kérdéseire válaszolgatott, gondosan ügyelt rá, hogy lőtávolságon kívül maradjon, illetve, hogy mozgása közben mindig a másik és az ajtó között tartózkodjon.

Ennek megfelelően Lord Uffenham szavai kiváló stratégiai pozícióban érték ahhoz, hogy rohanni kezdjen az életéért, amit késlekedés nélkül meg is tett.

Fiatal férfi éveiben Lord Uffenhamet - miként már mondta Anne-nek - gyakran követték magándetektívek. Egyszer egy saroknál bevárta az egyiket, aki a St John's Woodtól a Berkeley Square-ig követte, és egy sötét kapualjból hirtelen elébe ugrott. Ezt az egy esetet leszámítva, a lord nem emlékezett, hogy valaha látott volna ennél fürgébb nyomozót. Úgy tűnt számára, hogy csak egy surranó zaj hallatszott, egy kis porfelhő szállt fel, és a fickó már ott sem volt.

A lord mélyen sajnálta a dolgot. Magát hibáztatta, amiért tudásszomjának engedve, hagyta magát eltéríteni a főtémától, egy olyan pillanatban, amelyben a szigorúan vett üzleti kérdésekhez kellett volna

ragaszkodnia. Mostanra már nyilvánvaló volt: visszahozhatatlanul elszalasztottá a lehetőséget, hogy kezébe vegye ennek a magánkopónak a zsíros nyakát, és bokrétába kösse. Pedig milyen határtalan lelkesedéssel készült erre a feladatra! A lehetőség csak egyszer kopog, és ő elfelejtett ajtót nyitni.

Lord Uffenhamnek úgy tűnt, ahogyan a költőnek is tűnt: minden leírt és kimondott szomorú szó között a legszomorúbb a „lehetett volna".

16

Soha nem könnyű egy férfi számára, aki olyan kényes szituációba került, mint amibe Csimpi Twist, hogy megőrizze az aequam mentemet, amelyet a római költő olyan melegen ajánl ínséges időkre. Ha nyugodtabb lett volna, akkor balra fordult volna a folyosón, miután elszakította magát Lord Uffenham társaságától, és ezáltal olyan helyzetbe kerül, ahonnan mesteri visszavonulást hajthatott volna végre a hátsó kijáraton át, amely csupán néhány kurta yardnyival volt odébb.

Ehelyett azon intenzív vágytól hajtva, hogy minél előbb minél messzebbre kerüljön a hústoronytól, elveszítette a lélekjelenlétét, jobbra fordult, s ezzel olyan pályára került, amely egyenesen az épület központi részeibe vezetett. Nem jutott messzire, amikor azt kellett tapasztalnia, hogy útját állja egy zöld posztós ajtó.

De csak egy pillanatig. Azt nem tudta, hogy mi van ezen az akadályon túl, de azt élénken érzékelte, hogy mi van az ő oldalán, ennélfogva nem is habozott, és úgy célozta meg az ajtón túli világot, ahogy a futballista veti magát az ellenfél vonalára. Az ajtó könnyen fordult sarkain, utat engedett neki, és ő egy tágas terembe lépett, amely székekkel, asztalkákkal, régi tölgyfa ülőhelyekkel volt elszórtan berendezve, az egyik végében egy masszív ajtó, a másik oldalon széles lépcsősor volt. Röviden, a hallba került; itt egy pillanatra megállt és azon gondolkodott, hogy mi lenne a legokosabb teendő.

Örült, hogy volt ideje megállni és gondolkodni, s öröménél csak a meglepetése volt nagyobb. Megmagyarázhatatlannak tűnt számára, hogy nem hallja közelgő léptek zaját, és hogy a zöld posztós akadály nem

vágódott ki újra erőteljesen, hogy utat adjon Lord Uffenhamnek, amint felocsúdása után beviharzik. Kíváncsi volt, mi történhetett vele.

Ami a tényeket illeti, Lord Uffenham felocsúdása után valóban viharzott néhány lépésnyit. De mivel olyan ember volt, aki inkább szoborszerűnek hatott, mint aktívnak; inkább egy gleccser méltóságához, mint versenyző szalonagárhoz volt hasonlatos, az indulástól kezdve nem sok reményt fűzött hozzá, hogy továbbjut a küszöbnél. Amikor észlelte, hogy áldozata milyen remek rekordot fut, az ő ízületei pedig ropognak, fölhagyott az üldözéssel. „Könnyen jött, könnyen ment" mondta magának a ragyogó uffenhami életfilozófiával, és visszament a kamrájába egy pohár portóiért.

Csimpi lélegzetvisszafojtva megállt, alattomos kis szeme sebesen végigfutott az ízlésesen berendezett előcsarnokon. Legalább egyedül volt, de nem lehetett tudni, hogy vajon meddig tart ez a magány. Balra volt egy ajtó, s azon túl egy passzázs, amely az ismeretlenbe vezetett. Azon az ajtón vagy ezen a folyosón bármely pillanatban jöhetett egy betolakodó, tehát célszerűnek látszott továbbmenni, ismerte föl. Egy kis szundítás, egy kis karba tett kéz teljesen helyénvaló annak, aki pihen, de nem annak, aki gyakorlatilag űzött vad.

Figyelmét most két kis ablak kötötte le, a párkányukon virágcserepekkel. Az ablakok a masszív ajtó egy-egy oldalán álltak, és rajtuk keresztül látható volt a kék ég és a zöld. És ekkor rájött, bár ez beletelt némi időbe, hogy a masszív ajtó nem más, mint Shipley Hall főbejárata, és csak el kell fordítania a kilincset és máris van a szabad ég alatt.

Puskagolyóként ugrott feléje, de mielőtt ujjai elérhették volna reteszt, a másik oldalról hangok hallatszottak. Hátraszökkent; a folyosó melletti ajtó nyílni kezdett, s valaki fütyörészett odabent. A tényeket tekintve, Mr. Trumper volt az, aki a Lord Uffenhammel lefolytatott kapitális biliárdmeccs után jelentékeny mértékben felfrissülve a szobájába indult, hogy átöltözzék a vacsorához.

Csimpi számára úgy tűnt, hogy minden oldalról be van kerítve, és egy pillanatig már azon volt, hogy megadja magát az elkerülhetetlennek. Aztán fölfedezte ebben a túlnépesedett házban az egyetlen üres pontot. A lépcsőn senki sem tartózkodott. Csimpi, úgy döntött, kitölti ezt a hiátust.

Egy sor gyors ugrással fent is termett, akár egy majom, amelyre olyannyira hasonlított; Mr. Trumper, a biliárdteremből jövet, a szeme sarkából elkapott egy suhanó alakot, amelynek látványától egy pillanatra enyhén kényelmetlenül érezte magát.

Betörők képe villant át Mr. Trumper elméjén. Aztán elhessegette a képtelen ötletet. A betörők, magyarázta magának, éjszakai lények, következésképp nagyon valószínűtlen, hogy olyan napszakban mutatkoznának, ami inkább matiné-műsoridőnek számít. És, jutott eszébe, nem ebben a röpködő stílusban ugrándoznak föl a lépcsőkre. Portyázni ugyan portyáznak, mint Midián seregei, de mindig komótos tempóban.

Félelmei elültével újra fütyörészni kezdett, és miután egy pillantást vetett az asztalra, hogy megnézze, jött-e levele az esti postával, megfordult, hogy köszöntse Mrs. Corkot, aki éppen akkor lépett be a főbejáraton Mrs. Barlow kíséretében.

- Á, Eustace - mondta Mrs. Cork. - Már beszélni akartam magával. Elfogyott a hangyatojás az aranyhalaknak. Elmenne a faluba holnap mindjárt reggel és venne egy keveset? Azt hiszem, a fűszeresnél kapható.

- Hogyne, hogyne. Természetesen, Clarissa, ezer örömmel - válaszolta Mr. Trumper.

Mrs. Barlow megjegyezte, gyakran elgondolkozott már azon, milyen érdekes, hogy az aranyhalak rákaptak a hangyatojásra, tekintve, hogy eredeti, természetes közegükben nemigen mozogtak, úgymond, ugyanabban a társadalmi szférában, mint a hangyák. Ez arra ösztönözte Mrs. Corkot, aki az állatvilág szokásainak valóságos tárházával rendelkezett, hogy elmesélje egy általa ismert emu esetét, amely aszpirintablettákat fogyasztott, és az érdekfeszítő társalgás teljesen kiűzte Mr. Trumper gondolataiból a titokzatos, gumilábú férfit.

Ezalatt Csimpi, elérvén a felsőbb régiókat, fölfedezte, hogy merész vállalkozása - bár bölcs taktikai lépés volt, amely megkímélte attól, hogy Shipley Hall társadalmi életének közepébe csöppenjen és egy sereg új emberrel ismerkedjen meg, ami mindig unalmas - reményeivel ellentétben nem a vég, hanem a kezdet. A felsőbb emeletről hallatszó mozgások arra utaltak, hogy Shipley Hall nyüzsgő tömegeiből egyvalaki jelen van, és izgatott elméjének úgy tűnt, hogy ez a valaki épp feléje közeledik.

Most, amikor bármely pillanatban emberek jöhetnek fölfelé, mások meg bármely pillanatban mehetnek lefelé, világos volt számára, hogy

nélkülözhetetlen valamely, a közvetlen közelében lévő búvóhely, és csak egyetlen ilyen kínálkozott: a hálószoba, ami előtt állt. Ha rajta múlik, inkább nem ment volna be több idegen hálószobába, mivel Lord Uffenhamé a csömör érzésével töltötte el, ugyanakkor vitán felül állt, hogy nincs más választása.

Az ajtóhoz osont, és bekukucskált. A szoba üres volt. Szinte hihetetlennek tűnt számára, hogy egy ilyen házban, mint ez, vannak még lakatlan helyek, de így volt. Besurrant és újra megállt fülelni.

Ez volt az a pont, amikor meghallotta, hogy Mr. Trumper fölfelé jön a lépcsőn, és az a bénító gondolat villant át elméjén, hogy megvan minden valószínűsége, hogy az utóbbi éppen e szoba felé tart. És igaza is lett. Mr. Trumper, miután mindent hallott, amit emukról és aranyhalakról érdemes hallani, folytatta útját felfelé, hogy felöltözzék a vacsorához. Csimpi egy pillanatig dermedten állt, apró kis szeme ide-oda cikázott. Aztán, a szoba végében, a kandalló mellett észrevett egy kis ruhásszekrényt.

A látvány körülbelül úgy hatott rá, mint annak idején Wordsworth-re, a költőre a szivárvány megpillantása. A ruhásszekrények gyakorlatilag ugyanolyanok, mint a pohárszékek, és ahogy már föntebb láttuk, Csimpi Twist soha nem érezte magát igazán kényelemben, amikor szekrényeken kívül volt. Vagy megvan valakiben ez a veleszületett szekrénykomplexus, vagy nem. Csimpiben megvolt, és ennek megfelelően a szekrény delejes erővel vonzotta magához. Érezte, milyen meghitt helyecskéje lesz benne, és úgy vágyott a belsejébe, mint szarvas a hűs forrás vizére. Még akkor sem érzett erősebb késztetést arra, hogy elraktározza magát, amikor megpillantotta Jeffet hármasával szedni Halsey Building lépcsőit.

Harminc másodperccel később már szekrényen belül volt. Huszonhárom alatt is meg tudta volna csinálni, de meg kellett állnia, hogy megnézze, nincs-e kulcs a zárban, és ez rontotta a részidejét. Nem volt kulcs, tehát anélkül ment be, és most azzal töltötte az idejét, hogy szoktatta magát a szekrény belsejében uralkodó kaotikus állapotokhoz, míg az egyik kezével belülről fogta az ajtót, nehogy kinyíljon, amikor rájött: milyen okosan tette, hogy sietett. Vidám fütyörészés hallatszott, és Mr. Trumper belépett a szobába.

Eustace Trumper nagyszerű hangulatban volt. Két gurítással két pontot szerzett a biliárdteremben, ami mindig jó ok az örvendezésre, ráadásul

Mrs. Cork megkérte, hogy menjen a faluba hangyatojást venni. Különösen ez utóbbi volt az, amitől madarat lehetett volna fogatni vele.

Minden szerelmes örül, ha szolgálatára lehet szíve hölgyének, és Mr. Trumper úgy látta, hogy a bizalomnak ez a jele a szeretett asszony részéről, ez a ráhagyatkozás, úgy, ahogy volt, roppant ígéretes. Tizenkét éve, az asszony néhai férje elhalálozása óta - aki összeszedett egy szövődményes tüdőgyulladást annak eredményeképpen, hogy egy fagyos szilveszteréjszakán oktalanul megmártózott a Trafalgar téri szökőkút vizében - Mr. Trumper a maga félénk módján megpróbálta elnyerni az özvegyen maradt asszony kegyeit, és ez a mai kérése reményt öntött belé. Az asszony, aki ma arra kéri, hogy vegyen neki hangyatojást, holnap már egy félénk „igen"-t fog suttogni. Legalábbis Eustace Trumper így képzelte.

További füttymelódiák kíséretében fürgén kiugrott a ruháiból, meleg vizet locsolt magára a mosdóban, és tiszta inget vett. Csak akkor hallgatott el, amikor nyakkendője megkötéséhez, ehhez a figyelmet és összpontosítást kívánó aktushoz ért. És ebben a halálos csendben történt, hogy Csimpi Twist, akinek már egy ideje viszketett az orra, képtelen volt elfojtani egy erőteljes tüsszentést. A szoba néma csendjében akkorát szólt a tüsszentés, mintha száz szódásszifon eresztett volna ki, és Mr. Trumper hathüvelyknyit ugrott a levegőbe, majd minden tagjában reszketve földet ért, miközben erőtlen ujjai elejtették a nyakkendőt.

Eddig a pillanatig, ahogy már fentebb utaltunk rá, Eustace Trumper más, gyengédebb gondolatokkal lévén elfoglalva, agytekervényeinek hátsó traktusába száműzte a lépcsőn felsuhanó titokzatos alak képét. Ám az most szökőárként tört elő, és Mr. Trumper rájött, hogy első gyanúja nem volt alaptalan. Bár szokatlan, hogy a betörők ebben az órában lássanak munkához, az alak, akit látott, kétségtelenül a társadalom e ritka szektorának tagja lehet, valami egészségmániás martalóc, aki nem kedveli az éjszakázást, szereti időben letudni a betöréseket, hogy azután hosszú, üdítő álomba merülhessen.

Érvelését arra a tényre alapozta, hogy a zaj, bármi lett légyen is, a szekrény belsejéből jött. Mr. Trumper szerint tisztességes emberek nem rejtőzködnek szekrényekben, amiben teljesen igaza is volt. Ebben a földi életben az az egyszerű kérdés: „Rejtőzködik maga szekrényekben?" kézenfekvő módja annak, hogy elválasszák a juhokat a kosoktól. Ez a

döntő próba. Arra az emberre, aki „igen"-nel válaszol, görbén nézünk, és igazunk is van.

Ebben a dologban Eustace Trumper biztos volt. Ám amikor nekilátott, hogy megpróbálja eldönteni, mitévő legyen, úgy találta, hogy bizonytalanság és kétség keríti hatalmába.

Az emberi nem nagyjából két táborra osztható - azokéra, akik felfedezvén, hogy betörők tartózkodnak a szekrényükben, egy hirtelen rántással kinyitják az ajtót, hogy szembesüljenek velük, és azokéra, akik nem. Eustace Trumper ez utóbbi csoporthoz tartozott. Ami Lord Uffenhamet azonnali cselekvésre késztette volna, az benne csak elmélyült gondolatokat keltett.

Az ideális eljárás persze az lett volna, jött rá Mr. Trumper, ha lábujjhegyen a szekrényhez oson, és elfordítja a kulcsot a zárban, ugyanis egy betörő semmitől sem érzi hülyébb helyzetben magát, mint amikor bezárják egy szekrénybe. De még onnan is, ahol állt, láthatta, hogy nincs kulcs az ajtóban. Ez a tény útját állta a felderítés ilyetén módjának, és Mr. Trumper úgy érezte, képtelen más, alternatív tervet kiötölni - legalább egyetlenegyet, amely, miközben biztos eredményekkel jár, egyben elkerülné a személyi sérülés veszélyét is.

És ekkor, ahogy tétovázva álldogált, lebegő bogáncspiheként beúszott elméjébe a mentő ötlet, hogy vannak a házban más, nála fiatalabb férfiak is, így a kellemetlen helyzetbe keveredés kockázatát elkerülhetné azzal, ha az egész ügyvezetést átadná az egyik ifjú titánnak. Eustace Trumpernek nem volt kifogása a személyi sérülés veszélye ellen, feltéve, ha nem pont ő az a személy. Nem ismerte a jó öreg mondást: „Bízd csak George-ra", de ha ismerte volna, akkor a „George" helyett J. Sheringham Adair neve tolult volna ajkaira.

Ha detektív lakik a házban, az azzal a nagy előnnyel jár, hogy amikor bármi, például betörők behatolása bosszantja az embert, akkor az egészet rábízhatjuk, megmondjuk neki, hogy bánjon el vele, és írja a számlához. Mr. Trumper sejtése szerint Jeff hálószobája egy emelettel feljebb volt, és egy szobalány, akivel a folyosón találkozott, amikor lábujjhegyen kióvakodott, igazolta feltételezését. A harmadik ajtó a folyosón, mondta a szobalány, és Mr. Trumper el is jutott oda. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy bizalmába avatja a lányt a ruhásszekrény tartalmát illetően,

de elvetette az ötletet. A szobalányok végül is csak tört nádszálak, ha az ember szükséghelyzetben rájuk akar támaszkodni. Hiányzik belőlük a győzelemhez elengedhetetlen kitartás és akaraterő.

Noha Mr. Trumper elindult a harmadik ajtó felé a folyosón, nem jutott el céljáig. A második ajtó az a fürdőszoba volt, amely az épületnek ezt a részét szolgálta ki, s ahogy eléje ért, belülről énekhang szűrődött ki. Gyerekjáték volt azonosítani a hang forrását a keresett emberével. Előző reggel hallotta Jeffet a rododendronsétányon énekelni, az pedig olyan élmény volt, amit az ember nem egykönnyen felejt el. Megállt, és ajkát a kulcslyukra helyezte.

- Ó... izé...

Az egyetlen válasz, amely erőfeszítését üdvözölte, a vízcsobogás és egy újabb rázendítés volt. Mr. Trumper attól a bizonytalan ötlettől vezérelve, hogy a szekrényben tartózkodó idegen egy emelettel lejjebb meghallja őt, alig hallhatóan suttogott a kulcslyukba. Tudatában volt ennek, mindamellett bosszankodott. Helytelenítette, ha fölfogadott detektívek áriáznak. Régi vágású férfiú lévén, merev nézeteket vallott az ilyesmikről. Úgy érezte, van valami helytelen és tiszteletlen az ilyen viselkedésben. Az ember azért szerződtet egy nyomozót, hogy nyomozzon, s nem azért, hogy önfeledten hangicsáljon, mint egy kanári.

Ennek megfelelően hangosabban és némi nyerseséggel a hangjában újra próbálkozott.

- Mr. Adair!

Ami átjött, az újfent csak vízcsobogás, és a fürdőző részéről annak ismételt megállapítása volt, hogy valamely azonosítatlan harmadik a csúcs.

- Mr. Adair!

Ezúttal sikeresebb volt. Egy vidám hang kikiáltott: - Halló!

- Itt Mr. Trumper, Mr. Adair.

- Egy perc és kész vagyok.

- Én nem fürödni akarok.

- Rendben. Mindjárt kint vagyok. Csak egy pillanatot adjon. Amint vége a dalnak, én is elkészülök.

Mr. Trumper elbátortalanodott. Felmérte: ha a másikat rá lehetne is venni, hogy hagyjon fel a „Te vagy a csúcs" előadásával - amelyet most újra kezdett -, hogy elmagyarázhassa neki az ügyek állását, jó időbe telik,

míg megtörülközik és felöltözködik, vagyis olyan állapotba kerül, amelyben érdemben tud betörőkkel foglalkozni. Természetesen semmi nincs, ami egy fiatalembert gyorsabban fölélénkítene, illetve hamarább röpítene olyan formába, amelyben már el tud bánni a bűnöző osztályokkal, mint egy kiadós lubickolás a kádban, ám Mr. Trumper most olyasvalakire vágyott, aki már csizmában-sarkantyúban, Jeffnél harcra készebb állapotban volt. Ilyen alkalmakkor az időn áll vagy bukik minden.

Ez volt az a pillanat, amikor Lionel Green kilépett a negyedik ajtón, és futurista fürdőköpenyében, kezében szivaccsal és hátmosó kefével végiglejtett a folyosón. Hűvös pillantást vetett Mr. Trumperre, akit nem kedvelt.

- 'Stét - mondta a fogai között.

Ellenőrizte a fürdőszoba ajtaját, zárva találta, mire helytelenítő-en csettintett a nyelvével. Ez azt jelentette, hogy le kell zarándokolnia az egy emelettel lejjebbi mosdóba. Távolságtartón biccentett Mr. Trumper felé, amikor a kis ember utánaügetett a folyosón.

- Ó, Lionel - könyörgött Mr. Trumper. - Csak egy percre, Lionel. Beszélni akarok magával, Lionel.

17

Annak oka, amiért Lionel Green nem kedvelte Mr. Trumpert, abban keresendő, hogy az előbbi élt a gyanúval, miszerint az utóbbi Mrs. Cork szolgálatába szegődött, és ő az, aki kémjelentéseket küld a nagynéninek arról, hogy Lionel alkalmanként egy-egy falás erejéig be-bekukkant a *Szarvas és Agancsba.* Ezek után meg sem kísérelte, hogy palástolja ellenszenvét, amikor egy ilyen ember tartóztatta föl.

- Nos? - mondta körülbelül ugyanazzal a merevséggel, amely Lord Uffenham modorát is jellemezte, amikor ugyanígy nyitotta meg a társalgást Csimpi Twisttel.

Mr. Trumper figyelmét nem kerülte el a fiatalember hangjából áradó ellenséges tónus, de tekintettel a helyzet kritikus voltára, úgy döntött, hogy nem vesz róla tudomást.

- Lionel, borzasztó dolog történt. Egy betörő van a szekrényemben.

Lionel Green szép ívű szemöldöke felszökött.

- Egy betörő?
- Egy betörő.
- Egy betörő a szekrényében?
- Igen.
- Az nem lehet.
- Pedig ott van.
- Badarság. Biztos csak képzelődött.

Mr. Trumper elszontyolodott. A Jeff-fel folytatott beszélgetés során egyszer már kijutott neki abból, hogy nincs egy hullámhosszon hallgatóságával, és ez az érzés most újra lesújtott rá. Ez hangnem nem kifejezetten az az együttérző és önzetlen szolgálatra kész tónus volt, amire vágyott.

- Nem képzelődtem - mondta nyűgösen. - Hallottam.
- Hallotta? Mit?
- Hogy érti, hogy mit hallottam?
- Mit csinált, amit hallott?
- Zajt.
- Miféle zajt?

Ez arra késztette Mr. Trumpert, hogy emlékezetében kutasson, mérlegeljen. Eleddig semmiféle kísérletet nem tett arra, hogy elemzés alá vesse a szekrény belsejéből jövő szokatlan zajt. Ilyenformán sarokba szorítva, hirtelen megpróbálta utánozni a kérdéses hangot, s úgy találta, hogy társa leplezetlen hitetlenséggel mered rá.

- Biztos, hogy nem ilyen hang volt - mondta Lionel. - Ilyen hang nincs is.

Végső kétségbeesésében Mr. Trumper egy leginkább törzsi tánc kezdőlépéseire emlékeztető ugrálásba kezdett.

- Ne azzal törődjön, hogy hogyan hangzott! - kiáltotta ingerülten. - Mit számít az, hogy hogyan hangzott? Az a lényeg, hogy valakinek ott kellett lennie a szekrényemben, aki a zajt okozta. Hogy pontosan milyen hang volt, az most teljesen mellékes.
- Honnan tudja, hogy az a valaki a szekrényében volt?
- Hát nem azt mondom egyfolytában, hogy onnan jött a hang?
- Lehet, hogy valaki a folyosón volt.
- Mondom, hogy a hang a szekrényemből jött.
- Csak azt gondolja, hogy onnan jött - igazította ki Lionel Green. - Benézett egyáltalán?

- Nem.
- És miért nem?
- Én...izé... az ilyesmi nem az én dolgom. Hanem egy fiatalabb emberé.
Lionel Green formás szemöldöke újra a magasba emelkedett.
- Csak nem azt akarja mondani, hogy az én dolgom lenne?
- De azt.
- Nos, én meg nem fogom megtenni. Nincs rá időm. Maga is jól tudja, hogy Clarissa néni milyen méregbe gurul, ha valaki elkésik a vacsoráról. Örülök, ha addigra meg tudok fürödni.
- Maga fél! - kiáltotta Mr. Trumper, megfeledkezve minden udvariasságról.
- Ugyan! - csattant fel Lionel, és kihívóan megsuhintva hátmosó keféjét, továbbment.

Mr. Trumper csak állt, ahol volt, magában fortyogva. Lionel visszautasító nyersesége önmagában is elég lett volna, hogy fölébressze a benne alvó gonoszt, ráadásul megalázva és megszégyenülten érezte magát. Meg volt róla győződve, hogy a Lionel kelletlenségére adott magyarázata helytálló volt. Mr. Trumper tudta, hogy Mrs. Cork csodálta unokaöccsét, de Mr. Trumpernek az volt az egyre szilárdabb meggyőződése, hogy az unokaöccsöt nem faragták valami kemény fából.

Még mindig füstölgött magában, amikor Anne jött le a lépcsőn. A titkárnők a legfelsőbb emelet kis szobáiban laktak.
- Na mi az, Mr. Trumper? - érdeklődött Anne. - Olyan elárvultnak néz ki. Valami baj van?

A lány érkezése Mr. Trumpert jelentős javulással kecsegtette a dolgok általános kilátásáról. Nem mintha bármi gyakorlati segítséget várt volna tőle - hiszen a titkárnőket a szobalányokkal együtt a Természet segédszolgálatosai közé sorolta -, de Anne meghallgatná és együtt érezne vele, és Mr. Trumpernek most legfőképpen egy együttérző hallgatóságra volt szüksége. Eddig csak balszerencséje volt: vagy süket viperák kerültek az útjába, akik fülüket bedugaszolva dalolták, hogy „Te vagy a csúcs", vagy hűvös, lekezelő modorú gyáva nyulak, akik azzal a gyenge indokkal rázták le kutya kötelességüket, hogy a néniké jük mérges lesz, ha lekésik a vacsorát.

- Ó, Miss Benedick - nyüszítette Mr. Trumper -, remélem, nem fog nagyon megijedni, de egy betörő van a szekrényemben.

Mr. Trumper nem hiába hagyatkozott a női együttérzésre. Anne szeme tágra nyílt. Shipley Hall az izgalmak helye, gondolta.

- Egy betörő?
- Igen.
- Honnan tudja?
- Hallottam.
- Nem lehetséges, hogy tévedett?

Annak az embernek, aki szekrényekben megbúvó betörőkről mesél, egy világ választja el a valódi érdeklődést az oxfordi akcentussal mélyhűtött, kurta megállapítástól, miszerint az egész betörőhistóriát csak úgy képzelte.

- Biztosíthatom, hogy nem tévedtem. Tényleg zajt csapott valaki.
- Miféle zajt?

Amikor Lionel Green tette föl ugyanezt a kérdést, Mr. Trumper nagyon el volt keseredve, valószínűleg ezért is vallott kudarcot mint tüsszentő betörők utánzója. Előadóművészi teljesítménye most teljesen más dimenziókban mozgott. Most sem került egy fikarcnyival sem közelebb ahhoz, amit bemutatni szándékozott, de hiányzott belőle a földöntúli elem, annak mellékíze, hogy egy másik és szörnyű világból érkezik, amely csak megerősítette Lionel Green kételkedését. Nem állíthattuk volna, hogy épp ez volt az a hang, amelyet reprodukálni óhajtott, de legalább hihetőnek hangzott.

- Vagy valami ilyesmi - mondta Mr. Trumper produkciója végén.

Anne töprengő képet vágott, aminthogy töprenghetett is.

- Mit gondol, nem lehet, hogy a macska volt?
- Miféle macska?
- Bármilyen macska. A macskák pont ilyen hangot adnak, ha véletlenül rájuk lép az ember. De, persze - folytatta Anne, mert jószívű lány volt és látta, hogy társa már nem képes ennél többet elviselni - maga nem lépett rá erre a macskára.
- Melyikre?
- Amelyik a szekrényben volt, ha az macska lett volna, de természetesen nem az volt - magyarázta Anne a legtompább intelligencia számára is érthetően.

Mr. Trumper a homlokához kapott. Egy pillanatra az a lidérces érzés fogta el, mintha szakadékba készülne ugrani; képtelen megállítani magát, ugyanakkor teljesen tudatában van az ilyen cselekedet hátrányainak. A gadarai ördöngös disznóknak lehetett körülbelül ugyanez a kínos érzésük, amikor a magas tóparton gyülekeztek.
- Nagyon nehezére esne - mondta Mr. Trumper halkan -, ha nem beszélnénk többet macskákról? Egyszerűen elsikkad tőle a főtéma. Miss Benedick, én kész vagyok ünnepélyesen biztosítani magát afelől, hogy tényleg volt egy ember a szekrényemben. Ami azt illeti - derült fel hirtelen Mr. Trumper, ugyanis rájött, hogy megtalálta a története hitelességét leginkább bizonyító érvet -, láttam is.
- Ó, benézett a szekrénybe?
Mr. Trumper sietve megrázta a fejét. Érezte, hogy a társalgás kezd közel járni ahhoz, hogy megint kicsússzon az irányítása alól.
- Nem - válaszolta. - Egy korábbi alkalomra utaltam. Épp a biliárdteremből jöttem ki, amikor egy pillanatra megláttam valakit, amint a lépcsőn rohan felfelé.
- Tyűha! - mondta Anne lenyűgözve. Ennek már valóságszaga volt. - És mit csinált?
- Semmit. Úgy eltűnt, mint a villám, én meg természetesen azt hittem, hogy az egyik házbeli volt. De most már meg vagyok róla győződve, hogy egy betörő volt. Miután fölrohant a lépcsőn, a szobámban kellett meghúznia magát.
- Azon belül pedig a szekrényében.
- Pontosan.
- Mi történt, amikor meghallotta a zajt?
- Irtózatosan megrökönyödtem.
- Úgy értem, nem kezdett el nyomozni?
Mr. Trumper megborzongott.
- Nem, semmi ilyesmit nem csináltam.
- Kíváncsi vagyok, ott van-e még.
- Biztos. Ha kiment volna a szobából, azt láttam volna.
- Akkor, azt hiszem, az lesz a következő teendőnk, hogy összeszedünk egy bandát.
- Tessék?

- Úgy értem, erősítést szerzünk. Leginkább egy-két kérges tenyerű fiúra lenne szükség. Miért nem próbálta Mr. Adairt?
- Próbáltam. De olyan hangosan énekelt a fürdőkádban, hogy képtelen voltam vele megértetni, miről van szó. Utána Lionel Greenhez fordultam segítségért, ő meg úgy tett, mintha nem hinné el a történteket. Az igazság persze az - mondta bosszúszomjasan Mr. Trumper -, hogy Lionel félt.

Anne visszahőkölt.
- Ó, nem!

Mr. Trumper szilárd maradt.
- Megijedt - ismételte meg. - Eloldalgott, és elzárkózott attól, hogy bármi köze legyen az ügyhöz.

Anne az ajkába harapott. Nem kellemes érzés egy bátor lánynak, ha a férfiban, akinek elkötelezte magát, kénytelen fölfedezni annak a tulajdonságnak a hiányát, amelyet legjobban csodált a férfiakban, és sokért nem adta volna, ha képes lett volna „abszurd" minősítéssel semmissé tenni a vádat. De tudta, hogy nem így van. Emlékezett még a kitömött antilop esetére. Az a férfi, aki nem hajlandó bemenni saját nagynénje dolgozószobájába, hogy kitömött antilopokban turkáljon, és aki elutasítja, hogy fülön csípjen betörőket a szekrényekben, azt hitvány motivációk hajtják.

Egy pillanatra, ahogy már korábban is, az a kínos érzése támadt, hogy Lionel Green - korábbi föltételezésével ellentétben - a férfinem ranglétrájának nem a csúcsán, hanem valahol sokkal lejjebb helyezkedik el. Megpróbálta száműzni ezt a gondolatot, de az nem mozdult. A mérgezett nyílhegy benne maradt.
- Az az ember egy pondró - folytatta Mr. Trumper, mert a Trumperek nehezen bocsátanak meg. - Ráadásul igen kellemetlen dilemmát okozott. Szeretnék végre átöltözni, de hogyan tudjak, ha közben bármely pillanatban betörők ugrálhatnak elő a szekrényekből?

Anne értette Mr. Trumper szempontját, s elfogadhatónak tűnt számára. Ilyen körülmények között a finnyásán öltözködő ember nem szolgáltathat igazságot. Gondolkodott.
- Azt mondja, Mr. Adair éppen fürdött?
- Úgy van. Biztosított róla, hogy csak egy perc és készen van, de nekem az volt a benyomásom, hogy egy örökkévalóságig fog pancsolni. Mindenesetre, azt hiszem, nem várhatjuk ki, amíg Mr. Adair méltóztatik

rendbe szedni magát. Azt akarom, hogy azonnal történjék valami ez ügyben. A nyakkendőm a szobámban maradt. És a felöltőm is. És még meg sem fésülködtem.

Anne bólintott, és újra gondolataiba mélyedt. Szemöldöke felszaladt, és az orra vége bájosan mozgott.

- Tudja, legjobb lenne, ha elmondanánk ezt Mrs. Corknak.

Az ötlet az újdonság erejével hatott Mr. Trumperre.

- Mrs. Corknak? - visszhangozta, miközben megforgatta elméjében. Nem hitt benne, hogy szerencsés dolog nőket bevonni ilyesmikbe.

- Igen, tudom, hogy Mrs. Cork a női nemhez tartozik - mondta Anne, olvasva Eustace Trumper gondolataiban. - De számít ez, ha olyan kivételes nőről van szó, mint Mrs. Cork? Miért, talán visszautasítana egy kis segítséget Boadiceától, ha épp ő lenne kéznél?

Mr. Trumper beismerte, hogy az icéni törzs harcias királynője figyelemre méltó segítséget jelentene a jelenlegi válsághelyzetben, és hogy ő a maga részéről szívesen venné együttműködését.

- Mrs. Cork - mondta Anne - csakugyan Boadiceára emlékezteti az embert, ugye?

- Igen, van köztük valami hasonlóság.

- És egy olyasféle élet után, mint amilyet ő élt, az efféle dolog pont az ő asztala. Már úgy értem, az utóbbi évek felét valószínűleg azzal töltötte, hogy oroszlánokat, leopárdokat, kannibál törzsfőnököket meg egyebeket kergetett ki a sátrából.

Mr. Trumper helybenhagyta ezt. Mrs. Cork gyakran lenyűgözte vadászkalandjaival és történeteivel, amelyek után az a zavaros benyomása maradt, hogy Mrs. Cork legtöbb ilyen expedícióján a sátra a környékbeli vadon társasági életének gócpontja volt. „Gyertek, nézzünk át Corkhoz!", mondták egymásnak az oroszlánok, amikor estefelé úgy találták, hogy az idő ólomlábakon vánszorog. Ugyanez állt a kannibál törzsfőkre és más nagymacskákra is.

- Teljesen igaza van - állapította meg Mr. Trumper nagy megelégedéssel, hogy a válságos helyzet, amely már-már impasse*-szal fenyegetett, ilyen szépen elrendeződött.

- Talihó! - mondta Anne.

18

Mrs. Cork lakosztálya a második emeleten terült el. Egy hatalmas hálószobából és az abból nyíló, majdnem ugyanolyan hatalmas társalgóból állt. Életmódja kint a shikarri-n egyszerű, sőt spártai lehetett, de e nagy vadásznő olyan asszony volt, aki szeretett jól élni, ha a körülmények úgy hozták. Amikor kiépítette Shipley Hallt, arra törekedett, hogy a luxus és a kifinomult ízlés atmoszférájával vegye körül magát, ami sikerült is neki. Egy leopárd, akit Mrs. Cork meghívott volna új otthonába, valószínűleg megtorpant volna a küszöbön, és zavart bocsánatkérések közepette kihátrált volna.

Mrs. Cork nem sokkal azelőtt fejezte be egyszerű toalettjét, hogy Anne és Mr. Trumper elindult hozzá; gyors öltözködő volt ugyanis, nem pazarolt sok időt cicomára. Le a tweedöltönyt és az ésszerű cipőket, fel a fogadópongyolát és a régi gyöngy nyakláncot - ez volt az ő stílusa. Jelenleg egy kereveten hátradőlve olvasta kedvenc könyvét, az *Egy nő a vadonban*t. Éppen arra gondolt - miként az írók oly gyakran teszik ezt saját művükkel kapcsolatban -, hogy milyen remek anyag és hogy milyen jól van megírva, amikor kopogtak az ajtón. Anne lépett be, az ingujjra vetkőzött Mr. Trumper kíséretében.

Mrs. Cork döbbenten meredt rá. Mr. Trumper ugyanis egyike volt azoknak a pedáns és nett kis embereknek, akik minden alkalomkor a megfelelő öltözéket viselik. Zakó és nyakkendő nélkül gyakorlatilag nudistának hatott. Úgy nézett ki, mintha váratlanul rányitották volna a fürdőszobaajtót.

- Eustace! - kiáltotta Mrs. Cork.

Mr. Trumper elpirult a szavak nélküli dorgálástól. Mrs. Corknak nem kellett szavakba öntenie, hogy ez erősen rendellenes.

- Tudom, Clarissa, tudom. De ha meghallja a körülményeket...

Anne Mr. Trumper segítségére sietett.

- Mrs. Cork, Mr. Trumper egy betörőt talált a szekrényében.

- Egy betörőt?

- Igen - mondta Mr. Trumper, és azon töprengett, vajon létezik-e a világon olyasvalaki, aki miután értesült róla, hogy betörő van a szekrényében, ne kérdezné meg, hogy „egy betörő?".

Mrs. Corkot érdekelte a dolog.

- Látta is?

- Nos, igen is, meg nem is.

Mrs. Cork azon kezdett gondolkodni, nem ütközik-e majd némi nehézségbe, míg eljutnak a tényállásig.

- Mondja el az egész történetet az elejétől kezdve.

- És ne hagyjon ki semmilyen részletet, a legapróbbat se. Ne felejtse el a furcsa hangot - kérte Anne.

Mr. Trumper biztosította, hogy azt a furcsa hangot el sem tudná felejteni. Az volt az érzése, hogy soha nem fogja elfelejteni, élte fogytáig gyötörni fogja álmaiban, és ahogy telnek az évek, egyre hangosabb és furcsább lesz.

- Furcsa hangot adott ki magából? Igen? - kérdezte Mrs. Cork, mintha pont ettől venné komolyabban fontolóra az ügyet. - Miféle hangot?

Gyakorlat teszi a mestert. Mr. Trumper ezúttal olyan élethűen adta elő a kívánt műsorszámot, hogy hallgatóságát maradéktalanul meggyőzte: bármennyire bizarr volt is a hang, emberi ajakról származott.

- Hmm - ismerte el Mrs. Cork, és eltöprengett. - Azt hiszem, a fickónak valami rohama lehetett. Gondolom, megijedt tőle.

- Nagyon, Clarissa, nagyon. Majd kiugrottam a bőrömből.

Mrs. Corkban megmozdult valami védelmező szánalom. Szíve az idők folyamán megkérgesedett az állandó ugrásra készség kényszerűségétől, hogy lássa, nem művelnek-e bennszülött fegyverhordozói valami csintalanságot, de azért maradtak még lágyabb pontjai, és Eustace Trumper tévedhetetlenül mindig ezekre tapintott rá. Mrs. Corknak ez a kis ember, csakúgy, mint Dolly Molloy Lord Uffenhamnek, szánalmat keltően gyengének és törékenynek látszott. Neheztelés rohanta meg keblét a martalóc ellen, aki ennyire megrémítette védencét. A szoba sarkában lévő íróasztalhoz ment, és az egyik fiókból kivett egy automata pisztolyt, a vadon asszonyának legjobb barátját.

- És a hang a szekrényből jött? - kérdezte, miközben megvizsgálta a fegyvert, és elégedetten látta, hogy nincs híjával muníciónak.
- A ruhásszekrényből, Clarissa.
- Mr. Trumper úgy gondolja, hogy az az ember akkor bújhatott oda, miután felszaladt a lépcsőn - magyarázta Anne. - Mr. Trumper, ugye nem sokkal azelőtt látott valakit felrohanni a lépcsőházban, de nem figyelt rá különösebben, igaz?
- Úgy van. Ezért mondtam azt, amikor megkérdezte, láttam-e azt az embert, hogy „igen is, meg nem is". Még most sem vagyok teljesen biztos benne, hogy ugyanaz az ember volt, de azt hiszem, az lehetett.
- Mr. Trumper épp a biliárdteremből jött ki...
- Pontosan. A biliárdteremből. És egy ember sietett föl a lépcsőn. Ez éppen azelőtt volt, hogy maga, Mrs. Cork, Mrs. Barlow-val bejött a főbejárati ajtón.
- És nem látta, hogy ki volt az?
- Nem olyasvalaki volt, akit ismerek. Már amennyire, persze, egy gyors pillantásból meg tudtam állapítani.

Mrs. Cork a gondolataiba mélyedt.

- Nem lehetett például Mr. Adair? Ő szokott futni lépcsőn fölfelé - mondta némi helytelenítő hangsúllyal. Mr. Trumperhez hasonlóan, ő is szigorú nézeteket vallott a nyomozók magatartását illetően. Mr. Trumper úgy gondolta, hogy fürdés közben nem kellene énekelniük, Mrs. Cork pedig szerette, ha beépített területen betartják a sebességkorlátozást.
- Nem, nem Mr. Adair volt.
- Akkor talán Cakebread?
- Kétlem, hogy ő tudna lépcsőn fölfelé futkározni.
- Ez is igaz. Akkor nagyon úgy fest a dolog, hogy egy betörő volt az. Bár, hogy mit csinálhat egy betörő épp ilyenkor a házban, az nekem magas.

Helytelenítően beszélt, ahogyan az természetes is egy magafajta rendszerető asszonytól. Még Fekete-Afrika legvadabb részében is mindig számíthatott arra, hogy rajta kívül napnyugtáig senki nincs a sátrában. Semelyik leopárd, bármennyire hiányzott is belőle a szociális érzék, még álmodni sem mert arról, hogy lámpaoltás előtt bekukkantson hozzá.
- Legjobb lesz, ha megyünk és megnézzük. Eustace, maradjon mögöttem.
- Ott maradok, Clarissa.

- Fölöttébb bosszantó - folytatta Mrs. Cork. - Azt várná az ember, hogy legalább Kentben nem kell ilyesmikkel foglalkoznia.

Gondok ráncai felhőzték be homlokát, ahogy a menet élén haladt a folyosón. Anne, ahogyan merev hátát és az automata fegyvert markoló kezét figyelte, képtelen volt elfojtani fájó együttérzését az ismeretlen gonosztevő iránt.

Eddigre, gondolta, hacsak nem valami párját ritkítóan tompa agyú pancser, már gyanítania kell, hogy a mai estéje nem a szerencsések közé tartozik, arról azonban sejtelme sem lehet, hogy milyen sötét erőket szabadított el. Az egészséges izgalomvágy és az előérzet ellenére, hogy amennyiben a delikvens így cselekedett, az antiklímax zajos lesz, Anne titkon azt remélte, hogy a betörőnek volt annyi esze, hogy kereket oldjon.

De Csimpi Twist nem oldott kereket. Még mindig úgy gubbasztott a szekrényben, ahogy a zsizsik veszi be magát a kétszersültbe. A ruhásszekrényekbe elrejtőzés hátránya - ha valaki kedveli is az efféle sportot - az, hogy, ha egyszer elraktároztuk magunkat, nem tudjuk megállapítani, hogy mi folyik a külvilágban. Az, hogy tüsszentése nem eredményezte a szekrényajtó azonnali kinyitását, és hogy már jó ideje teljes csend honolt a szekrényen túli térben, a történtek egyetlen lehetséges magyarázataként azt sugallta Csimpinek, hogy nagy szerencséjére pont egy süket ember szobájában talált menedékre. Csak egy ilyen fogyatékossággal sújtott embernek nem sikerülhetett meghallani egy akkora decibellel kibocsátott tüsszentést, az pedig meg sem fordult Csimpi fejében hogy bárki, aki hallotta, annyira híjával lenne a természetes, emberi kíváncsiságnak, hogy meg sem próbálja kinyomozni a hang forrását.

Ami a detonáció után történteket illeti, az ember csak arra gondolhatott, hogy a fickó még egy darabig öltözködött. Mostanra már kétségkívül befejezte a toalettjét, és lement vacsorázni. Eközben nincs mit tenni, mint türelmesen várni, amíg meg nem szólal a megváltó gongjel. Hogy az időt múlassa, töprengeni kezdett, és töprengései, amint az várható volt, keserűek voltak.

Egy olyan intelligens ember számára, mint amilyen ő, eddigre már kétség sem fért hozzá, hogy a sztori, amelyet Mr. Molloy előadott neki a fogadóban, szerves részét képezte egy szántszándékkal kitervelt

kelepcének, melyet az ő kiiktatására állítottak. Abban is biztos volt, hogy Lord Uffenhamet előre értesítették jöveteléről. Nem tellett sok időbe, és oly világosan látta a cselszövés egész gépezetét, mintha maga is személyesen jelen lett volna Molloyék családi konferenciáján, s nem túlzunk, ha azt állítjuk, hogy csak úgy izzott a méltatlankodástól és a nehezteléstől.

Egy kis enyhe, barátok közti átverés ellen nem lett volna Csimpinek semmi kifogása. Nagy volumenű monetáris vállalkozásokban természetes, hogy a befektetők szeretnék védeni az érdekeiket. De becsalogatni az embert egy olyan kutyaszorítóba, ahol olyasvalakivel kell farkasszemet néznie egy szűk hálószobában, mint Lord Uffenham, az már nem ugyanaz.

Neheztelése legfőképp Dolly ellen irányult. Napnál világosabb volt előtte, hogy az ördögi terv Dolly találékony elméjéből csírázott ki. Csimpi senkinek nem engedett volna a Szappan képességei iránti tiszteletéből, mert tudta, hogy őnála jobban senki nem tud értéktelen olajrészvényeket rásózni a legreménytelenebb kuncsaftokra is, de azt is tudta, hogy Szappan egymillió év alatt sem bírna megszervezi ilyesmit. A cselszövés minden részlete az asszony keze nyomáról árulkodott, és mivel Csimpi amúgy sem volt soha nagy csodálója a gyengébb nemnek, most azon kapta magát, hogy újabb lépést tett azon az úton, hogy kész nőgyűlölővé váljon.

Éppen azon elmélkedett, micsoda paradicsom lenne is a világ nők nélkül, és remélte, többé soha nem kell szóba állnia eggyel sem, legfeljebb hébe-hóba egy-egy csaposnővel, amikor az Éva nélküli édenről szőtt álmait olyan durva incidens zúzta pozdorjává, amitől beverte a fejét egy kiálló kampóba.

- Jöjjön ki onnan! - mondta egy hang, amely noha mély fekvésű volt, Csimpinek nem okozott nehézséget, hogy felismerje: az ajak, amely a hangot produkálta, női ajak volt.

19

Csend követte a szavakat, amelyeket csak Mr. Trumper szívének viharos kalapálása tört meg. Részben a nyugtalanság okozta, hogy szíve egy

motorkerékpárt utánzott, de alapvetően az a hirtelen imádatroham okozta, amelyet Mr. Trumper e félelmet nem ismerő asszony mögött állva érzett. Ez volt az első alkalom, hogy működés közben látta Mrs. Corkot, és míg a női heroizmusról szálló legendás történetek talán lenyűgöznek bennünket, de soha nem érnek fel annak látványával, amikor a történet hősnője a valóságban ténykedik.

Eustace Trumper csak most ismerte föl Clarissa Cork nagyságának valódi méreteit. Nagyszerű, gondolta, és érdeklődéssel várta, hogy mit fog lépni a láthatatlan gonosztevő. Ez azonban nem történt meg azonnal. Csimpi Twist emberi lény volt - bár legtöbb ismerőse szerint ez bizonyításra szorult -, és az emberi lények közös jellemzője, hogy nem adják fel a reményt, bármennyire gyászos is a kilátás. Érezte, hogy annak eshetősége, hogy nem neki címezték a megszólítást, szinte a nullával egyenlő. A kutyák, idézte emlékezetébe, néha bemennek hálószobákba, és ilyenkor a nők szólnak nekik, hogy jöjjenek ki. Maradt, ahol volt, csendben, és megpróbált nem lélegezni.

Mrs. Cork nem utánozta Csimpi visszafogottságát. Türelmetlen természetű volt, amely ingerültté lesz a késedelemtől.

- Maga, ott a szekrényben - mondta. - Én Mrs. Cork vagyok, ennek a háznak a tulajdonosa. Ha nem jön elő három másodpercen belül, lőni fogok.

Modora meglehetősen hivatalos volt, de hát bizonyos távolságtartó merevség óhatatlan velejárója az ilyen alkalmaknak. A lényegi pont, amennyire Csimpit illette, az, hogy Mrs. Corknak világos volt a szándéka. Szavai, amelyeket megfosztott minden félreérthetőségtől, nem is hagyták Csimpit kétségek közt vergődni a gyors cselekvés tanácsos volta felől. Három másodperc nem túl tág intervallum a szekrényekből való előmászásra, mindazonáltal Csimpinek bőségesen elegendő volt. Egy stopperóra egy egész egytizedet mért volna. Úgy dőlt ki a szobába, mintha folyékony halmazállapotú lett volna, és Mrs. Cork zordon szemet meresztett rá az automata pisztoly fölött.

- Így már jobb - állapította meg. - Nos tehát, mi ez az egész?

Amikor ugyanezt a kérdést tette föl - természetesen bennszülött dialektusban - a sátrában megbúvó kannibál törzsfőknek, azoknak szinte mindig elakadt a nyelvük és zavarba jöttek. Azt sem tudták, merre

nézzenek. Most azonban egy találékony és gyors észjárású emberrel volt dolga. Csimpi Twist túl sok kényes helyzetbe csöppent már élete során ahhoz, hogy hagyja magát könnyen összezavarni. Bár igen kevés időt kapott a fejtörésre, máris megtalálta a kellemetlen helyzetből kivezető utat.

- Örvendek, Mrs. Cork - mondta könnyed eleganciával. - Remélem, nem ijesztettem meg önt és a többieket.

Fülön csípett betörők részéről elég szokatlan az ilyen nagyvonalú szívélyesség, és Mrs. Cork rezzenéstelen tekintete arról árulkodott, hogy nem értékeli ezt a tényt. Már a nyelvén volt egy erőteljes válasz, de Csimpi nem hagyta abba.

- Meg kellett volna mondanom, hogy jövök, de előbb azzal a fickóval akartam egy-két szót váltani.

- Velem? - kérdezte Mr. Trumper meglepetten.

- Nem magával, uram - válaszolta Csimpi ugyanazzal a szokatlan előzékenységgel. - Hanem amelyik az én személyemben van itt. Mrs. Cork, a nevem J. Sheringham Adair. Úgy tudom, ön igényt tartott szakmai szolgálataimra. A minap összefutottam közös barátunkkal, Mr. Molloyjal, ő tett erről említést. Azután mondott nekem valamit, ami meglepett. Azt mondta, már van itt egy fickó, aki Sheringham Adairnek adja ki magát, és azt állítja, hogy megvette tőlem a céget. Nos, erre természetesen azt mondtam magamban, hogy „Hohó, hohó, hohó!"

Mr. Trumper számára úgy tűnt, hogy egy ilyen információ joggal provokálhatott efféle csatakiáltásokat. Csimpi hiszékeny és kritikátlan hallgatóra talált benne.

- Hogy ki lehet az a fickó és mire megy ki nála a játék, azt nem tudom. Mr. Molloy szerint valami Miss Benedick szerződtette, akit ön küldött az irodámba. Vele is szeretnék majd alkalomadtán egykét szót váltani.

- Itt van - mondta Mr. Trumper udvariasan mutatva Anne-re, akin az éles megfigyelő az utóbbi pár percben a növekvő aggodalom jeleit figyelhette meg.

- Miss Benedick, Mr. Adair.

- Jó estét, kisasszony.

- Jó estét.

- Szép időnk van.

- Nagyon.
- Reméljük, ki is tart. - folytatta Csimpi. - És most, Miss Benedick, mondja el, mi történt, amikor az irodámban járt. Gondolom, ott találta a fickót. Mit csinált ott az az alak?
- Az íróasztalnál ült.
- Némely alaknak van hozzá képe. Azt mondta, hogy ő én, ugye?
- Igen.
- És azután?
- Azután én elmondtam, hogy miért jöttem.
- Nos, itt van, Mrs. Cork. Hát így történt, és így kerültem én ide. Látni akartam ezt a jómadarat, és meg akartam tudni egy s mást a becstelenségeiről. Lehet, hogy szélhámos, és azt tervezte, hogy kirabolja ezt a helyet, de lehet, hogy csak egy ifjú titán, aki a hecc kedvéért ügyködik itt a személyemben. Nem tudom. Ha csak egy efféle kezdő, aki a poén kedvéért túráztatja az agyát, akkor nem akarok túl kemény lenni vele - mondta Csimpi nagylelkűen. - Persze így is ki kell penderítenünk, de ami engem illet, részemről nem neheztelek rá.

Nyájasan nézett Mrs. Corkra, de fájdalommal látta, hogy annak rezzenéstelen arca az enyhülés legkisebb jelét sem mutatta.
- Mindez - szólalt meg Mrs. Cork szenvtelenül, és fordított egyet automata fegyverén emlékeztetőül, hogy az még ott van - egyáltalán nem ad magyarázatot arra, hogy miért mászkál maga a házamban, és miért bujkál Mr. Trumper szekrényében. Igen durván ráijesztett.

- Úgy van, igen durván - értett egyet Mr. Trumper.

Csimpi döbbent képet vágott.
- Ez a maga szobája, Mr. Trumper? Nos, végtelenül sajnálom. Én azt hittem, hogy azé az imposztoré.
Mrs. Cork továbbra is fagyos maradt.
- Miért?
- Tessék?
- Miért gondolta, hogy ez a szoba azé az imposztoré, ahogy maga nevezi?
- Kérdezősködtem. Óvatosan érdeklődtem, ahogy mi, nyomozók szoktuk. Úgy terveztem, hogy előugrom és szembesülök vele. De úgy látszik, rossz útbaigazítást kaptam. Ej, ej, ej! Bocsásson meg, Mr. Trumper, amiért halálra rémítettem.

- Nem tesz semmit.
- A legkevésbé sem állt szándékomban, hogy ilyesmi történjen,
- Ne is említse, kérem - esdekelt az előzékenységtől elbűvölt Mr. Trumper. Mrs. Corkkal ellentétben, ő valósággal a pórusain, keresztül itta be Mr. Twist történetét, és önmagát vádolta, amiért helytelenül ítélte meg ezt az ártatlan nyomozót.
- Trumper? - kérdezte Csimpi elmélázva. - Ismertem egy embert, akit Trumpernek hívtak. Valamikor egy csomó értékes papírt szereztem vissza számára. Talán rokona?
- Aligha valószínű, azt hiszem. Nagyon kevés élő rokonom van. Csak néhány unokatestvérem Oxfordban.
- Csinos kis város Oxford.
- Nagyon bájos.
- Azok a régi kollégiumok!
- Pontosan. Én a Balliolba jártam.
- Csak nem? Én az Államokban tanultam.
- Igazán? Még soha nem jártam az Egyesült Államokban.
- Okvetlenül el kellene mennie.
- Már többször terveztem.
- Ne hagyja ki - biztatta Csimpi.

Az udvarias társalgás folyamán tovább mélyültek a ráncok Mrs. Cork homlokán. Ez a bajtársias légkör kellemetlenül érintette. Úgy érezte, hogy Eustace túlságosan is úgy kezeli ennek az embernek a hirtelen betoppanását, mintha az egy szokásos délutáni látogatás lenne. Mr. Trumper számára az alkalom szemmel láthatóan merőben társasági esemény volt. Mrs. Cork viszont egyáltalán nem volt meggyőződve arról, hogy ez az a pillanat, amikor csevegni kellene a múltról és terveket kellene szőni a jövőről.
- Még mindig föl nem foghatom - mondta fagyosan -, hogy miért nem tudta a főbejárati ajtót használni ahhoz, hogy megnézze magának azt az embert, akiről azt állítja, hogy a maga személyében van itt.
- Hogy kereket oldjon? Térjen magához, asszonyom.
- Lekötelezne, ha nem mondaná azt, hogy térjek magamhoz. És hadd mutassak rá, hogy amit mond, az teljesen igaz is lehet, de a maga szaván kívül nincs rá más bizonyítékunk.

- Csakugyan? És az én régi jó barátom, Molloy?
- Bocsánat?
- Meg van bocsátva.
- Clarissa - tolmácsolta Mr. Trumper -, szerintem Mr. Adair azt akarja mondani, hogy Mr. Molloy kezeskedni fog érte.

Mr. Trumper hangjában némileg alábbhagyott a korábbi szívélyesség Csimpi iránt. Ahogy már föntebb említettük, Mr. Trumper nem volt híjával a sötét gyanúnak az olajrészvények e tágkeblű forgalmazója iránt, és véleménye szerint Csimpi sokat veszített a bájából azzal, hogy egy ilyen ember barátjának tartja magát.

- Értem - mondta Mrs. Cork. - Igen, ez majd eldönti a dolgot. Akkor, azt hiszem, a legjobb lesz, ha megyünk, és beszélünk Mr. Molloyjal. A szobája a folyosó végén van.

Molloyék az expedíció érkezésekor már túl voltak az öltözködésen, és pasziánszoztak. Vagyis Dolly pasziánszozott, míg Szappan a kibic szerepében áthajolt párja válla fölött, és mondta neki, hogy rakja a fekete tízest a piros bubira. Bájos családi jelenet volt, amelynek hirtelen vége szakadt, amint Mrs. Cork belépett, maga előtt terelve Csimpit.

- Mr. Molloy, elnézést a zavarásért - mondta Mrs. Cork -, épp most találtam ezt az embert...
- Ezt az úriembert - bátorkodta tiszteletteljesen hozzátenni Csimpi.
- ... Mr. Trumper szekrényében - fejezte be Mrs. Cork, figyelmen kívül hagyva a javasolt kiigazítást. - Azt állítja, hogy a maga barátja.

Erre mind Szappan, mind Dolly egy és ugyanazt akarta válaszolni. Egyszerre nyitották ki a szájukat, hogy biztosítsák Mrs. Corkot afelől, hogy még soha életükben nem látták Csimpit, amikor elkapták az utóbbi tekintetét. A pillantás, amely rájuk irányult, éles volt és jelentőségteljes.

- Az is vagyok. Évek óta ismerem őt. Valójában - mondta Csimpi nevetve, mintha elszórakoztatná egy gondolat - sokat mesélhetnék az én régi cimborámról, Molloyról. Igen, egy egész csomó dolgot, ami érdekelné magát.

Újabb sokat sejtető pillantással húzta alá szavait, de erre m nem is volt szükség. Mind Szappan, mind Dolly - bár az előbbi nem volt a leggyorsabb felfogású - a legkisebb nehézség nélkül megértette. Dolly Szappanra nézett, és szeme azt mondta: „Csak óvatosan, bébi. Egy rossz

lépés, és a kis féreg kikotyoghatja az Ezüst Folyó-részvényeid dolgait", Szappan pedig Dollyra nézett, és szeme azt súgta: „Mérget vehetsz rá."

Az egyetlen lehetséges dolgot cselekedte, mégpedig késlekedés nélkül.

- Hát hogyne! - kiáltotta szívélyesen, és kinyújtotta a kezét. - Persze hogy a barátom. Hogy vagy, öreg harcos?

Csimpi, bár nem vett tudomást a kinyújtott kézről, mert a Twistek abban hasonlítanak a Trumperekhez, hogy nem egykönnyen bocsátanak meg, azt válaszolta, hogy klasszul. Azt mondta, hogy Szappan klasszul néz ki, és Szappan azt mondta, hogy ő is klasszul van. Szappan azt mondta, hogy klassz, hogy látja Csimpit, Csimpi meg azt mondta, klassz, hogy látja Szappant. Röviden, Mrs. Corknak, aki nem volt gondolatolvasó, az egész jelenet egy Damón és Phintias közötti váratlan találkozás benyomását keltette, így többé nem látta értelmét, hogy kételkedjen az addig hallott történet hitelességében.

- Ez itt Mr. Adair, a magánnyomozó? - kérdezte, csak hogy minden egyértelmű legyen.

- Ez hát. Ki más lenne? J. Sheringham Adair, a legtehetségesebb koponya a szakmában.

- Akkor ki az a másik?

- Áh - mondta Szappan -, ez az, amit mindannyian szeretnénk tudni.

- Gondolom, elmondtad már Mrs. Corknak - szólalt meg Dolly, Csimpi felé intézve szavait -, hogyan adta be a maszlagot nekem meg Szappannak, hogy megvette a céget.

- Persze.

- Mi meg bedőltünk neki! - mondta Szappan. - El tudja képzelni?

Dolly azt mondta, hogy bárki bevette volna, és Szappan egyetértett vele, hogy az imposztor olyan ügyes színész, akár egy ketrecnyi majom, és síkos, mint az angolna.

Mrs. Cork tekintete komorabb volt, mint valaha.

- Megyek és beszélek azzal a fiatalemberrel - mondta. - Ami magát illeti, Mr. Adair, remélem, mostantól fogva tartózkodik attól, hogy szekrényekben bujkáljon, bármennyire kiváló indítékok vezérlik is. Természetesen megkapja itt a szobáját. Most hol lakik? A fogadóban? Legjobb lesz, ha ittmarad, én meg elküldök valakit a csomagjaiért. Épp

időben jött, hogy részt vehessen az ugubuk világnézetéről szóló előadáson, amit én tartok vacsora után a társalgóban.
- Ha bármi gondot jelentene - mondta Csimpi, aki egy kissé megijedt ettől a kilátástól -, holnapig szívesen ellennék a fogadóban.
- Addigra már intézkedem, hogy itt legyen a szobája - fejezte be Mrs. Cork, aki sosem volt jó hallgató. - Miss Benedick...

Már azon volt, hogy ellássa instrukciókkal Anne-t a szobával kapcsolatban, de semmiféle kedves hang nem válaszolta készségesen, hogy „Igen, Mrs. Cork?" Anne eddigre már nem volt ott. Ebben a pillanatban hármasával szedte a lépcsőt Jeff szobája felé. Munkaadójának szavait, hogy megy és beszél azzal a fiatalemberrel, Anne baljós fenyegetésnek vette. Azt nem tudta pontosan, hogy mit csinál olyankor Mrs. Cork, amikor beígéri, hogy megy és beszél fiatalemberekkel, akik magánnyomozót tettetve jutnak be a házába, de azt biztosan érezte, hogy meg kell találnia Jeffet és figyelmeztetnie kell, hogy meneküljön - lehetőleg az ereszcsatornán és poggyász nélkül -, amíg nem késő.

Mrs. Cork bosszankodva csettintett egyet a nyelvével, és kiviharzott, Mr. Trumper a szélárnyékában ügetett.

Mrs. Cork távozása után csak a nagyon felületes szemlélő érezhette volna magát Csimpi Twist fagyos mosolya láttán, amit Szappan Molloyra vetett, egy mai Damón és Phintias társaságában. Ha kezdetben még áldozatul esik is ennek az illúziónak, az elpárolgott volna, amint az előbbi szavakba kezdte önteni gondolatait, hogy megszabaduljon a mázsás kőtől, amely a szívét nyomta. Csimpi nyitó beszéde az ékesszólás csúcsait verdeste, az a rész pedig, amelyben Mrs. Molloy jellemét ecsetelte, egyedülállóan erőteljes volt, ahogyan az a szeméből is látszott.

Mindamellett, a hallgatósághoz intézett beszéd lényegi szegmensét Szappan és Dolly számára nem is ez a lilás-vörös kirohanás képezte, hanem azok a földhözragadtabb mondatok, amelyekben Csimpi rátért a gyakorlati kérdésekre, és bejelentette szándékát, miszerint meg óhajtja szakítani kapcsolatát a Szindikátussal, illetve konkurens magáncéget fog alapítani.
- Én nem tennék ilyet, Csimpi - szorgalmazta Mr. Molloy. Érezte, hogy egy ilyen sakkhúzás csak tovább komplikálná a már amúgy is elég bonyolult helyzetet.

- Nos, én viszont azt csinálom - rikoltotta a vérig sértett ember, és bajusza vége megremegett elszenvedett kínjai gondolatára. - Bejutottam, nem igaz? Akkor meg mit szerencsétlenkedjek veletek, svindlerekkel?

Mr. Molloy megrázta a fejét, mintegy nyíltan elmarasztalva az efféle hozzáállást.

- Csimpi, én nem kapkodnám el a dolgot. Nincs értelme ilyen hirtelen elereszteni a kilincset. Emlékszel, akkor azt mondtam neked, hogy esetleg nem leszel elejétől a végéig naprakész az itteni dolgokkal, de a tény az, hogy Dolly az utóbbi napokban baromi jól kijön az öreg Cakebreaddel, ugye szivi?

- Az ám - erősítette meg Mrs. Molloy. - Ő meg én megértjük egymást.

- Vagyis, mostantól fogva bármelyik pillanatban eszébe juthat az öregnek, hogy hová parkolta le a kavicsokat, és ha beugrik neki, fogadok, hogy a kicsi asszonynak köpi be az infót. Szóval, Csimpi, a helyedben én nem csinálnék semmi olyan hülyeséget, amit mondtál. Maradj csak szépen a mi pályánkon, és tapadj a labdára. Mindenki a műsor sikeréért melózik. Ami meg a komisz elbánást illeti, nos, te tudod a legjobban, hogy megy az ilyesmi. Az asszonyka tűzrőlpattant teremtés, és hajlamos rá, hogy néha-napján elragadja a hév. De nincs értelme nyűgösködni és elszúrni az üzleti kilátásaidat. Az nem fizet osztalékot.

Mr. Molloy a helyes hangnemet ütötte meg. Ez a néhány férfias, talpig egyenes szó pont az volt, amit a helyzet megkívánt. Az üzlet Csimpi Twist számára mindig üzlet volt, és csak nagy ritkán engedte, hogy az érzelmek beleszóljanak. Amennyiben Dolly tényleg Lord Uffenham bizalmasa, és tőle, Csimpitől nem telik ki, hogy ő puhítsa meg és bírja szóra a betonkolosszust, akkor mindenképpen a földszinten kell maradnia.

- Azt hiszem, igazad van - mondta egy kis gondolkodás után. - Igen, van benne valami. De ide figyelj, mondok neked valamit. Mától fogva aztán semmi többet a Dolly-féle macska-egér játékokból. Semmi rossz vicc, meg ócska tréfa, érted? Vicclapot magam is tudok venni, ha nevetni támad kedvem.

- Rendben - mondta Mr. Molloy.

- Rendben - mondta Mrs. Molloy ugyanolyan szívélyesen.

- Hát akkor meg is volnánk - mondta Csimpi.

A Szindikátus újra együtt volt - egy kicsit talán roskadozott az alapoknál, de újra működő konszern volt.

20

Anne eközben eljutott Jeff szobájáig, de üresen találta. Jeff, Mrs. Corkhoz hasonlóan, gyorsan öltözködött, és már régen elkészült a törülközéssel és az öltözködéssel, s most kiment a kertbe, hogy élvezze azt, ami egy műértő számára a gyönyörű nyári nap leggyönyörűbb szaka. A nagy szerelemtől megtisztult Jeff fogékonnyá vált a kései félhomály iránt.

Anne, aki kevesebb lelki emelkedettséget tulajdonított neki, arra gondolt, hogy Jeff esetleg George bácsi kamrájába ment, hogy egy gyorsan felhajtott portóival vértezze föl magát az előtte álló vacsorához és az azt követő előadáshoz. Ez volt tehát az a hely, ahova Anne sietett.

Lord Uffenhamet a szoba közepén mozdulatlanul állva találta. Szeme csukva volt, és kezében egy kis, villaszerű fát tartott.

- Hello, drágám - mondta őlordsága. - A minap bukkantam rá erre a kis szerkezetre a hallban. Szerintem legalább ötven éve ott lehetett. Jó apámé volt. A vízkeresők használnak ilyet. Így kell tartani, látod, és ha valahol víz van, elfordul, mint egy kígyó. Emlékszem, nagyon régen, kisfiú koromban kísérleteztem vele, de hogy működött-e, azt már meg nem tudnám mondani.

Anne-t nem érdekelte a vízkeresés, ő Jeffet akarta megkeresni.

- Nem láttad valahol Mr. Adairt? - kérdezte lihegve.

- Nem, de ha összefutsz vele, mondd meg neki, hogy jöjjön be hozzám. Lenne egy kis munka a számára. Furcsa, de ahogy az imént itt álltam, csukott szemmel és a vízre gondoltam és vártam, hogy ez a szerkentyű rezegni kezdjen, az a szó villant át hirtelen az agyamon, hogy „tó". A „tó" szócska - ismételte Lord Uffenham hatást keltően. - Szerintem ez roppant nagy jelentőségű.

- Aranyom, meg kéne találnom Mr. Adairt.

- Nem az a neve.

- Azt én is tudom.

- A neve... nem - mondta Lord Uffenham egy kis szünet után - Azt hittem, megvan, de még sincs. Ha egy pillanattal korább kérded, meg tudtam volna mondani. Olyasféle neve van, hogy Willard vagy Tiller. De most arról beszélek, hogyan ugrott be hirtelen az a szó, hogy „tó". Tudomásom szerint csak egy tó van Shipley Hallban, az, ami a süllyesztett kertnél van. Több mint valószínű, hogy ott dugtam el azokat a nyavalyás gyémántokat - egy kétszersültes bádogdobozban, amihez egy zsinórt is hozzákötöttem. Épp az a hely volt, amelyik szinte kínálta magát, mert a vége felé már majdnem minden helyet felhasználtam. És sokat sétáltam is arrafelé a régi szép időkben. Amolyan kedvenc helyem volt. Azt hiszem, ez volt az egyik legagyafúrtabb hely, amit valaha kitaláltam. Kapd el az ifjú Tillert, és mondd meg neki, hogy holnap kora reggel mászkáljon arra. De ne engedd, hogy megfürödjön.

- De ő nem lesz itt holnap reggel.

- He?

- Szörnyű dolog történt, drágám. Ezért akarom megtalálni. Beállított az igazi.

- Hogy érted, hogy az igazi?

- Az igazi Sheringham Adair. Mr. Trumper találta meg a szekrényében. Egy szörnyű kis gnóm, viaszos bajusszal.

- Te jó ég! Az, aki a szimat volt?

- Csak nem találkoztál vele?

- Persze hogy találkoztam. Hosszan elbeszélgettünk a bajuszáról. Tudod, mit csinál vele, hogy úgy fölálljon a vége? Szappannal kenegeti. Ő maga mondta. „Mit tesz arra az undorító izére?" kérdeztem. „Méhviaszt?" Erre azt mondta, hogy nem, csak közönséges viaszt, vagy kézmosó szappant, vagy borotvahabot. „A teringettét!" mondtam, és közben arra gondoltam, csak úgy magamban, hogy milyen színes a világ, és aztán, amikor már épp ki akartam tekerni a nyakát, megugrott, mint macska a forró tégláról. Szóval, akkor Trumper szekrényébe bújt be, mi? Bár tudtam volna!

- Hogyan találkoztál vele?

- Az az aranyos kis nő, Mrs. Molloy mondta nekem, hogy valaki kutatni fog a szobámban, a szemtelen mindenit, ezért lesbe álltam és megleptem, ő meg elmondott mindent a bajuszáról. Trumper lefizetett kémje.

- Semmi köze Mr. Trumperhez.

- Dehogynem. Trumper busásan lepénzelte. Az a nő mondta nekem. Mrs. Molloy.
- Mindegy, ne törődj vele. Nincs időm ilyesmikről vitatkozni. Meg kell találnom Jeffet. Hova mehetett?
- Jeff?
- Mr. Willard vagy Tiller, vagy akármi is a neve.
- Lehet, hogy Spiller.
- Bármi lehet. Az a lényeg, hogy mindenképpen meg kell találnom. Nem hagyhatom, hogy figyelmeztetés nélkül kapja telibe Mrs. Corkot. Az borzasztó lenne.

Lord Uffenham töprengeni látszott.
- Jeff a neve, nem?
- Nekem úgy mondta.
- Te Jeffnek hívod?
- Ha egyáltalán kimondom a nevét.
- Mit mondjak, nem sok időbe tellett, hogy a keresztnevén szólítsd. Ahogy megjósoltam. Beleszerettél a fickóba, mi?
- Ó, angyalom, ne ezen rágódj. Főleg most ne. Elég súlyos a helyzet. Látnod kellett volna Mrs. Corkot. Egy pisztolyos Boadicea. Meg kell mondanom Jeffnek, hogy tűnjön el innét, mielőtt Mrs. Cork elcsípi. Mit gondolsz, hol lehet?

Lord Uffenhamet nem volt könnyű mellékvágányra terelni, ha egyszer elindult egy gondolatmeneten.

- A keresztnevek - mélázott. - A tévedhetetlen próba. Persze csak akkor, ha idejében esik meg. Emlékszem, fiatalember voltam, amikor megfigyeltem, hogy ha egy nő a keresztnevemen szólított egy-két vacsora meg egy kis taxizás után, akkor ez mindig a vég kezdete volt. Jeffnek hívod, ugye? És itt van hozzá még ez az aggódás meg nyüzsgés meg rohangálás meg kéztördelés, hogy „Ó, hol van? Szólnom kell neki, szólnom kell neki!" Odavagy a fickóért.
- Nem vagyok!
- És ez rendjén is van. Örülök neki. Pont a neked való fickó. Legalább jókedvű meg életvidám leszel tőle. Az a te vízvezetékszerelőd egy hét alatt halálra untatott volna. Persze, kínos lesz megmondani neki, hogy meggondoltad magad.

- Nem gondoltam meg magam.
- Akkor csak magadat hibáztathatod - mondta Lord Uffenham, inkább szomorúan, mint haragosan. - Nem mondtam neked többször is, hogy nem vagy normális, ha egy pillanatig is azt hiszed, hogy hozzámehetsz ahhoz a széltolóhoz? Te meg ragaszkodnál hozzá, hogy ő a herceg a fehér lovon. Hát - következtetett mélyenszántóan - ez a baj az olyan fickókkal, mint ez a Lionel Green. Ha ismersz valakit, aki momentán nem akarja fenéken billenteni, már azt mondod: „Ő a nagy ő."
- Drágám, abbahagynád végre?
- Abbahagyni, mit?
- Ezeket a badarságokat. Én igenis szeretem Lionelt.
- Mi? Még mindig? Még most is, hogy erre járt ez a kiváló fiatal Spiller? Hát ez nekem magas - mondta Lord Uffenham, és ide-oda rázta súlyos fejét. - Biztos nem jól forgatta a lapjait. Pedig én megmondtam neki. A kézenfekvő eljárás a maga számára, Spiller, a következő: „Kinyújtani a kart, megragadni a lányt, aztán összecsomagolni egy baromi szoros ölelésben. Az majd meghozza a kívánt hatást." Igazán nem tudom, hogy mondhattam volna ennél egyszerűbben.

Anne érezte, hogy orcáját elöntötte a pír. Mindössze egy-két óra telt el azóta, hogy Jeff ténylegesen a karjában tartotta, mégpedig olyan szoros ölelésben, hogy az még a nagybácsi szigorú mércéjét is megütötte. És bár azon alkalommal olyan szűzies méltósággal viselkedett, amely Emily Postnak is tetszésére lett volna, bűntudatot érzett amiatt, hogy nem háborodott fel és nem hadakozott olyan elszántan, amennyire illett volna. És valóban, egy pillanatra, mialatt Lionel Greenre és a saját, Lionel iránti hűségére gondolt, az volt a határozott benyomása, hogy most olyan élményben van része, amely nincs teljesen híjával örömteli mozzanatnak.

Lord Uffenham hallgatásba süppedt. Olyan ember benyomását keltette, aki megpróbál egy titok mélyére hatolni. Aztán felszínre merült gondolataiból, hogy kérdezzen valamit.
- Megcsókolt már?
- Nem, nem csókolt meg.
- Na, akkor nekem lőttek.
- Miért? Mondtad neki, hogy csókoljon meg?

- Persze hogy mondtam. Úgy tekintek a fickóra, mint a saját fiamra - nem is tudom, mikor találkoztam olyan fiatal fickóval, akit nála jobban megkedveltem -, és kötelességemnek tekintem, hogy támogassam az érdekeit.

Anne mélyet lélegzett. Szúrós szemmel fixírozta a nagybácsiját. Egy gyengébb idegzetű nagybácsi lehervadt volna e tekintet alatt.

- Értem. Tehát, ha hirtelen úgy találom, hogy Mr. Spiller úgy bánik velem, mint egy zsák szénnel, akkor azt neked köszönhetem.
- Nem várok semmiféle köszönetet, csak örülök, hogy segíthettem. Összehozni a fiatalokat, erről beszélek. Az élettapasztalatom mondatja velem, hogy mit kell tennem. Én csak továbbítottam a tippet a fiatal Millernek.
- Millernek vagy Spillernek hívják?
- Millernek. Épp most jutott eszembe.
- De honnan tudod?
- Rájöttem.
- Miért nem árultad el nekem?
- Mert elfelejtettem.
- Hogy jöttél rá?
- Aznap történt, amikor ideérkezett. Körülnéztem a szobájában, csak hogy ellenőrizzem, minden rendben van-e, és volt egy könyv az éjjeliszekrényen, benne a nevével az előzéken. Furcsa módon olyan név volt, amit mintha már hallottam volna valahol. J. G. Miller.
- Micsoda!

Anne úgy érezte, mintha erőteljés áramütés érte volna.

- Eeegen. J. G. Miller.

Anne még mindig szédelgett. J. G. Miller! Természetesen lehetséges, hogy ez egy másik és teljesen ártatlan J. G. Miller, ám ez nagyon valószínűtlennek tűnt számára. A „Miller" vezetéknév nem ritka, de az egymás melletti kezdőbetűk nem sok reménnyel kecsegtettek.

- Biztos vagy benne?
- Persze hogy biztos vagyok. De hogy miért tűnt ismerősnek, azt már nem tudom megmondani. Olyan a memóriám, akár az acélcsapda, de nem mindig működik úgy, ahogy kéne. Most, hogy visszagondolok, azt hiszem, a szakács mondott valamit egy J. G. Miller nevezetű alakról, aki

ezt meg azt csinált. De most már egy beszélgetés emlékei is kezdenek visszajönni, amit ugyanarról a témáról folytattam azzal a kis mitugrász Trumperrel.
- Ó! - szökkent egyet Anne. Emlékezete, amely pontosabban működött, mint a nagybátyjáé, megmondta, hogy hol volt az, ahol először találkozott Jeffel. És most már tudta, minden további kétségen túl, hogy ő volt az, akit Mrs. Cork puszta kézzel meg akart fojtani, és aki iránt ő maga, miután olvasta Lionel Green sötét óráját a tanúk padján, oly heves ellenszenvet érzett.

Szeme szikrát szórt. Fogait összeszorította. Tetőtől talpig remegett. Ha Mrs. Molloy jelen lett volna, minden bizonnyal habozás nélkül ázott csirkének írja le. Most azt kérdezte magától, hogy hogyan dőlhetett be annyira a férfi felszínes vonzerejének, hogy egy pillanatra is azt képzelte: szereti Jeffet.

Ahogy az ajtóhoz vonult, már-már Cork-szerűen fenyegető látványt nyújtott.
- Már mész is?
- Igen. Beszélni akarok Mr. J. G. Millerrel.
- Hogyne. Meg akarod mondani neki, hogy Mrs. Cork fejszével vadászik rá.
- Azt is, és még mást is.
- De el ne felejtsd a tavat!
- Majd szólok Lionelnek, hogy holnap nézzen ki oda.

- Lionelnek? - mondta Lord Uffenham megrökönyödve. - Mire mész Lionellel? Félne, hogy nedves lesz a cipője. Az ég szerelmére, ne bízz abban a sliffentyűben! Ha érdekel, hogy mi a legőszintébb véleményem Lionel Greenről...

Úgy látszott, Anne-t nem érdekelte nagybácsija idevágó legőszintébb véleménye. Inkább kiment anélkül, hogy megvárta volna. Eszébe jutott az a lehetőség, hogy Jeff netán a kertben tartózkodik.

Lord Uffenham a maga masszív, rezzenéstelen módján utánameredt. Aztán, úgy érezvén, hogy teljesítette a nagybácsi kötelességét, fölvette a villás fadarabot, és újra lehunyta a szemét.

21

Jeff eredeti szándéka az volt, hogy kimegy a szobájából, s elszív egy cigarettát a gyepen. De Mr. Shepperson, a minden irányban nyeklő-csukló derekú férfiú hirtelen föltűnése miatt módosította tervét. Persze lehet, hogy Mr. Shepperson nem fog nyájasan „Jó estét" kívánni, majd beszélgetésbe elegyedni vele, de a rizikó túlságosan nagy volt, semhogy egy szerelmes, aki egyedül óhajtott maradni gondolataival, megkockáztassa azt. Ennek megfelelően elillant, akár egy antilop, amely észrevette Mrs. Corkot, s gyors cselekvésének köszönhetően sikerült csírájában elfojtania a fenyegető veszélyt. Néhány perce már a rododendron sétányon járkált merengve föl s alá.

Az Anne előtti idők Jeff Millerjének magányos elmélkedései gyökereiben más témákat érintettek, mint amelyek most foglalkoztatták. A szerelem a költői véna áradását nyitotta meg lelkében, és pillanatnyilag azt próbálta felidézni, hogy hogy is van az a „Maud, gyere ki a kertbe"-dolog. Egy röpke gondolat erejéig sem jutottak eszébe titokzatos malájok, velőt rázó sikolyok elhagyatott házakban, vagy Purvis főfelügyelő, amint elakadó lélegzettel megállapítja, hogy: „Ez emberi vér!"

Még mindig a második és a negyedik sorral küszködött, amikor Anne, finom vonalú orrán keresztül tüzet lehelve, és jobbra-balra tekintgetve, mint egy zsákmánya után kutató nőstényoroszlán, kilépett a házból. Lord Uffenham szobájából a gyepig semmit sem vesztett azon vágyából, hogy néhány keresetlen szót váltson Mr. J. G. Millerrel.

Észrevette a felé kacsázó Mr. Sheppersont.

- Szép esténk van - indított Mr. Shepperson.

- Az - mondta Anne. - Mr. Adairt keresem.

- Azt hiszem, a rododendron sétányon megtalálja. Kint volt a gyepen, amikor kijöttem, de elsietett. Pedig kár - mondta Mr. Shepperson -, szívesen beszélgettem volna vele. Kedves fiatalember, nem gondolja?

Anne nyelt egyet. Ilyen pillanatban nem könnyű bólintani az ilyesféle megállapításokra.

- Nagyon - próbált mondani valamit.

- Roppant megnyerő. Jut eszembe, késik a vacsora.
- Attól tartok, valami fölfordulás volt.
- Ajjaj - mondta a spenótjára áhítozó Mr. Shepperson, Anne pedig folytatta céltudatos portyáját.

A rododendronösvényen gyér volt a világítás. A virágzó bokrok meredeken felfutó bástyái kirekesztették a naplemente utáni fényt, és csak a mohlepte ösvény fölött hagytak egy sötétkék kupolát. De a látási viszonyok még így is elegendőek voltak Jeff számára, hogy beazonosítsa Anne-t, s fogalma sem lévén a reá váró végzetről, elébe sietett, mert alig akarta elhinni, hogy ekkora jótétemény adatott neki. A szíve epekedett, és ő azonnal zsongani kezdett.
- Milyen érdekes - mondta. - Épp hogy csak elkezdtem szavalni, hogy „Maud, gyere ki a kertbe", és tessék, maga már itt is van. Vannak, akik ezt véletlen egybeesésnek hívnák, de én inkább az akaraterő csodájának tudom be. Nem tudja, hogy van tovább, ugye?
- Tovább?
- A „Maud, gyere ki a kertbe".
- Nem, nem tudom.
- Én meg azt hittem, mindenki ismeri azt, hogy „Maud, gyere ki a kertbe". Amikor magánokították magát, attól tartok, ellógták a munkájukat. A Roedeanba kellett volna járnia, ott aztán rogyásig pakolták volna a fejét ilyesmikkel.

Anne-nek az az előérzete támadt, hogy a társalgás mellékvágányra kezd futni.
- Nem azért jöttem, hogy költészetről társalogjak.
- Nem érdekes, hogy miért jött. Itt van, és ez a lényeg.
- Mondanom kell magának valamit.
- Nekem meg mindenfélét kell mondanom magának. Azt hiszem, most következik egyik hosszú, meghitt beszélgetésünk.

Anne újra próbálkozott.
- A nagybátyám...
- Áldja meg az Isten!

épp az imént beszélgetett velem, és mondott valamit, ami nagyon megdöbbentett. Jeff együttérzően bólintott.

- Neki is vannak nehéz pillanatai. De amúgy igazán kellemes angol öregúr, nem?
- Lenne szíves figyelni?!
- Figyelek.
- Azt mondta, járt a maga szobájában...
- Teljesen helyénvaló. Mondja meg neki, tekintsen mindent a magáénak.
- ... és körülnézett.
- Én inkább úgy mondtam volna, hogy köröskörül.

Anne cipője a mohos ösvényt kapálta. Azt kívánta, bárcsak világosabb lenne, hogy Jeff láthassa az arcát. A szándékosan magára erőltetett rosszindulatú kifejezés, amellyel megjegyzéseket és kérdéseket akart gerjeszteni, azt a célt szolgálta, hogy jóval hamarabb jusson el a lényeghez, mint most.
- Ha esetleg befejezhetném...
- Hogyne, hogyne, csak folytassa.
- Köszönöm. A nagybátyám véletlenül a szobájában járt aznap, amikor maga ideérkezett. Volt egy könyv az éjjeliszekrényén. Fölvette és megnézte az előzékét.

Jeff kitörő öröme némileg alábbhagyott. Kárhoztatta gondatlanságát, amiért elöl hagyott egy könyvet, benne a nevével, karnyújtásnyira egy olyan javíthatatlan kutakodótól, mint Uffenham hatodik grófja. Most már kezdte kapiskálni, mitől támadt beszélgetésük bizonyos pontján az az érzése, hogy Anne nincs a tőle megszokott életvidám kedvében.
- Ó, tényleg? - kérdezte harapósan.
- És az a név volt benne, hogy „J. G. Miller".
- Ó, csak nem?
- Ezt meg hogy érti?
- Ezt a könyvet Millertől kaptam kölcsön. El ne felejtsem vissza-származtatni. Köszönöm, hogy figyelmeztetett.
- Szóra sem érdemes. - Anne hangja nagyon finom és bársonyos lett, egy olyan lány hangja, aki jót derül egy abszurd félreértésen. Haragja helyét furcsa nyugalom foglalta el, mint amikor a lobogó teáskanna már elérte a forráspontot, s hirtelen lenyugszik. - Akkor tehát ez csak egy kölcsönkönyv? Egy pillanatig azt hittem, hogy maga az a J. G. Miller.

- Nem, nem, dehogy. Az én nevem Dalrymple. Geoffrey Dalrymple. Meg Adair is, de az csak munkahelyi név.
- Így már világos.

Anne hallgatott egy darabig. Fölpillantott az égre, mintha azon csodálkozott volna, hogy miért nem csap le a villám, és perzseli szénné ezt az embert.

- Szóval Dalrymple a neve?
- Igen, Dalrymple, de hívjon csak Jeffnek.
- És Mr. Miller a maga barátja?
- Ó, hogyne. Évek óta ismerem. Ragyogó fickó.
- Valóban?
- Mesélek magának róla valamit. Nagy nyüzsgő. Úgy értem, egy kicsit sokat beszél. Ergo nem szabad a szavai után megítélnie. Ha beleszeret egy lányba, akkor a lány könnyen abba a tévedésbe eshet, hogy azt gondolja: Miller nem is adta bele a szívét. A lány azt képzelheti, hogy csak ugratja, mert zsong körülötte meg fecserészik erről-arról, s közben soha nem jut el a lényeghez. Még arra is gondolhat, hogy Miller kissé el van telve önmagától. Pedig csak a félénkség egyszerű esete áll fenn nála.
- Félénkség!
- El sem hinné, milyen félénk vagyok.
- Azt hittem, J. G. Millerről beszél.
- Alapvetően róla, de néha megbotlik az ember nyelve. De ő meg én nagyon sokban hasonlítunk egymásra.
- Őszinte részvétem. - He?
- Mert véleményem szerint J. G. Miller a létező legutálatosabb ember.
- Ugyan, ugyan! Semmi vétke J. G. Millernek. A szíve, akár egy ártatlan kis gyermeké.
- Valóban? És ahogy Mrs. Cork unokaöccsével viselkedett? Talán mesélt róla magának.
- Arra a bírósági ügyre gondol? Pennefather kontra Tarvin? Igen, ha jól emlékszem, említette.
- Remélem is, hogy emlékszik rá. Szóval magát Dalrymple-nek hívják?
- Mintha ezt már kérdezte volna.
- Olyan furcsán hangzik.
- Furcsán?

- Úgy van. Akkor sajtóhibának kellett lennie a programban.
- Miféle programban?
- Az angol-skót futballmérkőzésen tavaly márciusban, Twickenhamben.
Jeff megtorpant.
- Csak nem volt ott?
- De igen. Ott láttam magát először. Angol színekben játszott, és a program szerint magát J. G. Millernek hívták.
Jeff egy-két percnyi gondolkodásra kényszerült.
- Értem, mire gondol - szólalt meg végül. - Ez eléggé kihúzza a talajt a Dalrymple-elmélet alól, ugye?
- Bizony, kihúzza.
- Akkor most tiszta vizet kell öntenem a pohárba.
- Ha fontosnak tartja...
- Én vagyok J. G. Miller.
- Igen.
- Igen. Érdekes, hogy ott volt azon a napon Twickenhamben.
- Igen.
- Jó kis meccs volt, ugye? Szerencsénk volt, hogy nem vesztettünk. Kemény diók azok a skót csatárok. Én hetekig sántikáltam utána. Nem tudom, hogy van ez, de úgy látszik, hogy a Merchistonban, Lorettóban, Fettesben és a hasonló helyeken a tréningezés mindent kifejleszt, ami az ember térdkalácsába meg abba a képességébe szorult, hogy üregeket vágjon az ellenfél bordájába. Nem tudom, mennyire ismeri a rögbit, de engem csak afféle tömegjátékosként tartottak számon. Az én dolgom az volt, hogy vessem rá magam a labdára, amikor a pacákok begurulnak és a cipőjük orrával továbbítják. Ezek után inkább antik porcelánt gyűjtök.
Anne lába megint topogni kezdett a mohasétányon.
- Bárcsak végeztek volna azok a skótok magával - mondta összeszorított fogakkal, ami még Mrs. Molloynak, az összeszorított fogak specialistájának csodálatát is kivívta volna.
Jeff kezdett visszanyerni valamit régi trubadúrkönnyedségéből. Azt mondta magának, hogy bár a kilátások, kétségkívül, nem a legrózsásabbak, még minden rendbe jöhet. A férfiak, nyugtatta magát, ennél rosszabb kutyaszorítókon is átmentek, mégis kijöttek a másik oldalon. Éppen erre hozott egy példázatot első rémregényében. Abban az

történt, hogy a hősnő megszakított minden kapcsolatot Purvis főfelügyelővel, mert egy félszemű kínai tájékoztatta, miszerint a felügyelő gyilkolta meg a hölgy testvérét. A hölgy egy hatásos jelenetben kijelentette, hogy soha többé az életben nem fog szóba állni vele, de ha lehet, még gondolni sem fog rá anélkül, hogy az undortól meg ne borzongana. Az utolsó fejezetben aztán mégis minden rendbe jött.

- Talán mondta a bácsikám, hogy el vagyok jegyezve Lionel Greennel, nem?

- Igen, hogyne. El is borzadtam tőle.

- Tényleg?

- A vér is meghűlt az ereimben. Ha olvasta a Pennefather kontra Tarvin ügy sajtójelentéseit, és gondosan tanulmányozta az én kíméletlen exposémet, akkor mára már tudná, milyen alak volt Szagos Green.

- Hogy merészeli így nevezni?

- Mindenki így hívta az iskolában. És nem ok nélkül. Állítom, hogy sok érzékeny legényke hő óhaja volt az ősi Alma Materben, hogy Lionel Green magánoktatásban részesüljön.

Erre a felháborító kijelentésre oly sok minden tolult válaszképpen Anne ajkára, hogy hirtelenjében nem is tudta, melyiket részesítse előnyben. Végül nem a legjobbat választotta ki.

- Ne hülyéskedjen! Lionel sokat fürdik.

- Sok mulasztást kell behoznia.

Anne-nek ugyanaz az érzése volt, mint ami Mr. Molloyt is olyannyira nyomasztotta, nevezetesen, hogy olyan ember társaságában van, aki mindenre tud kádenciát. Ha az ösvény, amelyen állt, keményebb lett volna, következésképp egy ilyen mozdulat látványosabb eredményeket produkált volna, akkor megint dobbantott volna a lábával.

- Nem, nem - mondta Jeff. - Ne is álmodjon arról, hogy hozzámegy Szagos Greenhez. Majd keresünk valakit magának, aki jobban megfelel.

Anne úgy döntött, hogy rideg és harapós lesz.

- Talán magát?

- A számból vette ki a szót. Mit szólna ehhez? Szeretem magát. Szeretem attól a pillanattól fogva, hogy megláttam. De persze ezt maga is tudja. A nagybátyja elmondta magának.

- Igen, elmondta.

- Nem tudom, mit mondott, de akármilyen sarkosan fogalmazott, nem túlzott. Még soha senki nem szeretett annyira valakit, mint én magát. Az egyszerűen lehetetlen.

Anne arra gondolt, jobban tenné, ha most gyors és gyakorlatias lenne. Eszébe jutott, hogy egy másik üzenetet is át kell adnia.

- Nincs időm itt ácsorogni, és badarságokról fecsegni - mondta. - Csak azért jöttem, hogy közöljem magával, tudom, hogy kicsoda, és hogy megmondjam, jobban tenné, ha elmenne innen, amilyen gyorsan csak tud.
- Elmenni? - mondta szomorúan Jeff. - Az emberek egyfolytában csak azt mondják nekem, menjek el. Én nem akarok elmenni.
- Pedig jobban tenné. Itt van az igazi Sheringham Adair. Mrs. Corkkal hagytam. Épp az imént fedte föl kilétét. Mrs. Cork keresi magát.

Jeff egy darabig hallgatott. Úgy tűnt, hogy a hallottakat forgatja elméjében, és tényleg azt is csinálta. Még egy ilyen nyugodt, találékony fiatalember is, mint ő, belátta, hogy ez bizony összebonyolította a dolgokat. Az ilyenformán előállt helyzet kétségkívül az a fajta volt, amelyre Mrs. Molloy azt ajánlotta volna, hogy próbálja ki a villanyzongoráját.

- Gondoltam, jó lesz, ha figyelmeztetem.
- Kedves ötlet.
- Volt szerencséje már látni Mrs. Corkot, amint hadiösvényre lép?
- Még nem.
- Akkor hamarosan meglátja.
- Rossz kedve van?
- Egy kissé.
- Rossz néven veszi, hogy félrevezettem?
- Igen.
- Meg kell magyaráznom.
- Hogyan?
- Úgy, hogy megmondom az igazat.
- Képes maga igazat mondani?
- Már azt tettem, amikor azt mondtam magának, hogy szeretem. „Áh, Mrs. Cork", mondom majd.
- Egy könnyed nevetés kíséretében?
- Egy meglehetősen könnyed nevetés kíséretében.

- Eddig a múlt alkalommal is eljutott.
- „Áh, Mrs. Cork, hallottam, hogy kissé begőzölt, amiért úgy jöttem ide, hogy az irataim nincsenek teljesen rendben. De biztos vagyok benne, hogy megértő és együttérző lesz, amint megtudja a tényállást. Szeretem Anne Benedicket, Mrs. Cork, és ide kellett jönnöm, mert képtelen vagyok távol lenni tőle."
- Gondolja, hogy ettől majd megnyugszik?
- Meg kell neki. Az egész világ a szerelmesek oldalán áll. És van még egy szempont, amit nem szabad figyelmen kívül hagynunk. Mrs. Corknak az a nevetséges rögeszméje, hogy maga odáig van Lionel Greenért. Amint rájön, hogy nincs, örömében mindent megbocsát.
- Akkor tehát semmi értelme sincs újra és újra elmondanom, hogy szeretem Lionel Greent?
- Nincs, a legcsekélyebb se.
- Akkor, azt hiszem, akár mehetek is.
- De még nem válaszolt a kérdésemre.
- Miféle kérdésére?
- Hát az ajánlatomra. Megkértem a kezét.
- Tényleg? Erre nem emlékszem.
- Ta-ta-ta! Amikor előjött a jövendő férje kérdése, maga célzást tett rá, hogy esetleg pályázhatnék a helyre. Erre én azt mondtam: „Mit szólna ehhez?"
- Á, ez már a házassági ajánlat volt?
- Az volt.
- Nos, a válasz negatív.
- De miért? Nem látja köztünk a lelki rokonságot?
- Eddig még nem vettem észre.
- Akkor most megteheti. Nézze csak meg, hogy milyen jól kijöttünk kezdettől fogva. Semmi szerencsétlenkedés, semmi merevség, csak két rokon lélek újra találkozik, és ott folytatja, ahol korábbi életükben abbahagyták. Abban egyetértettünk, ha még emlékszik, hogy valamelyik korábbi életünkben találkoznunk kellett.
- Igen, amikor maga volt a perzsa sah.

- És micsoda egy sah! A vízipipámmal, a serbettálammal és három hegedűssel. Akkor készségesnek mutatkozott arra, hogy a feleségem legyen.
- Nem mutatkoztam.
- De igen. Világosan emlékszem rá. Szóval, hogy most miért nem hajlandó, az nekem magas.

Anne hirtelen magához tért. Belátta, hogy nem viselkedett megfelelően, és ha a beszélgetés ezen a vágányon halad tovább, akkor fennforog a veszély, hogy miután oroszlánként jött be, bárányként fog kimenni.

Cselekvési terve egyszerű volt: néhány vitriolos szóval péppé zúzni a fiatalembert, aztán hirtelen sarkon fordulni és magára hagyni a szégyenében vonagló Jeffet. De most döbbent rá, hogy a fiatalember rávette arra a könnyű csevegésre, amely érintkezésük jellegzetes vonása volt, és amelyet - kénytelen volt beismerni - mindig is élvezett. Még ennél is rosszabb, volt ugyancsak kénytelen elismerni, hogy ezt is élvezte. Megütközve fedezte föl, hogy ő maga is mosolyog, ezért késlekedés nélkül megkeményítette az arcát, és merevséget vitt viselkedésébe.
- Na, viszlát - mondta. Ez váratlanul érte
Jeffet.
- Csak nem akar menni?
- Csupán azért jöttem, hogy tudtára adjam: Mrs. Cork vadászik magára. Az már magán múlik, hogy ezek után mit óhajt tenni.
- Már mondtam. Elmagyarázom neki a körülményeket.
- Ha lesz rá ideje.
- Gondolja, hogy nem sokat teketóriázik, hanem meghúzza a ravaszt, ahelyett, hogy meghallgatna egy tényekkel alátámasztott érvelést?
- Örülhet, ha lesz annyi ideje, hogy annyit mondjon: „A többi néma csend."
- A többi micsoda?
- Csend.
- De miért akarnék ilyesmit mondani?
- Gondoltam, szüksége lesz egy temetési beszédre. Ezek Hamlet utolsó szavai, tudja, ő a címadó szereplő William Shakespeare darabjában - tette hozzá Anne, és érezte, hogy ez már megint a könnyű csevely kezd lenni. - Isten áldja - mondta, megálljt parancsolva magának.

- Ne, ne, ne menjen - parancsolt megálljt Anne-nek Jeff. - Beszélni akarok még magával a magánoktatásáról. Az az érzésem, hogy meglehetősen hiányos volt. Elismeri, hogy nem ismeri a „Maud, gyere ki a kertbe" című művet, Shakespeare-t meg bármikor, tetszése szerint leakasztja. Még egy próbát kell tennem. Melyek Anglia fő folyói? És ne mondja azt, hogy „szőre, bőre, tepertője", mert nem ez a válasz.
- Na, viszlát.
- Lekötelezne, ha nem hajtogatná unos-untalan ezt a viszlátot. Volt nevelőnője? Vagy kizárólag a bácsikája nevelte?
- Nem óhajtok tovább itt maradni és magával társalogni. Nem akarok beszélni magával. Dühös vagyok magára. Amiért olyan förtelmesen elbánt Lionellel.
- Jól helybenhagytam, mi? Hogy vonaglott meg fetrengett perzselő tekintetem alatt! Ha nem lett volna ott a bíró, aki állandóan a sípjába fújt és állandóan befékezett, amikor lendületben voltam, Lionel Greenből nem maradt volna semmi a tanúk padján, csak egy kis zsírpacni. És meg is érdemelte volna, amiért fűnek-fának terjesztette, hogy én zokniban alszom.
- Micsoda?!
- Az volt az az undorító kacsa, amit fölröppentett rólam, amikor együtt jártunk iskolába. Évekbe telt, mire sikerült ledolgoznom ezt a hátrányt, míg végül az iskola sztárja lettem. Erről jut eszembe, elmeséltem már magának, hogyan lettem az iskola sztárja?
- Még nem, de nem is akarom, hogy elmesélje.
- Az a nagy idénymeccsen történt, a St. Ethelberta, a szomszédos lányiskola ellen, ami a halálos riválisunk volt. Már csak néhány perc volt hátra, és csak nagyon szűkösen vezettünk. Aztán a csapatkapitányuk, egy nagydarab, szemüveges, Flossie nevű lány, teljesen váratlanul elszabadult hóna alatt a labdával, és közte és a gólvonal között nem volt senki, csak én. Felmerült a kézenfekvő kérdés: „Képes lesz-e J. G. Miller megbirkózni ezzel a szükséghelyzettel?", amelyet a tömeg enyhén szólva vitathatónak tartott. Nos, rövidre fogva, J. G. Miller nem volt rá képes. Átengedtem a nagydarab ellenfelet, az átlépte a vonalat, mi meg vesztettünk. Sohase felejtem el azt a napot.
- És ettől lett maga az iskola sztárja?

- Persze. Csak nem a mi iskolánké, hanem az Ethelbertáé. De térjünk vissza a magániskoláztatására. A nagybátyja nem volt tagja a tanári karnak?
- Nem.
- Kár. Mert van néhány jó ötlete.

Anne hirtelen megriadt. Épp szemközt állt a rododendron-sétány bejáratával, ahol megjelent egy magas női alak és az őt kísérő kicsi férfialak sziluettje az esti égbolt hátterében. Noha a fényviszonyok kezdtek elégtelenné válni, még nem voltak annyira azok, hogy Anne ne tudta volna egyértelműen kivenni munkáltatója és Mr. Trumper alakját.
- A nagybátyja azt mondta, hogy meg kell csókolnom magát - mondta Jeff.

A fiatalember hangja egy kissé remegett. Érezte, hogy szokatlan légzési gondokkal küzd. Beszélgetésük folyamán egyre vonzóbbnak találta az idősebb férfi nőknek való széptevés módját illető nézeteit. Már csak egy hajszál választotta el, hogy meggyőződéses híve legyen az Uffenham-módszernek.
- Ó! - kiáltotta Anne. - Itt jön!

Jeff átnézett a lány válla fölött, és látta, amit ő látott.
- Igen. Egyenest felénk csörtet.

Hirtelen mély levegőt vett, mint Purvis felügyelő. Elszánta magát. Mrs. Cork jövetele, mérte föl, mindent leegyszerűsített. Az imént még azt tervezte, hogy kifejti neki: Anne iránti szerelme volt az, ami őt Shipley Hallba hozta, de most már nem volt szükség fárasztó szóbeli magyarázkodásra. Ha Mrs. Cork szemtanúja lenne egy bizonyos jelenetnek, az teljes mértékben meggyőzné őt a tényállásáról.

Anne szótlan kiáltást hallatott. Hátrahőkölt, de nem elég messzire. Egy olyan férfiú számára, akit iskolásfiú korában arra képeztek ki, hogy a St. Ethelberta legjobb rögbitehetségeit repülő védéssel tegye ártalmatlanná, annak egy hátrahőkölő lány karnyújtáson belül marad. A következő pillanatban Mrs. Cork megérkezett az arcvonalra, mint egy hátszéllel száguldó naszád, és hirtelen tanácstalanul megállt, hogy vajon hihet-e a szemének. A háta mögött fölhangzó nyikkanás jelezte, hogy Mr. Trumper hitt a sajátjának.

Anne elsietett mellette, és eltűnt a bokrok árnyékában.
- Hű! - szólalt meg Mrs. Cork.

- Uramatyám! - mondta Mr. Trumper.

Látták, amint Jeff közeledik feléjük. A fiatalember szemmel láthatóan kissé zavarban volt.

- Mrs. Cork, tényleg nagyon röstellem - magyarázkodott Jeff. - Bocsánat. Azt hittem, egyedül vagyunk.

Ritkán fordult elő, hogy Mrs. Cork ne találjon szavakat, de most ez a szokatlan dolog történt vele, ráadásul Jeff tovább mondta a magáét, olyan lehengerlő bájjal, amit Mr. Trumper - első alkalommal - megindítónak és hatásosnak talált.

- Miss Benedick épp az imént mondta, hogy önnek tudomása van róla, hogy olyan címen élvezem a vendégszeretetét, amit azt hiszem, fondorlatos félrevezetésnek szoktak nevezni. Miss Benedicket ez mély felháborodással töltötte el, és én megpróbáltam megvigasztalni. Mondtam neki, hogy amint ön tudomást szerez a tények valódi állásáról, miszerint én kizárólag és csakis azért jöttem ide, mert a tőle való távollét túlságosan elviselhetetlen számomra, számíthatok az ön megértésére és együttérzésére. Tudom, helytelen volt részünkről, hogy félrevezettük önt, csak azért, hogy közel lehessünk egymáshoz, de a szerelem az szerelem, Mrs. Cork.

- Áh! - sóhajtott fel Mr. Trumper.

Mrs. Cork borús homloka kisimult. Jeff férfias beismerése nem maradt hatástalan. Úgy döntött, magáévá teszi azt, amit Mr. Molloy nagyvonalú látásmódnak nevezett volna. A fölfedezés, hogy Anne-t és Lionelt illető rossz előérzetei alaptalanok voltak, nagy megkönnyebbüléssel töltötte el, és nem hagyott helyet benne ellenséges indulatoknak.

- Azt tudja, hogy most nagyon haragudnom kéne magára - mondta fortyogva, mint egy kihűlőfélben levő tűzhányó.

- Azt kéne, valóban.

- Maga nagyon csúnyán viselkedett.

- Undorítóan. Senki sem hibáztatná érte, ha kiutasítana a házból.

- Szándékomban is állt.

- De már nem, ugye? Most, hogy ismeri a tényeket?

- Nem. Maradhat.

- Köszönöm. Köszönöm.

Jeff eltűnt, és Mrs. Cork egy pillanatig gondolataiba mélyedt.

- Érdekes fiatalember - mormogta.
- Egészen rendkívüli - tette hozzá Mr. Trumper.
- Nos, ez mindenesetre nagy követ gördített le a szívemről. Annyira biztos voltam benne, hogy van valami Miss Benedick és Lionel között. Most már megkaphatja Lionel azt a pénzt, amit ahhoz a vállalkozásához akar. Megyek és meg is mondom neki. Tudom, mennyire izgult miatta, szegény fiú.

Mr. Trumper hallgatagon kísérte a házba. Szívében nem csitult az ellenséges érzés az iránt az ember iránt, aki cserbenhagyta a szükség idején, és rossz néven vette, hogy a sors ilyen pazarul árasztja áldásait érdemtelen választottjára.

22

Lionel Green a hálószobájában volt, és vacsorához készülődött. Épp az utolsó simításokat végezte, a haját brillantinozta, amikor Mrs. Cork fölkereste, hogy közölje vele döntését. Öröme a jó hír hallatán oly kitörő volt, hogy majdnem elejtette az üveget. Még az sem volt képes csökkenteni eksztatikus mámorát, amikor rádöbbent, hogy jótevője szigorú üzleti alapokra helyezte az ügyet, és kamatostul várja vissza tőle az összeget, vagyis alkalomadtán vissza kell térítenie a befektetett tőkét.
- Ami a dolognak ezt a részét illeti, teljes mértékben megbízhat bennem, Clarissa néni - biztosította Mrs. Corkot lelkesen. - Tarvin üzlete egy aranybánya. Néhány év, és már hozom is vissza a pénzt. Hogy tudnám eléggé meghálálni? Milyen csodálatos meglepetés. Abból, amit a múltkor mondott, már azt hittem...
- Akkor még nem döntöttem. Nem látom okát, hogy ne mondjam el neked, Lionel - mondta Mrs. Cork, elhatározva, hogy őszinte lesz -, de egészen ma estig az volt a gyanúm, hogy van valami közted és Miss Benedick között, és egy pillanatig sem tűrhettem volna semmi ilyen butaságot.

Lionel Green önfeledt nevetésre fakadt.
- Micsoda abszurd ötlet, Clarissa néni!
- Az, való igaz, most már én is belátom. Nagy kő esett le a szívemről. Nem engedhettem volna meg, hogy belekeveredj egy teljesen nincstelen nő

hálójába, bármilyen jó családból való is. De most, hogy tudom, hogy abba a fiatalemberbe szerelmes, aki Adairnek nevezi magát...
- Micsoda!
- Az imént kaptam rajta, amint-a Benedick lányt szorongatja rododendronösvényen, és ezután természetesen minden másként fest. Ezután már nyugodtan odaadhatom neked ezt a pénzt, Lionel. Ez egy nagyon nagy összeg, de ahogy mondtad, Mr. Tarvin üzlete jól prosperál, ezért nincs is kétségem afelől, hogy hamarosan vissza tudod fizetni. Holnap elmegyünk Tunbridge Wellsbe, és az ügyvédemnél elintézzük a papírokat. De most mennem kell. Beszélek Mrs. Cleghornnal, hogy tegye későbbre a vacsorát.

Mrs. Cork hirtelen elhagyta a szobát, és örült, hogy megmenekült attól, ami könnyen érzelgős jelenetbe torkollhatott volna, Lionel pedig szórakozottan tovább csepegtette a brillantint már amúgy is hajszeszben úszó skalpjára, s közben önfeledten átadta magát a helyzet elemzésének. Vegyes érzései voltak. Nehezményezte és joggal, hogy jövendőbelijét más férfiak csókolgatják rododendronösvényeken, ugyanakkor belátta, mekkora szerencse, hogy ez történt. Nagynénje szavai nem hagytak kétséget benne afelől, hogy épp ez olvasztotta meg a befagyni látszó kölcsönök jégtábláját.

Ennek megfelelően nem sok időbe telt, hogy elérje a boldogító végkövetkeztetést, miszerint a dolgok szépen egyenesbe jöttek, és vidáman dúdolva azt a kérdést fontolgatta, hogy kenjen-e a bajuszára is egy kis brillantint, amikor nyílt az ajtó, és Anne lépett be.

Az elmúlt negyedórában Anne föl és alá sétálgatott a kerti tó partján, a nehéz idők elleni mindenkori menedékhelyén, és Lionelhez hasonlóan vegyes érzések közt hánykolódott. De vele ellentétben ő nem találta meg a boldogság kék madarát. Semmi nem állt tőle távolabb, mint az önfeledt dudorászás.

Visszagondolt Jeffre és a szörnyűségre a rododendronösvényen, és remegett a dühtől. Akkor sem lehetett volna szilárdabb elhatározásában, hogy soha többé nem áll vele szóba, ha ő lett volna a fentebb említett rémregény hősnője. Már az is boldoggá tette volna, ha hozzávághatna egy fél téglát. Ám ugyanakkor, eléggé meglepő módon, tetemes mennyiségű neheztelés zúdult szívéből Lionel Greenre is. A nők az erős érzelmi

felindultság pillanataiban, amikor a dolgok felzaklatják és felkavarják őket, miközben megpróbálják azonosítani és meghatározni a felelősöket, akit hibáztathatnak, hajlamosak széles célmezőre szórtan tüzelni.

De Anne érezte, hogy Lionel óvatossági és rejtegető stratégiája nélkül mindez soha nem történt volna meg. Az ő nyílt és őszinte természete már régóta nehezen viselte a rákényszerített, megalázó taktikát, és ezen az estén az „Első a biztonság" módszere iránti ellenszenve a tetőfokára hágott. Ha Mrs. Cork kifogása, hogy ő törvény szerinti unokahúgává lépjen elő, oly erős, hogy szembeszegülés esetén képes elzárni a csapokat, akkor zárja csak el azokat a csapokat. Egy stikában kötött eljegyzéssel járó bujkálásnál és alakoskodásnál nincs rosszabb.

Anne, ilyen érzések közt hánykolódva, azzal az eltökélt szándékkal lépett Lionel szobájába, hogy tiszta vizet öntenek a pohárba, és ragaszkodni fog hozzá, hogy Lionel tegye meg a bátor lépést, bármik legyenek is a következményei. Tudatában volt annak, hogy Clarissa néni kemény dió - a titkárnői minőségben vele töltött hosszú együttlétnek köszönhetően oly biztos volt ebben, mint bármelyik bennszülött teherhordó vagy félvér kereskedő -, de ugyanakkor harcra késznek és elszántnak érezte magát, vagyis abban a lelkiállapotban volt, amikor a nők vakmerő dolgokra sarkallják a férfiakat.

Amikor Anne belépett, Lionel Green viselkedésében semmi nem volt abból az emelkedettségből, amely a lobogó szerelmest szokta eltölteni, mihelyt megpillantja szíve hölgyét. Az az ujjongás, amely eddig kellemesen felvillanyozta, amint rágondolt a másnapi Tunbridge Wells-i látogatásra, egy csapásra kámforrá vált, hogy azután átadja helyét a rémületnek és a pániknak. Ajka nem fakadt dalra, hogy „ím, itt jő a drága, az édes!", ehelyett inkább ugrott egyet, mint borsó a forró serpenyőn, és összevissza szórta a brillantint.

- Te jó ég! - kiáltotta hüledezve. - Te meg mit keresel itt?

Ha hetekig tanulmányozta, próbálgatta és tesztelte volna a lehetséges társalgásnyitó frázisokat, akkor se találhatott volna kevésbé alkalmas szavakat, hogy eltávolítsa Anne elméjéből a gyanút, hogy kettejük nexusa nem a legrózsásabb. A lány megtorpant, mintha darázs csípte volna nyakon, vagy egy rögbisztár csókolta volna meg egy

rododendronsétányon, és hitetlenkedve rámeredt. Aztán baljóslatú csend ereszkedett rá.
- Lekötelezném, ha egy kicsit óvatosabban közlekednél. Simán belefuthattál volna Clarissa nénibe. Ugyanis épp most ment ki.
- Értem - mondta Anne. - Bocsánat.

Oly halkan, oly félénken mondta ki ezeket a szavakat, s egész modora annyira hasonlított egy csínytevése miatt bűntudatos jó kislányéhoz, hogy egy Lionel Greennél tapasztaltabb és bölcsebb férfiú azonnal fölmászott volna tőle a falra, és még a falat is felhúzta volna maga után. De bármily hihetetlennek tűnik, Lionel Green semmi veszélyt nem érzékelt. Helyette tovább beszélt, amúgy is magas hangja már a felső C közelében járt, ahogyan történni szokott vele, ha valamilyen sérelmét vezette le.
- Újra meg újra a lelkedre kötöttem már, hogy egyszerűen nem szabad együtt mutatkoznunk. És ez most fontosabb, mint bármikor máskor. Clarissa néni megígérte, hogy odaadja azt a pénzt. Ezért volt itt nálam az imént. De még nem kaptam meg, és a néném nagyon könnyen meggondolhatja magát. Nagyon nem szép tőled, hogy így veszélybe sodorsz mindent. Nem mintha nem beszéltem volna neked erről.
- Újra meg újra?
- Igen - mondta Lionel Green, maga is lenyűgözve a saját választékos kifejezésétől. - Újra meg újra.

Anne megint megremegett, mintha a darázs visszatért, vagy a rögbijátékos másodszor is megcsókolta volna.
- Értem - mondta, még mindig alig hallhatóan, még mindig szelíden, még mindig azt a roppant kellemetlen benyomást sugallva, hogy ő anyuka kis jobbkeze, akinek lelkifurdalása van, mert elmulasztotta a kötelességét. - Sajnálom.

Lionel Green rámutatott az Anne szavai és tettei közt tátongó szakadékra.
- Egyfolytában azt szajkózod, hogy mennyire sajnálod, mégis itt vagy. Mi van, ha teszem azt, Clarissa néni vissza talál jönni?
- Mondhatom azt is, hogy a hajszeszedet jöttem elkérni, nem?

Lionel rádöbbent, hogy még mindig az üveget szorongatja. A kézmosóállványhoz ment, és megszabadította magát tőle.
- Ez nem vicc - mondta mereven.

- Én csak segíteni akartam.
- Nem kell sok neki ahhoz, hogy meggondolja magát.
- Vagy én magamat.
- Ezt meg hogy érted?
- Úgy, hogy ez az alattomos bujkálósdi már kezd az idegeimre menni. Úgy érzem tőle magam, mint egy féreg. Pontosan mi a terved azzal a pénzzel? Megkapni, aztán kereket oldani és feleségül venni engem?
- Természetesen.
-És ezt te korrekt játéknak tartod? - He?
- Csak arra vagyok kíváncsi, vajon tisztességes dolog-e becsapni a szegény nőt?
- Kénytelen vagyok, különben egy fityinget se látok belőle.
- A pénz nem minden.

A korszakalkotó ötlet, amely e szavakban rejlett, megdöbbentette Lionel Greent. Úgy döntött, bár meglehetősen későn, hogy hangnemet vált.

- Ne beszélj így, drágám. Tudom, mit érzel. Kutya kegyetlenség, hogy titkolni kell a dolgainkat, de nincs más választásunk. Clarissa néni már jó néhányszor értésemre adta, hogy soha nem egyezik bele a házasságunkba.
- És te mit mondtál neki?
- Ezt hogy érted?
- Én, mondjuk, azt gondoltam, megmondtad neki, hogy menjen a pokolba, mert szeretsz engem és nem tűröd, hogy bárki parancsolgasson neked ebben.

Lionel Green nagy szemeket meresztett.

- Ezt mondani Clarissa néninek?

Anne ajkáról spontán elismerés röppent el. Egyetlen félszemű kínai sem tehette volna ellenségesebbé J. G. Millerrel szemben, de sportszerű maradt.

- Jeff megmondta volna.
- Jeff?
- Úgy értem, Mr. Adair, de a valódi neve Miller. Ezt persze te is tudtad. Jut eszembe, épp az imént csókolt meg.
- Öööö... igen. Clarissa néni már mesélte.
- Úgy látszik, nem kavart föl túlságosan. Azt hiszem, úgy érezted, ez volt a legszerencsésebb dolog, ami csak történhetett.

Mivel Lionel pontosan ezt érezte, képtelen volt válaszolni, és csend szállt le közéjük.

Ami Lionelt illette, részéről ez kínos csend volt. Némi időbe telt, hogy rájöjjön, de aztán hirtelen rádöbbent, hogy van valami furcsa a lány magatartásában. Anne egy kibiztosított bombára emlékeztette, ami bosszantotta Lionelt.

Lionel Green és Anne Benedick kapcsolatában az előbbi részéről mindig is volt valami felsőbbséges, egy árnyalatnyi leereszkedő vonás. Bájos lány, gondolta, de olyan, akit alakítani kell. Úgy tekintett magára, mint egy bölcs oktatóra az ígéretes tanítványával. És a tanítvány most teljesen váratlanul félelmetessé és fenyegetővé vált.

Anne a maga részéről azt vette észre, hogy furcsa dolgok történnek vele ma este, amelyek együttese teljes lelki és szellemi felfordulást eredményezett. Olyan volt, mintha eddig Csipkerózsika-álmát aludta volna, és Jeff csókja ébresztette volna föl. Saját maga előtt is úgy tűnt, mint aki valamiféle transzból lépett ki, és amivel kilépett, az egy roppant kritikus és elégedetlen elmeállapot volt.

Eddig a pillanatig mindig a külső értékei alapján fogadta el Lionel Greent, és azok - bár Jeff hevesen tiltakozott volna ellene - a maga rendjén belül nem akármilyen helyet foglaltak el. Lionel Green ugyanis jóképű volt, már-már férfiszépség. Kevés nő pillantotta meg az első alkalommal úgy, hogy ne dobbant volna meg a szíve, és Anne szinte már az első találkozásuk óta abban a szilárd meggyőződésben élt, hogy Lionelben találta meg az ideálját.

Most azonban, ebben az újkeletű kritizáló és analizáló kedvében, kételkedni kezdett. Nagybátyja csípős szavai makacsul utat törtek elméjében. „Eszedbe se jutna az a tökfilkó, Lionel Green", mondta George bácsi még az autóban Londonból jövet a maga nyers, szókimondó módján, „ha nem lenne olyan szívdöglesztő kinézete, amin a nők, úgy látszik, képtelenek túllépni", és még hozzátette - ha jól emlékszik -, hogy ha adnának neki egy marék gittet meg két széndarabot, amely anyagoknak most ugyan híjával van, olyan Greent kotyvasztana neki belőle, hogy a füle is kettéállna tőle.

Akkor élcelődött egy ilyen bravúr lehetőségén, de most azt kérdezte magától, hogy vajon tényleg nem lenne-e képes rá egy boszorkányos

kézügyességgel megáldott ember? Miközben kritizált és kíméletlenül elemzett, úgy találta, vitán felül áll, hogy elégedetlen Lionel Greennel. Nem tud mással előhozakodni, töprengett, mint a szép, szabályos arcvonásaival? Egy kijózanítóan világos pillanatában olyan lánynak látta magát, aki filmsztárokba lesz szerelmes.

A csend folytatódott. Lionel Green kényelmetlenül egyik lábáról a másikra állt. Lelki gyötrelmei minden múló pillanattal csak nőttek. Komoran vette tudomásul, hogy Anne szemlátomást olyan szilárdan legyökeredzett azon a helyen, ahol állt, mintha George bácsikája egyik legkontemplatívabb állapotában lenne. Lionel el sem tudta képzelni, hogyan találhatna rá arra az ékesszólásra és kristálytiszta érvelésre, amellyel odébb mozdíthatná - tekintve, hogy eddig minden ilyen irányú próbálkozása kudarcot vallott, bár nála senki nem tudott meggyőzőbb erővel érvelni vagy világosabban rámutatni a veszélyre, amelyet Anne jelenléte rejtett magában.

Szakácsokat utasítani, hogy tegyék későbbre a vacsorát, nem túl időigényes feladat, és ki a megmondhatója, hogy Clarissa néni, missziója végeztével, nem veszi-e a fejébe, hogy visszatér, és meglátja őket, amint társalognak?

Anne megszólalt. Elméje visszatért a legutolsó megjegyzéshez, amit a nagy csend előtt mondott.

- Gondolom, ez volt az, ami miatt a nénéd úgy döntött, hogy odaadja a pénzt.
- He?
- Mert látta, amint Jeff megcsókolt.
- Jó lenne, ha nem neveznéd Jeffnek.
- Bocsánat. De az volt, nem?
- Igen, az volt.
- Csodálkoztam is, hogy miért gondolta meg magát ilyen hirtelen.
- Igen.
- És van még valami, amin csodálkoztam. Miért nem beszéltél Mrs. Corknak Mr. Millerről? Nagyon jól tudtad, hogy kicsoda. Tudtad, hogy csak meg kell mondanod Mrs. Corknak, és ő kipenderíti a házból. Nagyon nem bírhatod azt az embert. Tehát, miért...

Lionel Green e vallatás alatt végig bizonyos ingerültségről árulkodott, de ez semmi nem volt ahhoz a majdnem epileptikus erejű pánikrohamához képest, amely akkor fogta el, amikor az ajtó nyílni kezdett. A következő pillanatban látta, hogy nem a legszörnyűbb katasztrófa következett be. Nem Mrs. Cork lépett be, hanem Jeff.

A legtisztább szívélyesség vezérelte Jeffet, amikor e válságos pillanatban tiszteletét tette Lionel Green lakosztályában. Ahogyan már fény derült rá, nem kedvelte Lionelt, de megígérte neki, hogy amíg Shipley Hallban van, éberen őrködik érdekei felett, és az adott szó a Millereknél becsületbeli kérdés volt. Aznap reggel vette meg Anne-nek a csokoládét Duff & Totternél, a híres Regent Street-i cégnél, és miközben az édességrészlegből átment abba a nagyra becsült részlegbe, amelyet a cég piknikáruk néven fémjelzett, pillantása egy nagy és szemmel láthatóan tartalmas sertéspástétomra esett. Azzal a figyelmességgel, amelynek a Millerek hitelüket köszönhették, megvette a pástétomot Lionelnek. Csak az a fajta apró kedvesség ez, gondolta, amely a férfit és a cserkészfiút a kihaló állatok fölé emeli.

Az utóbbi órák hektikus eseményeinek rohanásában a csemege kikerült figyelme homlokteréből, és csak most jutott ismét eszébe. Itt volt tehát, hogy kézbesítse az adományt.

Anne látványa a Green-főhadiszálláson alaposan meglepte és összezavarta. Rádöbbent, hogy helyzete nagyjából a trubadúréhoz hasonlatos, aki engedte, hogy egy pillanatra énje alantasabb oldala vegye át a gyeplőt, s inkább útonálló, mint gitáros módjára viselkedett valamely finom hölggyel; most aztán nem kevés fejtörésébe kerül, hogy következő randevújukon mi lenne a helyes viselkedés.

És, ahogy valószínűleg egy ilyen trubadúr viselkedett volna, ő is maflán elvigyorodott:

- Ó, hello! Szóval itt vagy. Nem tudtam, hogy hol vagy. Izé... látni akartalak...

Anne nem válaszolt, hacsak egy hideg és elutasító pillantás nem számít válasznak.

- ... hogy megmondjam neked, hogy nem megyek el. Mrs. Cork nagyon kedves volt és megengedte, hogy maradjak.

-Ó?

Lionel Green belevágott az egyoldalú párbeszédbe. Az iménti pánik egy felettébb ingerlékeny Lionelt hagyott maga után. Jeff behatolása magánszférájába feldühítette. Nem kedvelte Jeffet, az meg bármely esetben bosszantotta volna, ha így dugig telik a hálószobája.
- Mit akarsz? - vetette oda kurtán.

Hanghordozása sértő volt, és Jeff erre bármely más körülmények közt felhívta volna a figyelmét. De Anne viselkedése szemmel láthatóan annyira híjával volt a borítsunk-fátylat-a-múltra lelkületnek, hogy attól Jeff korábbi énjének pusztán halovány árnyéka maradt. Kedvetlennek és csüggedtnek érezte magát, mintha vizes lepedőt húztak volna rá.
- Úriemberi megállapodásunkhoz híven - mondta Jeff megtörten - hoztam neked egy disznóhúspástétomot. - Könyörgően Anne-re nézett, de nem sikerült elkapnia a lány tekintetét. - Hát akkor - helyezte át súlypontját az egyik lábáról a másikra - én most megyek is.

Kivánszorgott, és lüktető csendet hagyott maga után.

Anne Lionelre meredt, Lionel pedig a sertéspástétomra.

Anne tekintetében hitetlenkedő irtózás látszott. Elvékonyodó ajakkal és felvont szemöldökkel állt, s szinte egyetlen, hatalmas, döbbenettel és undorral vegyes tekintettel bekebelezte Lionelt és a sertéspástétomot. Jeff úriemberi becsületről ejtett szavai, s az ajándék, amit hozott, föltárták előtte az egész mocskos történetet. Már tudta a választ az imént feltett kérdésére.

Lehullott a hályog a szeméről. Amióta Lionel végzetes szépsége behálózta, most látta először elfogulatlanul, a maga teljes valójában a fiatalembert. Amint ráébredt, miféle ember Lionel Green, lelke az ellenkezés viharában táncolt, és a szerelem lehullott róla, akár egy ruhadarab.

Hiszen, ha ferde szemmel nézünk arra a gerinctelen alakra, aki aranyért eladja magát, mennyivel inkább irtózunk attól, akit disznóhúspástétommal lehet megvásárolni. Eszébe jutott nagybátyja becslése azon anyagokat illetően, amelyek egy Lionel Green típusú lény összegyúrásához szükségeltetnek s arra gondolt, hogy George bácsi a túlzás hibájába esett az alkotóelemek felsorolásában: bőven elegendő egy marék gitt is, széndarabra semmi szükség.
- Szóval, ezért volt az!

Az a tény, hogy érzelmi felindultságában a suttogásig lehalkította a hangját, ráadásul Lionel Green figyelmét egészen más kötötte le, azt eredményezte, hogy szavaira rá sem hederítettek. Lionel még mindig megbabonázva összpontosított a sertéspástétomra. Nincs az az izraelita, aki a teljesen váratlanul érkezett mannaszállítmányt szemlélve, pillanatnyilag kevésbé tudott volna kapcsolatban maradni a külső történésekkel.

Ami a hasát illeti, Lionel Greené a durcás, türelmetlen típushoz tartozott. Már vagy egy órája egyre siránkozóbb üzeneteket küldött, hogy valami masszívabb eledelre vágyik, és nagy patáliát csapott, amikor a kiszolgálás késlekedett. S íme, most hivatalos üzenetet kapott az étel megérkezéséről.

- Ide figyelj! - kiáltott fel Lionel remegő hangon. - Ez már döfi, mi? Ülj le és vágj egy szeletet - mondta vendégszeretően, teljesen megfeledkezve róla, hogy röviddel azelőtt még arra sürgette látogatóját, hogy hagyja el a helyiséget. Egy Duff & Trotter pástétom nem tűri a megosztott figyelmet.

- Van egy kés a fiókban. De attól tartok, kézzel kell enned.

A lány azon kapta magát, hogy fuldoklik, részben annak gondolatától, hogy osztozzék ebből a szégyenpástétomból, részben pedig azért, mert érzelmei megzavarták hangszálai rendes működését.

- Lionel!

- És persze nincsen só.

- Lionel!

- Sem mustár.

- Lionel, én nem akarok a feleséged lenni.

- Micsoda?

- Nem leszek.

- Mi nem leszel?

A lábbal való dobbantáshoz nem voltak tökéletesek az adottságok Lionel Green vastag, értékes szőnyeggel borított hálószobájában, de a rododendronösvényt fölülmúlta, és Anne toporzékolása egészen kielégítő hangeffektussal járt.

- Nem megyek hozzád feleségül!

Az illusztris cég történelmében először esett meg, hogy egy Duff & Trotter-sertéspástétomnak nem sikerült felkeltenie fogyasztója osztatlan

figyelmét. Lionel Green most már figyelt, és ezeknél az oly határozottan súlyos, oly nehezen felfogható szavaknál láthatóan hátrahőkölt, miközben mellétett egy falatot, amely csendesen a szőnyegre hullott. A tény, hogy nem hajolt le érte, hogy visszaszerezze, bár jókora darab zselés töltet tapadt a belső oldalához, mutatta, hogy Anne ki-, illetve bejelentése mennyire mélyen érintette.
- Micsoda!
- Nem.
- Nem leszel a feleségem?
- Nem.
- Ne beszélj képtelenségeket.
- Pedig komolyan beszélek.
- De miért?
- Gondold végig.

Csend lett. Lionel Green arcát mélyebb tónusú pirosság öntötte el.
- Gondoljam végig? - nevetett fel keserű, szardonikus nevetéssel, és a fiókos szekrényre tette a sertéspástétomot. Megrázta a fejét, amitől a szoba brillantinfelhőben kezdett úszni, mintha valami láthatatlan esszencia járta volna át. - Nem kell nekem végiggondolnom. Látom én azt így is.
- Pedig azt hittem, hogy végig kellene gondolnod.
- Abba a Millerbe vagy szerelmes.

Ez a vaskos vád annyira váratlanul érte a lányt, hogy teljesen megfosztotta a beszédkészségétől. Csak némán maga elé meredt, miközben Lionel folytatta imént exponált témája kifejtését. Viselkedése elszánt, szeme kőkemény volt. Bárkit, aki jelen volt a Pennefather kontra Tarvin bírósági tárgyaláson, ellenállhatatlanul emlékeztetett volna a felperesnek a védelem érdekében tett keresztkérdéses tanúságára.
- Már napok óta gyanítottam. Sülve-főve együtt voltatok. Ha nem vele voltál, nem is látszottál boldognak. Állandóan csókolgat téged.
- Nem csókolgat állandóan. Csak egyszer csókolt meg.
- Mondod te! - mondta Lionel újabb szardonikus nevetést hallatva, majd a tükörhöz fordult, hogy megigazítsa a bajuszát. Az volt az érzése, hogy bajuszának szüksége van arra, hogy odafigyeljenek rá, továbbá, amit mondani akart, azt éppolyan jól el lehetett mondani hátat fordítva, ha ugyan nem jobban.

- Na, ha azt hiszed, hogy ölbe tett kézzel fogok ücsörögni és csak úgy eltűröm az ilyesmit, hát nagyon tévedsz. Azonnal megyek Clarissa nénihez és elmondom neki, hogy ki is valójában ez a fickó. Az majd elég gyorsan taccsra teszi a te nyomozó barátodat. Még ma este kiteszik innét a szűrét.

Mostanra már meg volt elégedve a bajuszával. Megfordult, és azt kellett látnia, hogy bármily további megjegyzését már csak egy távol lévő hallgatósághoz intézhette volna. Anne már nem volt ott.

23

Jeffet tántorgó lába kivitte Lionel Green hálószobájából, levitte a lépcsőn, át a társalgón és a zöld posztós ajtón, ahol már a személyzeti fertály kezdődött. Célja a komornyik kamrája volt. Az után a találkozás után Anne-nel részvétre vágyott, meg olyasvalamire, amitől elmúlik a kitaszítottság érzése, és az jutott eszébe, hogy Lord Uffenham mindkettővel képes lesz szolgálni.

Lord Uffenham addigra már visszaért, elcsigázva a villás fadarabbal űzött vízkereséstől, és most fej vagy írást játszott úgy, hogy egypennyseket rázott egy dobozban, majd kiborította az asztalra. Feltekintett ebből az intellektuális elfoglaltságából, és a tőle megszokott nyájassággal üdvözölte Jeffet.

- Hello, fiatalember.
- Hello - mondta fénytelen hangon Jeff.
- Anne kereste magát.
- Már megtalált. Kaphatnék egy pohárka portóit?
- Szolgálja ki magát.
- Köszönöm.

Leeresztette a serleg tartalmát, és máris jobban érezte magát. Az élet visszatérni látszott dermedt tagjaiba. Túlzás lenne azt állítani, hogy fölengedett, de úgy gondolta, hogy ha még egyet kapna, ez is megtörténne. Kapott is még egyet, amikor Lord Uffenhamnek eszébe jutott, hogy nem Anne volt az egyetlen, aki kereste fiatal barátját.

- Teringettét! - kiáltott fel. - Majd kiment a fejemből. Mrs. Cork!

Jeff bólintott.
- Ő is megtalált.
- Kirúgta?
- Nem. Ami a Cork-szektort illeti, minden rendben. Elcsevegtünk, és megengedi, hogy maradjak.
- Annak ellenére, hogy maga nem az igazi hogyishívják?
- J. Sheringham Adair.
- Úgy van. Annak ellenére, hogy maga nem az igazi J. Sheringham Adair?
- Igen.
- Hihetetlen!
- Nem annyira. Mrs. Cork jólelkű, világosan gondolkodó nő, aki belátta, milyen bocsánatos bűn, ha valaki nem J. Sheringham Adair. Ahogyan rámutatott, ő maga sem J. Sheringham Adair, ahogyan a legtöbb jó barátja sem. Kaphatnék meg egy csöppet abból a régi jó nedűből?
- Igyon, amennyi csak jólesik. Elvégre ezért van, nem? - mondta Lord Uffenham, és miután úgy ítélte, hogy mindent megtett, ami egy vendége kényelméről gondoskodó, szíves házigazdától elvárható, kigombolta a mellényét, és fölkészült rá, hogy keményebb hangot üssön meg.

A hírek, melyeket röviddel azelőtt Anne hozott az Uffenham-főhadiszállásra, alapjaiban rázták meg az altruista főrendet. Egy aranyszívű öregúr, aki azon töri magát, hogy összehozza a fiatalokat, nem szívesen hallja, hogy egy egész élet tapasztalatán alapuló tanácsát semmibe veszi az a fiatalember, akinek szívén viseli a boldogulását.

Ennek megfelelően erőteljes neheztelés érződött hangjában, mint amikor a szerető atya megfeddi tévelygő fiát.
- Spiller!
- Miller vagyok.
- Biztos benne?
- Egészen biztos.
- A nevekkel mindig hadilábon álltam - ismerte el Lord Uffenham. - Emlékszem egy Kate nevű lányra, még 1912-ből, aki azért adta ki az utamat, mert a levelemben Mabelnek szólítottam. Egyszerűbb lenne, ha Walternek nevezném.
- Igen, az lenne az ideális megoldás - értett egyet Jeff -, ha az lenne a nevem.

- Mért, nem az?
- Nem.
- Akkor mi a fene a maga neve?
- Geoffrey.
- Persze! Anne is mindig Jeffnek hívja magát.
Jeff hunyorított egyet.
- Valamikor Jeffnek hívott.
Lord Uffenham elmélázott.
- Ismertem egy lányt 1907-ből, akit Jeffnek szólítottak. A rendes neve Jefferson volt.
- Azt meg azzal idegenítette el magától, hogy Smith-nek címezte a neki küldött táviratot?
A társalgás pontosan olyan irányba kezdett fordulni, amely megfelelt Lord Uffenham szájízének.
- Nem, kedves barátom. Nem azzal. Ha tudni akarja, éppen azzal idegenítettem el magamtól, hogy olyan távolságtartó tisztelettel bántam vele, mintha egy alvó Vénuszról hessegetném a legyeket. Akkoriban még tökkelütött ifjonc voltam, és azt hittem, hogy a nők azt értékelik a legjobban, ha úgy tekintenek rájuk, mintha istennők volnának. Ez a Jefferson kóristalány volt a *Gaiety-ben,* ennélfogva nem is értette az ilyesmit. Nem sokkal azután, hogy egy nyári délután kivittem sétacsónakázni a folyóra, tudomásomra hozta, hogy Londonba megy, és közölte, hogy én egy balek vagyok.
- Micsoda?
- Balek. Azokban az időkben így nevezték azokat a fiatalembereket, akikből hiányzott a bátorság és a vállalkozó szellem. Mrs. Molloy erre olyan szinonimákat használna, mint tirpa, tökkolop meg balfék.
Ez az intim célzás nemének legveszélyesebb tagjára megijesztette Jeffet.
- Sokat találkozik mostanában Mrs. Molloyjal?
- Elég sokat.
- A maga helyében én nem bíznék benne túlzottan.
- Ezt hogy érti?
- Nos, például azok miatt a gyémántok miatt.

- Drága barátom! Persze hogy nem. Álmomban sem jutna eszembe, hogy az orrára kössem. Ha titoktartásról van szó, hozzám képest egy kripta javíthatatlan fecsegőgép. Igen - merült bele újra Lord Uffenham az emlékeibe -, utána aztán fűnek-fának elmesélte, milyen balek vagyok. Úgy látszik, egészen másra számított, mint az én aggályosan korrekt modoromra. Ebből az esetből le is vontam a tanulságot, amit azóta sem felejtettem el. Ezt a leckét próbáltam átadni magának. Na és megfogadta? A fenét. Mindazok után, amit mondtam; mindazok ellenére, hogy könyörögve kértem, igen, a fenébe is, könnyek között kértem, hogy ragadja meg azt a leányt és szorítsa magához, hogy a bordái is ropogjanak belé, maga úgy látszik, továbbra is csak azzal az idióta trubadúrzagyvasággal szerencsétlenkedett, és ahogy előre megmondtam, nem is jutott vele semmire. Az unokahúgom épp az imént ismételte meg, hogy Lionel Greent szereti. Mondhatom, csüggesztő dolog. Elég ahhoz, hogy elvegye az ember kedvét attól, hogy valaha segítő kezet nyújtson.

Jeff komoran elmosolyodott.

- Nem egészen naprakészek az információi. Amióta legutoljára látta az unokahúgát, forradalmi változások álltak be az események folyásában. A trubadúrok rendjében ugyanis valóságos pálfordulás ment végbe, vagyis megtörtént az átváltás a „kapd el, ahogy csak tudod" protokollra.
- He?
- Megfogadtam a tanácsát.
- Meg is csókolta?
- Meg hát.
- Ragyogó. Akkor minden sínen van?
- Teljes mértékben. Leszámítva azt az apróságot, hogy nem hajlandó szóba állni velem.
- Ide vezetett volna?
- Nem csak volna.

Lord Uffenham megnyugtatóan Jeff térdére helyezte hatalmas kezét. Bár a jó szándékban nem lehetett kételkedni, a térde mégis majd összeroppant alatta.

- Egy percig se aggódjon. Vissza fog ő még jönni.
- Gondolja?
- Nem csak gondolom, tudom.

- Tehát akkor nem kell öngyilkosságot elkövetnem?
- Eszébe se jusson.
- Rendben. Pedig már azért jöttem, hogy megkérdezzem, nem tudna-e kölcsönadni egy fél téglát meg egy darab madzagot, hogy a tóba fojtsam magam.

Lord Uffenham poharának hirtelenszerű megrándulása, amely majdnem drága tartalmának kilöttyenésével járt, mutatta, hogy a szó egy húrt pendített meg a mélyben.

- A tó! Megvan! Beszélt magának a tóról?
- Nem, arról nem beszélt. Még most is úgy tűnik, hogy ön nem fogja föl a lényegét annak, amit mondtam. Úgy látszik, abban a tévhitben van, hogy unokahúga és én kitűnő kapcsolatban vagyunk, és hosszasan elcsevegünk bármiről, ami adódik, például tavakról. Ez nagy tévedés. Ezeket a beszélgetéseket, ha egyáltalán annak lehet nevezni őket, egyedül és kizárólag én mozgatom. Néha sikerül harapófogóval egy „Ó?"-t kihúznom belőle, és ilyenkor már boldog lehetek, de Anne a legtöbb esetben csak fagyos pillantásokra szorítkozik. Próbáljon elképzelni egy női trappista szerzetest, azt is a leghallgatagabb reggelein, és akkor nem vesztegeti az idejét azzal, hogy tovább kérdezgeti, beszélgettünk-e a tóról. Ettől eltekintve, miért kellett volna a tóról beszélnie? Feltéve, hogy olyan lenne a kapcsolatunk, amely megengedi, hogy tavakról beszéljen nekem, mit kellett volna mondania a tóról? És milyen tóról?

Lord Uffenham olyan felfedezést tett, amelyet őelőtte már sokan mások is megtettek. Meg is osztotta ezt társával.

- Fiatalember, maga szörnyen sokat beszél.

Jeff megsértődött.

- Odáig rendben van, hogy ezt mondja, de nézze meg, hova jutok, ha cselekvés helyett beszélek. Azt hiszem, mindezek után mégis kölcsönkérem azt a téglát, csak biztonság okáért.
- Ha szabadna egy mellékes megjegyzést tennem...
- Hogyne, hogyne. Tavakról szándékozik beszélni?
- Ismeri a mi itteni tavunkat?
- Persze. A természet egyik helyi csúcsteljesítménye. Nem is szólva az üde zölddel borított, enyhén lejtős partjáról, a liliomágyásokról...
- Walter!

- Jeff.
- Jeffet akartam mondani, a fenébe is. Feltehetek magánk egy egyszerű kérdést?
- Rajta.
- A szája, ott. Zárható egyáltalán? Igen? Akkor csukja be, a fene essen magába. Teringettét, bárki azt hihetné, hogy maga is az egyik olyan kiállhatatlan fickó Shakespeare-nél, akik monologizálnak. Szóval erről a tóról. Mondtam Anne-nek, hogy több mint valószínű, hogy ott dugtam el a gyémántokat. És tudja, mit mondott erre?
- Mondott egyáltalán valamit?
- Persze hogy mondott.
- Akkor az nagyon régen lehetett.
- Hogy szól Lionel Greennek, hogy nézzen ott körül.
- Abszurdum.
- Én is azt mondtam.
- Lionel Green iskolás kora óta talán annyit változott a szokásait illetően, hogy bemerészkedik a fürdőszobába, bezárja az ajtót, és a kezével, de inkább a hátmosó kefével pancsol egy kicsit a kádban, de arra soha rá nem veszi, hogy belemenjen egy tóba. És ha valami csoda folytán mégis rá tudná venni, akkor se találna meg semmit. Bár, tudja, sokért nem adnám, ha láthatnám, amint belábal a tóba. Csak ott topogna és cidrizne, ahol a patak belemegy a folyóba. Úgy képzelem, hogy én eközben a parton sétálgatnék, és szellemes poénokat eregetnék a szeptemberi reggelekről.
- Walter!
- Mi az?
- Már megint beszél.
- Bocsánat.
- Azt mondja, hogy Anne nem hajlandó beszélni magával. Szerintem azért, mert maga mellett nincs is rá lehetősége. Egy ilyen szakadatlan szóáradat... Na mindegy, ebbe most nem mennék bele. Át kell kutatnia a tavat.
- Még ma éjjel megcsinálom.
- Sötétben?
- Majd világít a hold. Van fürdőruhája?
- Nincs.

- Majd kölcsönveszem Sheppersonét. Tudom, hogy neki van, mert láttam törzsi táncot járni benne reggeli előtt. Biztos benne, hogy ott van a cucc?
- Nem, biztos nem vagyok benne. Túl sok mindenben csalódtam ahhoz, hogy manapság bármiben biztos legyek. De, ahogy Anne-nek is mondtam, az a szó, hogy „tó", hirtelen bevillant az agyamba. Jelentősnek éreztem. Azt hiszem, ez jelent valamit.
- Egyvalamit biztos. Náthás leszek a hideg víztől.
- Ne cidrizzen, Walter.
- Ki cidrizik? A nevem egyébként továbbra sem Walter. Kész vagyok mindenre. Tulajdonképpen az egész akció tökéletesen illeszkedik a terveimhez. Ha megtalálom a gyémántokat, kidobom magának a partra, aztán mehetek és vízbe fojthatom magam.
- Nem szeretem, amikor így beszél.
- Nem szereti, hogy egyáltalán beszélek.
- Már mondtam, hogy vissza fog jönni.
- Nem fog.
- De fog.
- Nem. Lord Uffenham, maga a saját tapasztalataira építi az elméletét, csakhogy ez nem alkalmazható a jelen esetre. 1911, vagy talán még 1912 körül is visszajöttek a lányok, de Anne más.
- Egyik lány se más.
- Hogyne lenne más, már csak azért is, mert nem ugyanolyan. Én megsértettem a régi jóindulatát. Az alapjáig rengettem meg a lényét.
- Dehogy sértette.
- Dehogynem. Én tudom, én voltam ott.

Lord Uffenham újabb csontrepesztő kézrátételt alkalmazott Jeff térdén.

- Ne aggódjon, fiam. Én ismerem Anne-t, és biztosítom, hogy vissza fog jönni. Teringettét, nem gondolja, hogy a lányok szeretik, ha megcsókolják őket?
- Csak a megfelelő embertől.
- Na, hát maga éppen az. Maga éppen az a fickó, akit kiszemeltem neki. Egy pillanatra se érezze magát kényelmetlenül. Egyedül nekem kéne kényelmetlenül éreznem magam.
- Magának, miért?

Ünnepélyes kifejezés ült ki Lord Uffenham arcára.

- Mert ha nem találjuk meg azokat a gyémántokat, meg kell hoznom a legnagyobb áldozatot.
- Ezt hogy érti?
- Roppant egyszerű. Anne kevéske kis pénzének én vagyok a megbízott gyámja, nemde? Ha, teszem azt, fogom magam és elveszítem, elő kell teremtenem valahonnan, nemde? Gondoskodnom kell róla, hogy a leány ne szenvedjen kárt, meg ilyesmi. És az csak természetes, hogy gondoskodom is. Tisztességes ember vagyok, nincs más választásom. De nem röstellem bevallani, hogy borsózik a hátam ettől a kilátástól.
- Minek a kilátásától?
- Hogy feleségül vegyem Mrs. Corkot.

Noha ismeretsége George-dzsal, Uffenham grófjával nem tekintett hosszú múltra, Jeffnek mégis az volt az érzése, hogy az öregúr már nem mondhat vagy tehet semmi olyasmit, ami képes lenne őt meglepni, de e szavak hallatán belátta, hogy tévedett. Kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé. Lord Uffenham ellenben kihúzta magát, és roppant nemesnek látszott.
- Mit is mondott? El akarja venni Mrs. Corkot?
- Ha nem találom meg a gyémántokat. Nem hagyhatom, hogy Anne az én jóhiszemű, de nyilván téves pénzkezelésem miatt tönkremenjen. Tudja, ez amolyan... a fenébe is, milyen ügy? Már a nyelvemen volt.
- Noblesse oblige?
- Ez az. Noblesse oblige. Köszönöm, Jeff.
- Szóra sem érdemes.
- Eegen, hát így állnak a dolgok. Szóval, amikor átkutatja azt a tavat, alaposan csinálja. Kő kövön ne maradjon felfordítatlanul.

-De gondolja, hogy Mrs. Cork hajlandó magához menni?
Lord Uffenham fölhúzta a szemöldökét. Úgy tűnt, a kérdést mulatságosnak találta.
- Na, menjen, nézzen inkább utána annak a fürdőruhának.

Miután Jeff magára hagyta, Lord Uffenham néhány percig továbbra is mozdulatlanul ült, még ugyanazzal a nemes kifejezéssel az arcán. Ám ez fokozatosan elhalványult, és helyére ideges nyugtalanság és baljós előérzet költözött. Lelki szemével maga elé idézte Mrs. Corkot mint élete társát, s a kép, ami megjelent előtte, nem töltötte el ujjongással.

Öt perc múltán gondolatai oly sötét tónust öltöttek, hogy megkönnyebbülés volt számára, amikor kinyílt az ajtó, és többé már nem kellett egyedül maradnia velük. Jeffre számított, s meglepetten tapasztalta, hogy Anne a látogatója. Kipirult arccal és csillogó szemmel viharzott be, azzal a reménnyel töltve el bácsikáját, hogy talán Jeffel találkozott a folyosón és egy újabb csók csattant el, amiből az öregúr szerint soha nem csattanhat el túl sok.

Mindamellett nyilvánvalóan nem ez volt az, ami orcája pírját és szeme csillogását okozta. Az unokahúg késedelem nélkül megosztotta vele híreit.

- George bácsi!

- Hello, drágám.

- Felbontottam az eljegyzésemet.

- He?

- Felbontottam az eljegyzésemet. Nem megyek feleségül Lionelhez. Gondolom, most örülsz.

Semmi, még az öröm legboldogítóbb hullámai sem tudtak volna egy Lord Uffenham testalkatú embert katapultálni a székéből, de úgy emelkedett föl, ami számára példátlan sebesség volt, miközben karjait kitárta, akár a jó öreg atya egy melodrámában, aki rég elveszett lányát öleli kebelére.

- Örülök? Majd kiugrok a bőrömből. Mikor történt?

- Pár perccel ezelőtt.

- Szóval, tényleg kikosaraztad? Végre megjött az eszed, he? Igen, igen, igen, igen! Ragyogó. Kapitális. Nagyszerű. Jeff! - kiáltotta Lord Uffenham, ahogy újra kinyílt az ajtó. - Örömhír, barátom, örömhír! Olyan hírek, hogy tótágast áll tőle. Anne fölbontotta az istenverte eljegyzését azzal a heringképű ablakpucolójával.

Jeff hirtelen megállt, és a feje búbjától a lába ujjáig megremegett.

- Mi!

- Eegen!

- Ez igaz?

- Ő maga mondta az előbb. Nem csodálatos?

- Fantasztikus.

- Na, mit szól a tanácsomhoz?

- Visszaszívom összes kritikámat.

- Nem mondtam magának?
- Dehogynem, mondta.
- És nem volt igazam?
- Dehogynem, igaza volt.
- Nekem mindig igazam van, ha nőkről van szó.
- Tanulmányozta őket.
- Fiatalember korom óta.
- Most már tudjuk, hogy miért küldetett az a Jefferson-tragédia 1907-ben. Azért, hogy maga öreg napjaiban...
- Mi az, hogy öreg napjaimban?
- Azt kellett volna mondanom, hogy élete delén. Azért küldetett, hogy élete delén segítséget és vigaszt tudjon nyújtani egy jóravaló fiatalnak. A szenvedésben tanuljuk meg azt, amit énekelve tanítunk.
- Jeff!
- Mi az?
- Már megint túl sokat beszél.
- Bocsánat.
- Küzdjön ellene, fiam. Ez az egyetlen hibája.
- Azt mondja?
- Azt. Leszámítva azt a hajlamát, hogy magához ragadja a társalgás fonalát, és ettől kezdve senki meg se mukkanhat maga mellett, nagyon rendes fiatalember, és nincs senki, akit könnyebben el tudnék képzelni az unokahúgom férjének.
- Igazán szép magától, hogy ezt mondja.
- Ugyan már! Attól a gondolattól, hogy Anne elvesztegeti magát egy fickónak, aki félrehajtott fejjel és zsebrevágott kézzel olyasmiket mond az embereknek, hogy vigyék ki az ebédlőasztalt, mert nem harmonizál a tapétával, még a hideg is kilelt. Most már minden a legnagyobb rendben lesz vele. Maga pont a neki való férj.
- Azon leszek, hogy boldoggá tegyem.
- Olyan boldog lesz maga mellett, mint a pinty.
- El sem tudom mondani, milyen hálás vagyok magának. De ami magát illeti...

Anne merev, rátarti tekintettel hallgatta végig ezt a kölcsönös tömjénezést. Nem beszélt, ugyanis nem volt könnyű megtalálnia azt a

pontot, ahol közbevághatott volna ebbe a szóáradatba, de legutóbbi szavainál Jeff egy kis szünetet tartott, és olyan imádó szemmel tekintett barátjára és jótevőjére, mintha azokat a szavakat kereste volna, amelyek legjobban kifejezik a kebléből feltörő érzéseket. Anne kihasználta a pillanatnyi szünetet.
- Én is mondhatok valamit?
- Hogyne - biztatta Lord Uffenham szívélyesen.
- Hogyne - biztatta Jeff még szívélyesebben.
- Csak annyit - folytatta Anne, tudomást sem véve Jeffről, és szavait a nagybátyjához intézve -, hogy akkor sem mennék feleségül Mr. Millerhez, ha ő lenne az egyetlen férfi a földön.

Egy ilyen mondat után számos darab számos hősnője hisztérikus kacaj kíséretében lépett volna le a színről. Anne nem kacagott fel hisztérikusan, csak kiment a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót.

24

Lord Uffenham törte meg előbb az Anne távozását követő csendet. Néhány pillanatig összehúzott szemöldökkel, szemében pedig azzal az elmélyült tekintettel ült, amely nála mindig annak a jele volt, hogy agya talált valamit, ami leköti.
- „Mennék", ugye így mondta? - kérdezte.

Jeff lerázta magáról azt a bénító érzést, amely oly könnyen telepszik a fiatalemberekre, amikor kedves ajkak afféle szavakat ejtenek ki, amilyeneket az imént hallott. A furcsa, álomszerű érzés, hogy tarkón csapták egy rövid ólomcsővel, lassacskán elmúlt.
- „Mennék"?
- Nem „megyek". „Akkor sem mennék feleségül Mr. Millerhez, ha ő lenne az egyetlen férfi a földön." A fenébe is - véste Lord Uffenham a mondanivalóját Jeff agyába -, ez egy feltételes szerkezet.

Jeff iskolás korának ama novemberi délutánja óta, amikor egy heves házi rangadó folyamán az ellenfél pótjátékosa ráugrott és spirálba tekerte a nyakát, pedig nem is volt labdaközeiben, nem érzett ilyen erős és hirtelen késztetést, hogy megszegje a parancsolatot. De aztán eszébe jutott, hogy ez az ember úgy kedveli, mint a tulajdon fiát, és a javát akarja.

- Félretéve egy pillanatra a mondattani előadást - mondta már-már gyengéden -, mit csinálna most?
- He?
- Mit tenne, ha maga lenne az egyetlen férfi a földön, és a lány, akit szeret, nem akar feleségül menni magához?

Lord Uffenham egy kézrándítással elhárította a témát, mintha legyet hessegetne el.

- Semmi ok az aggodalomra, fiam.
- Meg ne mondja! Hadd találjam ki. Mert vissza fog jönni?
- Pontosan.
- Még mindig biztos benne?
- Persze.
- Az az érzésem, hogy az utolsó szófoszlányai elég véglegesnek hangzottak.
- Semmi ilyesmiről nincs szó. A lányok soha nem gondolnak komolyan tíz százaléknál többet abból, amit mondanak. Menjen utána és beszéljen vele.
- És ha csak úgy néz - nem nézne - rám, mint egy varjúra? Említettem már, ugye, hogy mostanság kissé szótlan velem.
- Akkor hangolja jókedvre.
- Értem. Hangoljam jókedvre.
- Meg tudja csinálni, ha akarja. Jó humorérzéke van annak a lánynak. Csapjon egy kis szélmozgást körülötte, poénkodjon vele, ahogy Mrs. Molloy mondaná. Tudom, hogy most mire gondol. Azt kérdezi magától, hogy „Vajon mit tenne egy trubadúr az én helyemben?" és azt forgatja a fejében, hogy a porban kellene csúsznia előtte. Esdekelve könyörgök, fiatalember, egyszer s mindenkorra felejtse el ezt a trubadúrosdit. Legyen vidám. Legyen könnyed. Magának jó beszélőkéje van. Panaszkodtam is miatta, igaz? Használja ezt ki. Ne hátrét görnyedve somfordáljon oda hozzá, mint egy svábbogár, amit épp most szórt be a szakács rovarirtóval. Szegje föl az állát, és dugja a mellényzsebébe a hüvelyujját. A vak is látja, hogy majd megőrül magáért. Ha nem így lenne, akkor miért adta volna ki az útját annak a vécépucolónak? Mondtam, hogy a csók meg fogja tenni a hatását, és meg is tette. Szorosan magához ölelte, és - na látja - már futott is, hogy fölbontsa az eljegyzését. Mit akar ennél többet?

Kissé kifulladva ettől az erőteljes nyitóbeszédtől, Lord Uffenham megállt, és újra töltött magának a portóiból. Örömmel látta, hogy fiatal barátja jelentékeny mértékben földerült szavaitól.

Sőt, mi több, Jeff számára úgy tűnt, hogy ezek a szavak reményre bátorítanak. Világos, valami úgy hatott Anne-re, hogy fölbontotta az eljegyzését. Aligha lehetett az puszta véletlen egybeesés, hogy a lány szívének pálfordulása éppen az ő rododendronbokrok közti ténykedésének csúcsán következett be. Kellemesebb volt azt hinni, hogy Lord Uffenham taktikai jó tanácsa működőképesnek bizonyult.

És ha az öreg maestrónak akkor igaza volt, minden oka megvan remélni, hogy most is igaza lesz.

- Na, megyek, és megnézem, mi lesz. Be kell vallanom, egy kicsit úgy érzem magam, ahogyan annak idején Peary kapitány érezhetett, amikor becserkészte az Északi-sarkot. Mindenesetre megyek, és meglátjuk, mi lesz.

- Ez a helyes hozzáállás - mondta Lord Uffenham, miközben bátorítóan szürcsölt egyet, és ráemelte a poharát Jeffre. - Remélem, tíz perc múlva azzal a hírrel jön vissza, hogy minden frankó meg oltári jó.

- Tessék?

- Csak egy újabb Mrs. Molloy-féle kifejezés - magyarázta Lord Uffenham. - Aranyos kis nő.

Ez bizonyság volt, ha egyáltalán szükség volt, Jeff szerelmi lángolása hőfokának bizonyítására, hogy amikor Anne fölkutatására indult, elméjét nem foglalta le a bensőséges kapcsolatnak ez a legfrissebb megnyilvánulása, amely a szeretetre méltó nemes és egy olyan asszony között létezett, kinek minden mozdulata rémült aggodalommal töltötte el. Gondolatai azon jártak, amit Lord Uffenham a haragvó lányok kijelentéseinek csekély jelentőségéről mondott.

Ha a lányok tényleg csak a tíz százalékát gondolják komolyan az ilyen alkalmakkor mondottaknak, akkor lehetséges, hogy, mondjuk csak tizenöt százalékát gondolják komolyan annak, ahogy néznek, s ez esetben Jeff számára úgy tűnt, van alapja az optimizmusnak.

Mindamellett, ahogy átment a zöld posztós ajtón, hallotta, hogy valaki zongorázik, és felismerte Anne játékstílusát; a társalgóba ment, ahonnan a hangok jöttek, de eközben határozott bátorságcsökkenést észlelt magában.

Ha Peary kapitány abban a pillanatban arra járt volna, valószínűleg vállon veregeti, miközben együttérzően azt mondja, ő tudja ám, milyen érzés ez.

Miután Anne kiviharzott a komornyiki kamrából, abban a reményben, hogy elsimíthatja felborzolódott idegeit, a társalgóbeli zongorához sietett. A legtöbb lány, ha egyáltalán tud zongorázni, akkor szeret játszani, amikor viharok tombolnak lelkében, és az utóbbi események, amelyek az egymást kölcsönösen tömjénezők társaságávali találkozásában kulmináltak, azt az érzést hagyták benne, mintha egy mángorló ment volna keresztül rajta.

Megkönnyebbüléssel vette észre, hogy a szép este a szabadba csalta Mrs. Cork népét, és teljesen az övé a társalgó. Ha tudta volna, hogy remetemagányából hamarosan téte-á-téte lesz, kevésbé érezte volna felszabadultnak magát. De hát nem tudta. Leült a zongora mellé, és ujjai nyomán áradni kezdett a lelket gyógyító muzsika.

Furcsának tűnhet, főként az aznap esti megpróbáltatások után, amiken átment, hogy ami leginkább fölzaklatta, azok a saját szavai voltak nagybátyja szobájában. Ahogy Lord Uffenham is mondta, jó humorérzékű lány volt, és a jó humorérzékű lányok nem szeretik, ha elcsépelt és dagályos frázisokkal vádolhatják őket. Ha létezik annál banálisabb - érezte, miközben ujjai ide-oda futottak a billentyűkön -, mint hogy azt vágja oda egy férfinak, hogy akkor se menne hozzá, ha ő lenne az egyetlen férfi a földön, akkor neki fogalma sincs, mi az, hogy banális.

És mégis, bár a szavak lehettek elcsépelt frázisok, magyarázta magának, pontosan kifejezték azt, amit mondani akart. Ami a kifejezés világosságát illeti, nem volt oka panaszra. Csupán arról volt szó, hogy azt kívánta, hogy miközben megfelelően világosan fejezte ki a hozzáállását, bárcsak valami újabb, valami eredetibb jutott volna eszébe. És az a gondolat, hogy ha az ihlet most megadatna neki, és rájönne a megfelelő kifejezésre, de már túl késő I lenne, hogy közölje, keserű volt.

Ezek a meditációk azt eredményezték, hogy Anne ellenségesebb lett Jeff-fel, mint valaha, és az utóbbi aligha választhatott volna szerencsétlenebb percet a betoppanásra. Az a pillantás, amelyet a lány a válla fölött lövellt feléje, némileg sejtette ezt. Még ha a barátságtalan zordonság nyolcvanöt százalékát az Uffenham könyvelési rendszerre terheljük is, akkor sem volt hívogató pillantásnak mondható, és Jeff csak

akaraterejének komoly latba vetésével volt képes folytatni útját a padlón át.

Megállt a lány mellett, és olyan szemmel nézett le rá, amelyben azt remélte, hogy a feszült tekintet, az ámulat és a lelkifurdalás arányosan keveredik.

- Hello, zongorázik? - mondta Jeff, de azonnal érezte, hogy nem találta el az ideális társalgás indító formuláját. Nem volt vidám. Sem könnyed. De még kellően intelligens sem. Érezte, hogy ennél sokkal jobban kellett volna csinálnia.

Anne nem válaszolt. A kérdésre, amellyel Jeff előrukkolt, meg lehetett volna válaszolni egy rövid állító mondattal, ám ha az ember zongorázik, és egy férfi, akit az ember nagyon nem szeret, megkérdezi, hogy zongorázik-e, akkor egyszerűbb tovább játszani, míg magától rájön. Anne is ekképpen cselekedett, s mivel Jeffnek még nem jutott eszébe az a ragyogó megjegyzés, amelyet az alkalom leginkább megkívánt, a társalgás holtpontra jutott.

Még mindig a holtponton vergődött, amikor Mrs. Cork lépett be a szobába.

Mrs. Cork Jeffet kereste, ugyanis nem sokkal előtte találkozott Lionel Greennel, és a hallban hallotta tőle a nagy jelentőségű hírt. És most, ahogy pillantása a zongora mellett kornyadozó fiatalemberre esett, az a harcias fény csillant meg szemében, amelyet oly sok zsiráf és antilop látott, mielőtt föliratkoztak az elhalálozási listára.

Lionel Green kijelentésében, amely erős lelki felindultság alatt született, Mrs. Cork sok mindent zavarosnak és csapongónak talált, és még mindig képtelen volt megérteni az indítékokat, amelyek arra késztették Jeffet, hogy a jelen pillanatig hallgatásba burkolózzon egy olyan témát illetően, amelyet - gondolná az átlagember - már a legelején meg kellett volna szellőztetni. De a fő vonulat vagy a lényegi pont sikeresen eljutott hozzá, és amikor megszólalt, volt valami torokhangszerű morgás a hangjában, amelyet bármelyik leopárd büszkén felvett volna a repertoárjába.

- Magát J. G. Millernek hívják - állapította meg, mellőzve az udvariassági formaságokat, amely stílus oly jellemző vonása volt lényegre törő egyéniségének.

Az a bizonyos valami a modorában, ahogy Mrs. Cork lecsapott rá, arra figyelmeztette Jeffet, hogy vonzereje valamilyen oknál fogva lecsökkent házigazdája szemében, és Mrs. Cork szavai, bár megrázóak voltak, nem a váratlanság erejével hatottak. Lord Uffenham kiváló tanácsához híven mellénye karöltőjébe dugta hüvelykujjait. Továbbá mellékelt hozzá egy kellemes, és reménye szerint megnyerő mosolyt.

- Úgy van, annak hívnak - mondta. - Már régóta szándékomban állt közölni magával.

- Azonnal hagyja el ezt a házat.

Bár Mrs. Cork erőteljesen közölte szavait, azok mégis átmeneti elégedetlenséget okoztak neki. Mrs. Corknak nem volt olyan benyomása, mint Anne-nek a komornyiki kamrában és Jeffnek a társalgóban, hogy jobban is mondhatta volna, mint ahogyan mondta. Ami bosszantotta, az az volt, hogy kénytelen-kelletlen csupán a verbális megnyilatkozásra szorítkozhatott. Egy asszony, aki azzal a gondolattal játszik, hogy puszta kézzel fojtson meg egy embert, nem örül, ha oly drasztikusan módosítania kell programját, hogy csupán azt mondja a férfinak: hagyja el a házat.

De a civilizáció tabui merevek. Az a viselkedés, amely Afrikában teljesen bevett és elfogadott, az Kentben összezárt ajkat és felvont szemöldököt vált ki. Ha egy asszony le akar telepedni Kentben, választás elé kerül: vagy muszáj tartózkodnia a fojtogatástól, vagy máshová költözik.

Jeff bólintott. Kivette az ujjait mellénye karöltőjéből, s ennek megfelelően modora is szelíd és békítő lett, mint azé a csótányé, amelyik látja, hogy a szakács már a rovarirtó szerért nyúl, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy értésére adja: ő maga hozta saját fejére a bajt.

- Teljesen megértem - magyarázkodott Jeff. - Azok után, ahogy aznap a bíróságon viselkedtem, természetes, hogy azt kívánja: menjek. Gondolom, nincs is értelme elmondanom, hogy szitává lyuggatott a lelkifurdalás azért, amit tettem.

- Félóra múlva van egy vonat.

- És annak sincs, hogy ha a leghalványabb sejtésem lett volna arról, hogy Lionel Green Mrs. Cork unokaöccse, a keresztkérdésvizsgálatom totál más irányvonalat vett volna.

- Már szóltam a komornyiknak, hogy csomagoljon.

- Ez az, amitől féltem - fordult Jeff Anne felé. - Isten áldja.
- Isten áldja - mondta Anne.
- Félórán belül el kell mennem.
- Félóra nagyon hamar eltelik - válaszolta Anne.
De mielőtt elmennék - folytatta Jeff, és megnyerő mosolyaiból Mrs. Cork felé küldött egyet -, lenne egy nagy kérésem. Van egy példányom az *Egy nő a vadonban* című könyvéből. Dedikálná? Mindig egyike volt legnagyobb kincseimnek, csak az ön aláírása hiányzik belőle.

A legnagyobb férfiaknak és nőknek minden időkben megvoltak a gyenge pontjaik. Achillesnek a sarka volt az. Mrs. Corknak pedig az *Egy nő a vadonban* című könyve. Közelíts Mrs. Corkhoz azzal, hogy vásároltál egy példányt szellemi gyermekéből, és máris megtaláltad a fent említett pontot. Talán túlzás lenne azt állítani, hogy ezekre a szavakra azonnal édes lett, mint a csurgatott méz, de az kétségtelen, hogy már nem fortyogott. Tekintete, amely az irtózat és az utálat keveréke volt, mintha Jeff egy hernyó lett volna, amelyet a szafarin fedezett fel kukoricás menüjében, láthatóan megenyhült.

Az írók titkos bánata, hogy szinte alig van közvetlen kapcsolatuk olvasóikkal. Kiadója ugyan tájékoztatta egyszer Mrs. Corkot, hogy kettőszázhat kiváló hölgy és úr vette már meg az *Egy nő a vadonban-t,* de eleddig még soha nem állt szemtől szemben senkivel a megtiszteltetés e vörös szőnyegén. Be kellett érnie annyival, hogy a Peeblesi Tanácsadó szellemesnek és érdekesnek találta a könyvét, és a Times Irodalmi Függelékének visszafogottabb értékelésével, miszerint a mű háromszázötven oldalt tartalmaz.

Igaz, látott már vendégeket Shipley Hallban, akik egy-egy példánnyal a hónuk alatt hagyták el a házat, de csak azért, mert rájuk tukmálta, Lord Uffenham erőteljes kifejezésével, mint a dada a gyerekre az édesgyökérport. De Mrs. Cork sportszelleme szerint volt valami ebben az erőltetett és vaskezű terjesztésben, amitől az a rossz utóíz maradt a szájában, hogy nem küzdötte végig a játékot. Megcsinálni ugyan megcsinálta, de ez olyan bűntudatos érzéssel párosult, mintha ülő vízilóra lőtt volna.

- Az a krokodilos fejezet - mondta Jeff. - Nem tudom, emlékszik-e rá. Borzasztóan tetszett. Mindig az a rossz érzésem támadt, ha egy homokos parton egy krokodilt látnék feküdni, nem tudnám, mit kéne csinálnom, és ezt nagyon röstellem, mert ez olyasmi, amit minden fiatalembernek tudnia kellene. Tényleg úgy úszott át és lőtte le?
- A szeme között.
- Az a legjobb hely?
- Az egyetlen hely.
- Ezt nem szabad elfelejtenem. És annak a kuruzslónak a sztorija, aki lenyelte a kígyót! Hátborzongató.

Mrs. Cork ekkorra már majdnem kislányosan kuncogott.

- Úgy látszik, nagyon jól ismeri a könyvet.
- Gyakorlatilag kívülről tudom.
- Ne mondja!
- Inspirálólag hatott rám. Annyira kedvet kaptam tőle, hogy elmenjek Afrikába, hogy valószínűleg azonnal útnak is indulok, miután elmegyek innen.
- Gondolkodtam...
- Lássuk csak. Számoljunk két napot a fölszerelés beszerzésére...
- Gondolkodtam rajta...
- Mire is lenne szükségem? Fegyverek, nyári öltözet, trópusi sisak, erős csizma, egy kis kenőcs leopárdharapás ellen...
- Gondolkodtam rajta, Mr. Miller - fejezte be végül Mrs. Cork -, és úgy tűnik, igazán semmi nem indokolja, hogy mennie kéne Shipley Hallból. Ettől függetlenül még mindig az a véleményem, hogy a bíróság előtti viselkedése nagyon furcsa volt...
- Megbocsáthatatlan. Annál is inkább sajnálom, mert amióta idejöttem, lehetőségem volt, hogy lássak valamit az unokaöccséből, és Lionel csendes bája rendkívüli hatást gyakorolt rám. Roppantul fogom sajnálni, hogy el kell mennem, mert tudom, hogy egy-két héten belül elválaszthatatlan jó barátok lettünk volna. De ne higgye, hogy nem látom be, mennyire igaza van.
- Örömömre szolgál, ha még itt marad.
- Komolyan? Nos, ez egyszerűen végtelenül kedves magától, Mrs. Cork. Alig tudom elhinni.

- Miss Benedick, volna szíves és megmondaná Cakebreadnek, hogy ne csomagolja össze Mr. Miller holmijait?
- Igenis, Mrs. Cork.
- Magával megyek - ajánlkozott Jeff.
- Ne fáradjon - mondta Anne.
- Egyáltalán nem fáraszt.

Kint a folyosón Anne megfordult. Arca kemény volt.

- Hagyja abba! - sziszegte.
- Hagyjam abba? Mit?
- Hogy így vigyorog, és közben meg azt hajtogatja, hogy „Zseniális, zseniális!"
- De ha egyszer zseniális volt? - vetette ellen Jeff. - És nem is akármennyire.
- Isten áldja.
- Csak egy pillanat...

Anne megfordult, és gyors iramban folytatta útját a komornyik kamrája felé. Myrtle Shoesmith jó időt futott Halsey Chambers lépcsőjén lefelé, de Jeffnek úgy tűnt, ahogy most Anne után loholt, hogy bármelyik előnyosztó versenybíró, aki érti a dolgát, kénytelen lett volna egérutat adni Miss Shoesmith-nek a százyardos gyorson, amelyre Miss Benedick is benevezett.

- De figyeljen...

Kevés nehezebb dolog van annál, mint hogy az ember kiöntse a szívét egy olyan lánynak, aki előtte lohol a folyosón. Mire elérték a zöld posztós ajtót, Jeff csupán érintette a témát, és mondanivalóját csak részben tárta fel, amikor máris Lord Uffenham színe előtt voltak, és akit olyan transzból riasztottak föl, ami súlyosabb volt a normál katalepsziás merevségnél.

- George bácsi - lihegte Anne.
- He? - merült lassan felszínre a nagybácsi. - Á, te vagy az? Drágám, akartam is veled beszélni, meg magával is, Jeff. Az a tavas dolog ejtve. Egy cukorspárgán lógattam be a vízbe azt a holmit, és emlékszem, másnap már ki is szedtem.
- George bácsi, Mrs. Cork azt mondja, nem kell összecsomagolnod Mr. Miller holmijait.
- He? Nem kell csomagolni?
- Nem.

- Nem megy?
- Nem.
- Ragyogó. Kapitális. Értem már, mi történt. Közbenjártál érte. Jó kislány, jó kislány.
- Én aztán nem jártam közbe érte - mondta Anne, és máris kint volt a szobából, ahogyan egy halacska szeli át száguldva a vizet. Jeff csak pislogott, ahogy a lány elsuhant mellette, és azt gondolta, tudja már, mi volt Anne titka Myrtle Shoesmith-szel szemben: gyorsabban startolt.

Lord Uffenhamet is elbűvölte a lány mozgékonysága. Az ezerkilencszázas évek elején látott lányokat így szobákból kimenni. Bölcsen bólintott.
- Még zabos.

Jeff megborzongott a jelzőtől, de bár fölháborító volt, be kellett ismernie, hogy megfelelt a tényeknek.
- Még zabos - értett egyet.
- Akkor még nem jött meg az esze.
- Nem, még nem jött meg.

Lord Uffenham elmélázott.
- Most is megcsókolta?
- Nem, nem csókoltam meg.
- Akkor menjen és tegye meg.
- Nem teszem.
- Lehet, hogy ez eldönti a kérdést.
- Figyeljen ide - mondta Jeff türelmesen. - Már mondtam, hogy vagy egyáltalán nem szól hozzám, vagy csak nagyon szűkszavúan. Most a saját szemével is láthatta, hogy olyan hajlamot fejlesztett ki, hogy rugó módjára kilövi magát a társaságomból. Ez egy kicsit megnehezíti, hogy kövessem a tanácsát, Lord Uffenham.
- Eegen. Maga meg persze azt szeretné, ha veszteg maradna, mi?
- Pontosan.
- Mindig ilyen makrancos?
- Nem, van amikor makrancosabb.

Lord Uffenham újra gondolataiba mélyedt. Eltelt néhány pillanat, amíg újra megszólalt. Amikor végre rászánta magát, közzétett egy észrevételt, amelynek vajmi kevés köze volt ugyan a szőnyegen lévő kérdéshez, de telve volt tudásvággyal.

- Tudta, hogy meleg időben gyorsabban futnak a hangyák?
- Hangyák?
- Eegen.
- Egy pillanatra azt hittem, Annát mond.
- Nem, nem Anna. Hangya. Amikor jó az idő, gyorsabban futnak.

Jeff egy pillanatra merev szemmel fixálta a kiművelt öregurat.

- Ez fantasztikus hír - mondta. - Hálás vagyok érte. De nem kanyarodhatnánk egy kicsit vissza az unokahúgához?
- Tudni akarja, hogy most mit csináljon, mi?
- Pontosan. A helyzet zsákutcának tűnik, és örülnék, ha találnék egy formulát.
- Eegen, eegen. Mi történt, amikor azután találkoztak, hogy kiment tőlem?
- A társalgóban találtam rá, és megpróbáltam beszélgetést kezdeményezni, de ő csak ült ott és zongorázott.
- Így volt? Furcsák ezek a lányok.
- Nagyon.
- Ismertem egy lányt még...

Jeff fölemelte az egyik kezét.

- Ne most.
- He?
- Valamikor máskor. Később.
- Csak azt akartam mondani, hogy...
- Tudom, de ne most.
- Csak annyi, hogy amikor ő zabos volt, a harsonához nyúlt - mondta Lord Uffenham, és újra hallgatagságba zuhant.

Jeff érezte, hogy ez a csend a mély gondolatok csendje, és abbeli reményében, hogy ezzel megsürgeti egy kicsit az öregúr szellemi folyamatait, elővette a cigarettatárcáját és megkínálta.

Lord Uffenham a fejét rázta.

- Már nem dohányzom. Abbahagytam.
- Úgy találta, hogy visszaveti a növekedésben?
- Nem, nem. Nem vetett vissza. Egy fickó volt egyszer itt nálam, és az egyik este azt találta mondani, hogy nincs meg az akaraterőm, hogy abbahagyjam, ezért aztán kivettem a számból a pipámat... a dolgozószobámban voltunk éppen... letettem... fölvettem a dohányosszelencét... fél font frissen vágott Tó-féle Príma Mézédes volt

benne... eltettem a pohárszékbe... a pipát is oda... és ráfordítottam a kulcsot. És attól a naptól kezdve mind a mai napig nem nyúltam hozzá.
- Hát, ez nagy lelkierőre vall.
- Hatalmasra.
- Gondolom, milyen hülyén nézett erre a barátja.
- Már előtte is hülyén nézett.
- Hülyébben, mint szokott, akartam mondani.
- Eegen, eegen - értett egyet Lord Uffenham.

Már úgy látszott, megint kómába süllyed, de hirtelen tűz lobbant a szemében, és egy döbbent „Teringettét!" kíséretében fölült.
- Jeff!
- Itt vagyok.
- A kutya meg a mája! - kiáltott fel Lord Uffenham, és úgy nézett ki, mint egy jövendölni készülő szibilla. Nyilvánvaló volt, hogy elméjét valamilyen hirtelen inger érte. Az ember szinte hallotta a becsapódást.
- Jeff, egy hosszú-hosszú út végére értünk!
- Ezt hogy érti?
- Megmondom, hogy hogy értem. A Tó-féle Príma Mézédes! Most értettem meg, hogy a „tó" mért volt olyan átkozottul lényeges. A dohányosszelence aljára tettem azokat a gyémántokat!
- Ne!
- De! Emlékszem, hogy oda tettem.

Jeff talpra ugrott. Ilyen híreket, mint ez, nem lehet ülve fogadni.
- Ez már végleges?
- Abszolúte az. Az egész jelenet ott van a lelki szemem előtt. Ott vagyok én, ott van a dohányosdoboz, és én beleteszem a becsomagolt gyémántokat a nyamvadt dohány alá.
- Hűha!
- Az ám!
- Vacsora után megnézhetjük.
- Csak óvatosan. Az a Cork nő állandóan be-bekukkant a dolgozószobába.
- De ma este vacsora után előadást tart a társalgóban az ugubukról.
- Igaz.
- Tiszta lesz a terep.
- Teljesen.
- Egy gyerek is ki tudná venni a cuccot.

- Egy tízéves is.
- Egy hatéves is.
- Még egy négyéves is - licitált rá Lord Uffenham, akit mostanra már teljesen megfertőzött fiatal barátja lelkesedése. - Lényegében, bármekkora gyerek, amelyik nem béna mindkét lábára és karjára, és be tud menni és el tud fordítani egy ajtókulcsot.
- Megvan a kulcs?
- Persze hogy megvan.

A képzeletében megjelenő kilátás, amelyen Jeff végignézett, egyre szebbnek tűnt.

- De van még valami - mondta Jeff. - Ha egyszer a kezünkben vannak azok a gyémántok, Anne olyan hálás és boldog lesz, és úgy fog örülni, hogy egyszer s mindenkorra véget ér ez a trappista szerzetesdi meg rövid távfutósdi.
- Azt akarja mondani, hogy észhez tér.
- Ez az, amit mondani akarok. Észre fog térni.
- Igaza van, Jeff! Nem is tud másképpen tenni. Háromszoros hurrá! - mondta Lord Uffenham.

Kopogtattak az ajtón, és Dolly Molloy lépett be.

- Hello, nagyfiú - mondta a maga életvidám módján. - Hello, tata. Van még egy csöpp abból a portóidból, hogy egy cimborának adj belőle?
- Hogyne, hogyne, hogyne - mosolygott Lord Uffenham szélesen. - Üljön le, hölgyem, és rakja le magát a hátsó fertályára, ha-ha-ha! Ez az egyik kifejezés, amit tőle tanultam - magyarázta Lord Uffenham Jeffnek, és látván, hogy az utóbbi távozni készül, hozzátette: - Már megy?
- Igen - mondta Jeff.

Sokatmondó pillantást lövellt élemedett korú barátja felé.

- Aztán csak óvatosan! - mondta Jeff szeme.
- Hallgatok, mint a sír! - válaszolta Lord Uffenhamé.

25

Szappan Molloy, amikor felesége fölvetette, hogy elkísérhetné Lord Cakebread kamrájába egy gyors pofafürdőre még vacsora előtt,

kelletlenül hárította el az ajánlatot. Szerette a portóit, de az alakjára is ügyelnie kellett. Ehelyett inkább közös hálószobájukban maradt, kényelmesen elhelyezkedett egy fotelban, lábát föltette az ablakpárkányra, és rágyújtott egy gyenge szivarra.

Enyhe szellő legyezgette, amely a sötétedő kert felől lopakodott be, és kellemesen cirógatva játszadozott boltozatos homloka körül; mindettől maradéktalanul boldognak érezhette volna magát, ha nem lett volna egy apró bibi. Noha Csimpi Twistnek kiutaltak egy saját hálószobát, mégis Mr. Molloy társaságára esett a választása. Át is jött hozzá, amit Szappan fölöttébb zavarónak talált.

Igaz, a Dolly impulzív természetéből adódó kis összekoccanást Szappan jól elhelyezett szavai már kikalapálták, de azért maradt még egy-két horpadás. Csimpi részéről, ez világos, bizonyos hűvösség volt észlelhető. Ez nyilvánvalóvá vált abból a tényből, hogy szinte a belépése pillanatától fojtott hangon kezdett beszélni magának - mintha ő is Shakespeare egyik monologizáló alakja lenne, akiket Lord Uffenham olyannyira nem kedvelt - aljas kétszínűekről és emberekről, akikkel még egy bűzös borz se szívesen vállalna közösséget. Neveket ugyan nem mondott, de Szappannak semmilyen nehézséget nem jelentett, hogy beazonosítsa őket, és ahogy Csimpit hallgatta, szivarja jelentékeny mértékben veszített jótékony-nyugtató hatásából.

Megkönnyebbülés volt számára, amikor nyílt az ajtó és Dolly visszajött.

Dolly amúgy is élénk arca most még elevenebb volt, szeme csillogott, és Szappannak, ahogy az imádott arcvonásokra meredt, úgy tűnt, hogy az öreg Cakebread portóija nem lehet holmi pancsolt lőre, ha ily gyorsasággal ilyen emelkedett hatást ért el. Egy pillanatra eszébe jutott a visszautasítás, hogy beüljön az orgiára, és kínok mardosták a gondolatra, hogy miről is maradt le.

- Kissé felajzottnak látszol, cukorbébi - állapította meg Szappan, s Csimpinek ugyanez volt a kimondatlan véleménye. Felfüggesztette a monologizálást, és szúrósan Dollyra nézett. Bántotta, hogy egy olyan asszonyból, akinek machinációiból annyira kijutott neki, sugárzik az életöröm. Legjobb lett volna, ha egyáltalán nem is látta volna, de ha már mindenáron muszáj, akkor szívesebben látta volna úgy, hogy a foga fáj, vagy nemrég ment át rajta egy kamion.

Miután Dolly észrevette Csimpi jelenlétét, egy pillanatra ő is úgy találta, mint Szappan: hogy nem kívánt személyiség. Olyan természetű mondanivalója volt, amelyet egyedül férjura fülének szánt. Aztán eszébe jutott, hogy a vállalkozásban, amelynek körvonalai azóta foglalkoztatták tevékeny elméjét, amióta elhagyta Lord Uffenham budoárját, Szappannak is szánt egy szerepet, ezért megfékezte az ajkára toluló kérdést, hogy mi a francnak ül ott úgy, mint egy rakás szerencsétlenség.

- Igen, fel is vagyok ajzva! - kiáltotta. - Találd ki, mitől, szivi. Hármat találgathatsz.

Szavai is rejtélyesek voltak, de hozzátéve még furcsa, vibrálóan nyugtalan viselkedését, a két férfi roppant jelentőségteljesnek találta. Csimpi, aki eddig könyökét a térdére tette, az állát pedig a két tenyerébe, hirtelen kiegyenesedett, és reszketett, mint a kocsonya; Szappan, aki mindezidáig a széklában billegett, ezúttal a holtponton túlra talált billenni, ami azzal a kellemetlenséggel járt, hogy fejét alaposan a falnak koppantotta, majd a földre pottyant.

De ilyen pillanatban, mint ez, Szappan képes volt figyelmen kívül hagyni a fizikai fájdalmat. Még azzal sem törődött, hogy a helyét dörzsölgesse. A szőnyegen mászva kidülledő szemmel nézett föl feleségére.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy...?
- De azt akarom. Forró nyomon vagyunk. Megszereztem.
- Egyenesen Lord Cakebread szájából?
- Egyenesen a saját, személyes szájából.
- Megmondta, hol vannak a kavicsok?
- Igen, elárulta ezt az apróságot.
- Nahát!
- Hát mondhatod is, hogy „Nahát!"
- Szét is kürtölöm az egész világnak, hogy „Nahát!" - mondta Szappan, majd fölemelkedett, és gyengéden a keblére ölelte Dollyt. - Drágám, te szédületes vagy!
- Nos, elismerem, magam is azt hiszem, hogy tűrhető vagyok - mondta Dolly, miközben elővette a rúzsát és helyreállította ajkát, amely párja gyengédsége következtében ideiglenesen tönkrement.

Létezik egy kellemetlen típusú ember, akit egy szerelmespár látványa felidegesít. Csimpi Twist is ehhez a típushoz tartozott, ő is, akár a többi

Lázár a csókok lakomáján, morózusan szemlélte a turbékoló párt. Szappan Dolly karcsú derekát fogva állt, miközben Dolly az ajakrúzzsal foglalatoskodva, fejét férje ingmellén nyugtatta, és Csimpi határozottan émelyítőnek találta a látványt.
- Áh, hagyjátok abba - mondta ingerülten.
Amióta Dolly megszólalt, Csimpi Twist viselkedése megváltozott. Vidám lelkesedés helyett szkeptikusan fagyossá vált. Gyanakvása arra intette, hogy mindez talán csak Mrs. Molloy újabb trükkje. Röviden, kelepcétől tartott.
- Tehát, ő maga elmondta, hogy hol vannak a kavicsok?
- Mondtam, hogy ő.
- Nem vagyok süket, és gondolom - folytatta Csimpi, miközben gúnyosan pödörintett egyet a bajuszán -, mindjárt az fog kiderülni, hogy természetesen a szobájában van, és azt akarjátok, hogy megint én menjek oda és nézzek körül, mi?
Túlságosan is nyilvánvaló volt, hogy maró gúnnyal beszélt, és a régi sebek föltépése bánattal töltötte el Szappant. Olyan ember volt ő, aki szeretett fátylat borítani a múltra.
- Ejnye, Csimpi - ágált Mr. Molloy -, ez most a megfelelő hangnem?
- Csak tudni akartam.
Dolly inkább megsértődött, semmint bánkódott. Eltette a szépítőszert, és fejét fölemelve vészjóslóan Csimpire meredt.
- Egy szép napon kibabrálok veled, Csimpi Twist, csúnyán kibabrálok!
- Ne most, drágám, ne most - kérlelte a békeszerető Mr. Molloy.
- Mért, minek csinálja ezt a balhét, amikor térden állva csókolhatná a kezemet mindazért, amit nekem köszönhet?
A fejmosás nem tett nagy hatást Mr. Twistre. Még szégyenpír sem borította el az orcáját.
- Kötve hiszem, hogy a vén szivar egy árva kukkot is elárult volna arról, hogy hol a szajré.
Minden női hiúság Dolly szemébe tolult.
- Képzeld, elárulta nekem, hol a cucc. Legalábbis...
Csimpi Twist kurta kacajt hallatott, és száraz, kellemetlen hangon megismételte az utolsó szót. Még Szappan bizakodása is meginogni látszott.
- Szívem, hogy érted, hogy „legalábbis"? - kérdezte aggódva.

- Nos, természetesen, nem köpte ki egy az egybe. Annál azért óvatosabb volt. Na, így történt. Bemegyek és látom, hogy azzal a szalmaszőke hapsival tereferél. A hapsikám kicurikkol, mihelyt meglát engem, persze azért, mert ki van rám rúgva, amiért ma délután majdnem megkoronáztam egy antik vázával, aztán Lord Cakebread elrendezte a dolgokat, és ittunk egy-egy pohár portóit. Aztán nemsokára látom ám, hogy az öreg fülig érő szájjal vigyorog, én meg aszondom: „Na, mi az, minek örül annyira? Talán megkente valaki egy kis suskával?" Erre azt mondja: „Majdnem ez a helyzet, drága hölgyem, majdnem ez a helyzet." Aztán azt mondja, hogy van egy kis megtakarított pénze, amit a komornyiki munkájával kuporgatott össze évek alatt, meg hogy eldugta valahová, csak elfelejtette, hová, de ma már emlékszik, hogy Mrs. Cork dolgozószobájába. És hogy megy, és vacsora után, mihelyt elkezdődik az előadás az ugubukról, meg is keresi. Na, én nem tudom, ti hogy vagytok vele, de szerintem ezek nem túl rossz hírek.

Az aggodalmas kifejezés eltűnt Szappan képéről.

- Biztosan a kavicsokat értette alatta!
- Világos, hogy a kavicsokat. Mi mást érthetett volna?

Mr. Twistnek, az akadékoskodónak azonban újabb kérdeznivalója akadt.

- És a dolgozószobában hol?

Dolly meg sem próbálta palástolni ingerültségét.

- Ide figyelj! - kiáltotta -, ha azt akarod tudni, hogy adott-e írásos eligazítást meg hozzá egy térképet, bejelölve egy kereszttel, meg egy falka vérebet és egy bőröndöt, amibe a szajrét pakolhatjuk, hát ilyesmit nem csinált. De ha egyszer a dolgozószobában van, és ő odamegy, amint elkezdődik az esti mese az ugubukról, a többi nem érdekes. Ezzel lényegében már a zsákban van. Nincs más dolgunk, mint hogy te, Szappan, lesben állsz a kertben, az ablak alatt, amíg nem látod, hogy bejön és amikor odamegy, ahol a szajré van eldugva és előszedi, te egyszerűen csak előlépsz és föltartóztatod.

Egy vezérkari főnök sem adhatott volna ennél egyszerűbb és világosabb instrukciókat. Nem is a megértés hiánya vont barázdákat Mr. Molloy szép homlokára.

- Én?
- Te hát. Mi meg Csimpivel másvalahol ténykedünk.

Mr. Molloy továbbra is kétkedve töprengett. A nagyobb elszántságot kívánó tettek iránti ellenszenv tekintetében Lionel Greenre hasonlított.
- Föltartóztatni?
- Ja.
- Mivel?
Dolly keresztülment a szobán, és a toalettasztal fiókjából elővett egy csinos kis revolvert.
- Tessék! Itt ez a jó öreg stukker.
Férje tekintetében, amelyet a gyilkos tárgyra függesztett, a rettenet a meglepődéssel keveredett. Úgy nézett rá, mintha nem csupán egy mérges kígyó lett volna, hanem egy olyan mérges kígyó, amely hívatlanul toppant be.
- Nem is tudtam, szívem, hogy van fegyvered.
- Persze hogy van, drágaságom. Mindig magamnál hordom. Sose tudhatja az ember, mikor lesz rá szükség. Tedd a zsebedbe.
Mr. Molloy engedelmeskedett, ám arcáról nem tűnt el a borongós tekintet. Őszintén bevallotta, hogy nem kedveli a fegyvereket, ám a mindig gyakorlatias Dolly közölte, hogy Szappannak semmi szüksége efféle érzelmekre.
- Mindössze annyi a dolgod - magyarázta -, hogy az öreg muksó hasának nyomod. Ez igazán nem nehéz.
Szappan kénytelen volt elismerni, hogy a művelet, amelyet felesége körvonalazott, lényegében roppant egyszerű. Lord Uffenham hasi tájéka olyan célpont, amelyet aligha lehet eltéveszteni. Mindamellett nem sikerült eloszlatni a kételyeit.
- De mit mondjak?
- Azt mondod, „Fel a kezekkel!"
- De nem tudom.
- Mért ne tudnád?
- Mert olyan hülyén hangzik.
- Akkor csak szegezd rá a stukkert. Abból is megérti.
- Na, jól van, édes - mondta Szappan még mindig boldogtalanul. - Rendben, ha egyszer te így látod jónak. De szívesebben venném, ha arra kérnél, hogy olajrészvényeket adjak el neki. És mit fog csinálni ezalatt Csimpi?

- Csimpi fogja föltartani a bandát a társalgóban, hogy ne tóduljanak ki és ne ugorjanak rád.

Úgy tűnt, Mr. Twistbe több kurázsi szorult, mint Mr. Molloyba. Ő nem támasztott messzemenő ellenvetéseket a haditervet illetően, ehelyett azonnal talpra ugrott és kinyújtotta a karját.

- Pompás - mondta. - Hoci egy stukkert.

- Csak ez az egy van - mondta Dolly. - Azt hiszed, hogy céllövőklubot vezetek?

- Akkor nálam mi lesz?

- Nálad semmi. Te csak bedugod az ujjad a kabátod zsebébe, hogy azt higgyék, pisztoly van nálad. Most mér' nézel úgy?

Csimpi Twist azért nézett úgy, mert a terv, ahogyan azt imént körvonalazták, alapvetően rossznak tűnt.

- Szóval ez az elképzelés?

- Mi baj van vele?

- Csak annyi, hogy hülyeség.

- Nem hülyeség. Egy csomó olyan idióta, mint azok, nem fogják rád vetni magukat.

- Na és a Cork nő?

- Csak nem félsz egy nőtől?

- Képzeld, attól a nőtől félek - mondta Csimpi határozottan. Keveset látott Mrs. Corkból, de az mély benyomást tett rá. - Hadd mondjak én mostan nektek valamit. Ha az ujjammal a zsebemben föltartóztatok egy ilyen hamm-bekaplak-és-megeszlek-csajt, akkor nekem extra részesedés jár. Úgy van, hölgyem - folytatta Csimpi elszántan, tudomást sem véve Dolly elfojtott kiáltásáról és férjének hirtelen támadt légzési gondjairól -, elfelejthetjük azt a fele-fele izét. Vagy kapok egy stukkert, vagy hetvenöt-huszonöt az én javamra.

Egy Dolly Molloynál kisebb kaliberű asszony talán leblokkolt volna. De ez a hirtelen előállt válsághelyzet, amely a tizenegyedik órában dugába dőléssel fenyegetett, megsarkantyúzta Dolly képességeit. Néhány pillanatnyi koncentrált gondolkodás után, amelyet csak Mr. Molloy szaggatott nyögései törtek meg, kiötölte a megoldást.

- Na, ide figyeljetek! - mondta és felemelte a kezét, hogy leállítsa a férjét, aki épp azt kérdezte Mr. Twisttől, vajon szép dolog-e ilyenkor az ilyesmi

-, akkor hát ez lesz a forgatókönyv: én bezárom a pincébe a nőt, mielőtt te akcióba lépnél. Remélem, így már tetszik.
- Hogy akarod ezt megcsinálni?
- Lenyúlom a kulcsot. Ott lóg egy szögön Lord Cakebread kamrájában.
- De hogy akarod lecsalni a nőt a pincébe?
- Megmondom neki, hogy Cakebread odalenn van, és épp valami őrületes patáliát csinál. Ettől rohanni fog a helyszínre.

Dolly a férjéhez fordult, s szótlan tekintetével annak helyeslését várta, amelyet késedelem nélkül meg is kapott. Még Csimpi Twist is kénytelen volt elismerni, hogy a haditerv már-már kimeríti a bomba ötlet fogalmát. A kilátástól, hogy nem kell megbirkóznia félelmetes házigazdájával, észrevehetően földerült.
- Na, minden világos? Mindenki tudja a dolgát? Szappan föltartóztatja Cakebreadet. Te meg, Csimpi, az idiótákat. Én lecsalogatom a Corkot a pincébe, bezárom, aztán a garázshoz megyek, kihozom a kocsit és menekülésre készen leparkírozom a felhajtón. Van valakinek valami hozzászólnivalója? Mindkét férfinak volt. Mr. Molloy kezdte:
- Édesem, belőled tábornokot kéne csinálni az Egyesült Államok hadseregénél.

Csimpi Twist csak ennyit mondott:
- Csak eppillanat, csak eppillanat!

A Szindikátus többi tagja neheztelve nézett rá. Hangjából az a lapos szín érződött, amelyet megfigyeltek már egy korábbi alkalommal, amikor ugyanezzel a fordulattal élt, és világos volt számukra, hogy olyasmit készül mondani, ami tönkreteszi köztük; harmonikus viszonyt, és kikezdi az összetartás szellemét.
- He? - kérdezte Mr. Molloy.
- Most meg mi van? - kérdezte Dolly.

Csimpi Twist világosabban fejezte ki magát.
- És mi lesz azután? Én a következőképpen látom a forgató könyvet: Szappan megszerzi a kavicsokat. Te kint leszel a kocsinál. Én bent leszek a társalgóban az idiótákkal. Hogy lépek kapcsolatba veletek? Azt, mondjuk, nem szeretném - folytatta Csimpi még mindig ugyanazon a színtelen hangon -, hogy ti elhúztok a szajréval, aztán úgy ötven mérföld után egymásra néztek, hogy „Hé, hol van Csimpi? Totál megfeledkeztem róla!"

Dolly felsóhajtott.
- Nem feledkezünk meg rólad.
- Ó, tényleg?
- Megeresztek egy lövést, amikor útra készen állunk. Akkor te olajra lépsz, és csatlakozol hozzánk, oké?
- Oké - válaszolta Csimpi, még mindig egy kicsit kétkedve. - De ugye, gondotok lesz rá, hogy el ne felejtsetek?
- Bízhat a hölgyben - mondta Mr. Molloy fagyosan.
- Ó, valóban? - mondta Csimpi, és e mindig kellemetlen szavak kíséretében eltávozott.

Ahogy becsukódott az ajtó, Dolly mély levegőt vett.
- Ha nem babrálok ki ezzel a kis sajtkukaccal, mielőtt nyugdíjba megyek - mondta -, akkor nekem valami bajom van. Egyszerűen nem állhatja a természetem.

26

Mrs. Corknak ezek a kéthetenkénti előadásai, amelyekből ezen az estén a tizenegyediket tartotta, Shipley Hall életének legszórakoztatóbb vonásai közé tartoztak. Széles spektrumot öleltek fel. Az ember az egyik este azon találta magát, hogy egy bennszülött lakodalmat kísér távolról szemmel; három nappal később egy Walter Winchell nevű férfiú bűvölte el azzal, hogy a rinocéroszok magánéletét lesheti meg. Ezeknek az alkalmaknak ugyanis abban rejlett a vonzerejük, hogy nemcsak a fülnek, hanem a szemnek is Szóltak, mert amatőr filmfelvételek vetítésével kísérték.

Ennek megfelelően Mrs. Cork azzal a jóleső érzéssel közelítette meg feladatát, hogy örömet szerez vele, és nem is mulasztotta el, hogy kifejezze haragját és neheztelését, ha azt kellett látnia, hogy nyájának tagjai, nem tudván, mi válik javukra, elsomfordáltak, mialatt ő elfordította tekintetét.

Ez csak nagy ritkán fordult elő, mivel a személyiség ereje, amelynek köszönhetően meg tudott szabadulni az *Egy nő a vadonban* több kötetétől, arra is jó volt, hogy megfélemlítse a visszaesésre hajlamosakat,

mindazonáltal a jelenség nem volt teljesen (ismeretlen, és ma este történt az eddig jegyzett legrosszabb eset. Amikor megszámolta a fejeket, mielőtt az est érdemi részére tért volna, megdöbbenéssel észlelte, hogy hallgatóságának nem kevesebb, mint három tagja hiányzik. Nem volt ott Mr. Molloy. Sem Mrs. Molloy. J. G. Millert pedig még a legkíméletlenebb vizsgálat sem tudta fölfedni. Az tetőzte be a fekete estet, amikor Mr. Wixet és Mr. Hendersont, akik engedély nélkül voltak távol a műsor az utóbbi hálószobájában találták meg, amint whiskyt vedeltek közben az agárversenyzés jövőjét vitatták.

Mrs. Cork nem az a fajta asszony volt, aki csak úgy beletörődik és legyint az ilyen dolgokra.

- Miss Benedick?
- Igenis, Mrs. Cork?
- Nem találom Mr. és Mrs. Molloyt és Mr. Millert sem. Talán még kint vannak a kertben. Menjen és mondja meg nekik, várunk rájuk, hogy kezdhessünk.

Anne kisietett, Mr. Trumper pedig, aki az előadó mellett lebzselt, csettintett egyet a nyelvével.

- Roppant bosszantó, Clarissa.
- Igen, roppantul.
- Az embereknek pontosan itt kéne lenniük.
- Úgy van.
- Én mindig itt vagyok.

Gyengéd pillantás lopódzott Mrs. Cork szemébe. Méltatlankodása elpárolgott. Talán már századjára volt az az érzése, hogy Eustace mily csodálatos. Mindig kéznél volt, hol felkapcsolta, hol lekapcsolta a villanyt, elkezdte a tapsot, mindig újra töltötte a vizespoharát, fölvette a mutatópálcáját, ha leejtette, egyszóval: bármi teendő akadt, azt Eustace Trumper mindig maradéktalanul ellátta.

- Maga egészen rendkívüli - állapította meg Mrs. Cork. - Gyakran úgy érzem, nem is tudom, hogyan boldogulnék maga nélkül.

Eustace Trumperben valami kioldódott, mint egy rugó. Olyan volt, mintha egy hang azt súgta volna neki: itt az ideje, hogy egy lapra tegyen föl mindent - vagy nyer, vagy veszít. A társalgó előtt álltak, hallótávolságon kívül a tanulékony hallgatóktól, akik épp elhelyezkedtek székeiken, így a feltételek nem is lehettek volna kedvezőbbek. És, ahogy

nagyon helyesen gondolta, ha az ember tizenkét éve imád egy nőt, akkor nem vádolhatják azzal, hogy ajtóstul rohan a házba, ha ezen időszak elteltével meg is említi ezt neki.

Magára hagyatva, ösztönösen egy-két köhintéssel és talán fél tucat válogatott nyikkantással és mekegéssel kezdett volna a vallomásba, de látta, hogy ezek a légúti előkészületek most szóba se jöhetnek. Lépések hallatszottak a folyosóról, és a hangforrás tulajdonosa bármely pillanatban látómezőbe érhet.

- Clarissa - mondta Eustace Trumper -, szeretem magát. Legyen a feleségem!

Erőteljes és lényegre törő szavak voltak. Aligha mondhatta volna erőteljesebben, hogy közben a mondanivaló is világos maradjon. De még így is hajszálra pontosan ki volt számítva. Mielőtt Mrs. Cork válaszolhatott volna, Dolly Molloy jelent meg. Az ő lépéseinek zaja miatt volt kénytelen Mr. Trumper felgyorsítani a vallomás ceremóniáját, és most, ahogy Dolly melléjük lépett, nem kis nehezteléssel nézett rá.

- A hétszázát! - kiáltotta Dolly levegő után kapkodva.

Nyilvánvaló volt, hogy élete nyugodt folyását megzavarta valami külső esemény. Mr. Trumper bosszankodása a kíváncsiságnak adta át a helyét.

- Valami baj van, Mrs. Molloy? - érdeklődött.

Mrs. Cork számára ez a zaklatottság teljesen természetesnek tűnt. Egy olyan nő egészséges lelkiismeret-furdalásának tudta be, aki hirtelen észbe kap, hogy elkésett egy előadásról, és ezzel mindenkit megvárakoztat.

- Semmi baj, Mr. Molloy - mondta Mrs. Cork elnézően. - Ne ijedjen meg. Még nem kezdtem el.

- Nahát, pedig alaposan megijedtem! Hűűű! Ugrottam vagy hat-lábnyit.

Mrs. Cork egy kicsit fagyosabb lett.

- Parancsol?

- Amikor az a palack elsüvített a kobakom mellett. - Palack?

Dolly felnevetett - Mr. Trumper szerint hisztérikusan.

- Rosszul kezdtem. Na, ez történt. Jövök ide, látja, és ahogy a hallba érek, az egyik alkalmazott odajön hozzám és mondja, hogy Cakebread valami furcsa dolgot művel, de nem merik magát zavarni, ezért menjek velük és nézzem meg, mit tudok csinálni az ügyben.

Mrs. Cork szemei megkeményedtek.

- Cakebread?

Hangja komor lett. Véleménye excentrikus beosztottjáról újabban azokhoz a nézetekhez kezdett hasonlítani, amelyeket II. Henrik király tett magáévá Becket Tamással kapcsolatban. Ajkán e szavak látszottak remegni: „Senki sem szabadít már meg ettől bajkeverő komornyiktól?"
- Cakebread? Most meg mit csinált?
- Betintázott.
- Tintát ivott?
- Elázott.
- Elázott?
- Beszutyakolt. Felöntött. Beszlopált. Ó, a francba - kezdte elveszíteni türelmét Dolly, ahogy oly sok hazájabelivel is megtörtént már, amikor ideát Angliában a bennszülöttek nehéz felfogásával találkoztak.
- Berúgott.
- Berúgott!
- Annyit leöntött, amitől még egy óceánjáró is elsüllyedne. Mr. Trumper álmélkodva nyikkantott.
- Te jó ég! Biztos benne?
- Biztos? - ismételte Dolly a kérdést mérlegelve. - Nos, biztosnak nem vagyok biztos. Csak sejtem. Lehet, hogy a vén szivar totál antialkoholista. Én csak a tényekről beszélek, vagyis, hogy a pincében van, nótázik és töri az üvegeket.
- Töri az üvegeket?
- Aha. Kisbaltával csinálta. Kivéve egyet. Azt, amelyiket felém hajított, amikor bekukucskáltam az ajtón és azt mondtam, „Hello, mi történik itt?" Egy hüvelyknyire süvített el a dauerem mellett, erre visszahúztam a fejem, és úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha nem keveredek olyasmibe, ami nagyon úgy néz ki, hogy egy közönséges csetepaté. Arra gondoltam, legjobb lesz, ha azonnal a maga kezébe teszem az ügyet.
- Nagyon helyesen cselekedett. Mindjárt elintézem a dolgot.
Mr. Trumper hitetlenkedve vinnyogott.
- Ez nagyon furcsa. Ugyanis a vacsoránál még teljesen normális volt.
- Nem, nem, nem - tiltakozott Mrs. Cork. - Most már emlékszem, hogy eszelős fény csillogott a szemében. Semmi kétség, egész délután ivott, mint a kefekötő.

Helytelenítés volt érezhető a hangjából, de az bizonyos elégedettséggel, sőt megkönnyebbüléssel keveredett. Kivéve a nyomtatott szót, amelyben

Purvis főfelügyelő és a hozzá hasonlók kapva kapnak bármin, amin nyomozhatnak, senki nem szereti a titokzatos dolgokat, és a Cakebread-rejtély már régóta foglalkoztatta Mrs. Corkot. Dolly története most egy csapásra mindenre fényt derített. A Cakebread körüli összes bajt, úgy látszott, arra az egyetlen bajra lehet visszavezetni, hogy zugivó volt. Mrs. Cork ismerte a dipszomániások fajtáját. Afrikában számos közeli ismerőse bennszülött törzsfő volt, aki soha nem tudott nemet mondani, ha egyszer a Cape gin forgalomba került.

- Azt mondja, a pincében van? Azonnal megyek és megnézem.
- Akkor vigyen magával csatabárdot vagy valami ilyesmit.

Mr. Trumper újra bebizonyította, milyen felbecsülhetetlen, ha valami tennivaló akad, bármilyen csekélység legyen is. A társalgóba ügetett, és a piszkavassal tért vissza.

- Tessék, Clarissa.
- Köszönöm, Eustace.
- Magával megyek.
- Nem szükséges.
- Én mégis mennék - mondta Mr. Trumper csendes elszántsággal, és Dolly is bejelentette szándékát, hogy a társaság egy részét képezze.

A menet áthaladt a zöld posztós ajtón, majd kőlappal fedett folyosókon és agyonkoptatott kőlépcsőkön át a pincéhez érkezett. Ajtaja tárva-nyitva állt, de az ajtón túli régiókból nem jött tivornya hangja.

Mrs. Cork bekukucskált. Mr. Trumper és Dolly suttogva váltott néhány szót a háta mögött.

- Nagyon csendesnek tűnik - állapította meg Mr. Trumper.
- Csak a kellő pillanatra vár - válaszolta Dolly.

Mrs. Cork átvette a szót, és fejedelmi hangon beszélt. Bár az idegei olyanok voltak, mint a jéghideg acél, de ez a sejtelmes csend megtette hatását. Ha egy komornyik üvegtörői minőségében széles publicitást nyer, az ember azt várja, hogy törje azokat az üvegeket. Ha csupán lesben áll, zavarba jön tőle az ember.

- Cakebread!

Továbbra is csend volt.

- Cakebread!

Még mindig csend. Mintha a komornyik ugrásra készen összehúzta volna magát.

- Talán elment - kockáztatta meg Mr. Trumper reménykedve.
- Nem - mondta Dolly. - Látom, hogy a szeme ott villog hátul.

A kijelentés úgy hatott Mrs. Corkra, mint kürtjel a hadiménre. Sohasem volt kenyere csak állni, és szót szóra halmozni, ha lehetőség nyílt a cselekvésre. Megragadta a piszkavasat, behatolt a sötétségbe és Mr. Trumper, egy pillanatnyi tétovázás után, követte.

Eustace Trumper alig lépte át a küszöböt, egy kicsit remegő térdekkel, ám abban a tudatban, hogy ez messze a legnagyszerűbb cselekedet, amit valaha is tett, amikor becsapódott mögötte az ajtó, és hallotta, amint a kulcs elfordul a zárban.

Ezalatt Anne, útban a kert felé, hogy összeszedje a csellengőket, elérte a teraszt. Már azon volt, hogy átvágjon rajta, amikor megtorpant. A szeme sarkából látta, hogy Mrs. Cork dolgozószobájában égnek a villanyok. Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy ő ment ki onnan utoljára. Alkalmazója negyedórával azelőtt küldte oda, hogy hozza el neki az *Egy nő a vadonban* egy példányát, amelyből néhány részletet be akart építeni előadásába.

Enyhe bűntudattal, amely azokra nehezedik, akik üres szobákban égve hagyják a villanyokat, a franciaablakon át besietett, hogy helyrehozza mulasztását, és azt találta, hogy a szoba távolról sem üres. Az első dolog, amit látott, Anglia legkevésbé szeretetre méltó pótjátékosa, J. G. Miller volt. Háttal állt Anne-nek, és biztató hangokat intézett valamihez a padlón, amelyet Anne pillanatnyilag nem láthatott az íróasztaltól. Közelebb húzódva látta, hogy az a valami egy tekintélyes méretű nadrágülep. Egy pohárszék enteriőrjéből állt ki, és Anne szerető szeme felfedezte, hogy az nagybátyjának, George-nak, Uffenham hatodik grófjának hátsó fertálya.

Egy olyan intelligens lány, mint ő, azonnal felismerte volna, hogy amennyiben nagybátyja hátsó fele kiáll a pohárszékekből, az csak azt jelentheti, hogy a nagybácsi abban reménykedik, hogy ott annak a gyémántok. De a kimerítő nap után, mint amilyen ez a mai volt, Anne érzékei eltompulhattak, mert a látvány a meglepetés erejével hatott rá.

- Mi... - adott hangot csodálkozásának Anne, és Jeff a lenge égbe szökellt, mint aki a helyből magasugró bajnokságra edz. Ezzel egy időben egy zaj, amelyet Purvis főfelügyelő egy kis bosszantó, egészen mindennapi koppanásnak írt volna le, azt adta tudtul, hogy az utolsó Uffenham alulról beverte a fejét a pohárszék tetejébe.

Jeff, mivel már a sztratoszféra középső rétegéig jutott le, képes volt beazonosítani maroknyi társaságuk új tagját.

- Á, hello - köszöntötte szívélyesen Anne-t. - Fáradjon be. Épen időben érkezett.

Anne-nek lehetősége nyílt arra, hogy teljes magasságában kihúzza magát és hidegen, egyetlen szó nélkül rámeredjen. De egy rámenős lány, akit majd szétvet a kíváncsiság, nem képes a közömbös hallgatás stratégiáját tartósan fenntartani, még az emberi nem söpredékével szemben sem, amikor ez a söpredék abban a helyzetben van, hogy első kézből származó információkkal szólalhat, mégpedig éppen az őt összezavaró témát illetően.

- Mi a csodát csinál maga itt? - kiáltotta.

Jeff rövid volt és lényegre törő. A jó híreket nem kell finoman csomagolni.

- Megtaláltuk!

Anne levegő után kapkodott.

- A gyémántokat?

- Igen, mind itt van, már csak a hurrázás hiányzik.

Lord Uffenham kikászálódott a szekrény belsejéből, mint egy cirkuszi elefánt, amelyik hátrafelé lép a porondra. Egyik kezével a fejét tapogatta, a másikkal egy nagy dohányosszelencét szorongatott.

- Itt van, drágám, de örülnék, ha nem rikoltoznál így. Főleg nem ilyenkor.

Jeff nem tudta magáévá tenni ezt a nézetet. A hosszú, elbűvölő beszélgetés, amelyet épp most folytatott ezzel a lánnyal, felfrissítette, mint eső a kirepedezett földet. Igaz, a megrázkódtatástól, amelyet a lány hangja okozott, majdnem megőszült, és talán maradandó hajlamot szedett össze a szívinfarktushoz, de ha Anne-nek rikoltozni támad kedve, hát csak rikoltozzon. Nagy dolog, hogy egyáltalán beszél.

- Eegen - mondta újra Lord Uffenham. - Itt van.

- Akkor fel a kezekkel! - vágta rá egy erőteljes férfihang, és Mr. Molloy sétált be fesztelenül könnyed léptekkel, egy pisztolyt tartva maga előtt.

27

Bizonyára emlékeznek rá, hogy amikor Szappan Molloy utoljára megjelent a krónikánkban, távolról sem volt kedélyes hangulatban, mikor összehozták a pisztollyal, amelyet most oly magabiztosan cipelt, ahogy egy hányaveti pincér visz a vendégnek egy adag rósejbnit, úgy elszállt minden bátorsága, mint aki azon kapja magát, hogy egy skorpiót cirógat. Ha valaki akkor látja, nem tévesztette volna össze a Boldog Harcossal, ezért néhány szóval meg kell magyaráznunk, miért lépdelt most oly hetykén, és miért beszélt olyan erőteljes, szilárd és férfias hangon.

Ez a számottevő változás felesége gondosságának és finom tapintatának volt köszönhető. Dolly figyelmét nem kerülte el férje izgatottsága. Csimpi Twist távozása után az volt az első dolga, hogy adott neki néhány korty konyakot abból a palackból, amelyet Lord Uffenhamtől kunyerált el, és amelyet készenlétben tartott szükséghelyzetekre egy fiókban, a bugyijai alatt.

A konyaknak, éppúgy, mint a portóinak, megvan az a hátránya, hogy nem tesz jót az alaknak, de Mr. Molloy - noha hosszú távú céljai közt szerepelt, hogy megőrzi teste áramvonalát - a különleges körülményekre tekintettel nem vette figyelembe a dolgot. Felhajtott két adagot, és a hatás mágikus volt. Mire a kezelés végére ért, már a levegőbe hajigálta a pisztolyt és a csövénél fogva elkapja. Az volt az érzése, hogy még egy löket az életadó folyadékból, is az orrán fogja egyensúlyozni a fegyvert.

Amikor tehát belépett a szobába, rettenthetetlen kurázsi lakozott benne. Egy személyre számított, de hárman tartózkodtak a helyiségben, ám ettől nem jött zavarba. Minél több, annál mókásabb, gondolta. Ami pedig a félénkségét és a zavartságot illeti, amiért kénytelen volt közölni, hogy „Föl a kezekkel!" erről úgy vélte, hogy pontosan ez az, amit az ember ilyen pillanatban természetszerűleg mondhat.

Hirtelen feltűnése csendet teremtett, de Lord Uffenhamnek nem volt szokása sokáig megtartóztatni magát a kérdezősködéstől és a faggatástól.

- Föl a micsodákkal? - érdeklődött a tőle megszokott információéhséggel.

Szappan elmagyarázta, hogy a jelenlévők kezeire utalt, mire Lord Uffenham tudni akarta, hogy miért.

- Mi ez a cirkusz? - kérdezte Jeff felé intézve szavait. - Részeg a fickó?

Szappan tisztázta a helyzetet.
- Kérem azt a dohányoskorsót! Anne felsikoltott.
- Ó, ne! Ne add neki oda, drágám!
- Még hogy odaadjam? - lepődött meg Lord Uffenham. - Amikor tele van az én feneette gyémántjaimmal? Persze hogy nem adom oda neki.
Szappan, aki elvárta, hogy „Föl a kezekkel!" kiáltására publikuma is megteszi a magáét, a két konyak jótékony hatása nélkül meghökkent volna ilyen engedetlenség láttán. „Légy vagány" - súgták a konyakok, tehát vagány lett.
- Lökjétek ide, vagy lyukat vágok belétek!
Lord Uffenham elengedte a füle mellett a megjegyzést. Amióta ez a dialógus elkezdődött, azóta fixírozta szokásos rezzenéstelen módján Szappant, és most felismerte. Azt is eszébe juttatta, hogy mondani akart neki valamit.
- Maga Mrs. Molloy férje, ugye?
Ettől az azonosítástól számos férfi megbántódott volna, ám Szappan büszke volt a minősítésre.
- Úgy van, testvér.
- Én is úgy gondoltam. Megfigyeltem hátul a fejét, amikor a vacsoránál felszolgáltam. Nem tudom, tudja-e, de egy helyen kopaszodni kezd.
Szappannak leesett az álla.
- Komolyan mondja?
- Komolyan. Ha nem vigyáz, hamarosan olyan kopasz lesz, mint a varangyosbéka hasa. Próbálja ki a *Scalpot.* Kitűnő anyag.
- Kipróbálom - mondta Szappan lelkesen. - Kösz az ajánlatot.
Fölemelte az egyik kezét, hogy kitapogassa fején a kritikus pontot, és azon kapta magát, hogy az a keze tartja a pisztolyt is. A felfedezés azonnal eszébe juttatta kötelességét.
- Na, a pokolba most az ilyesmivel - mondta elvörösödve a gondolatra, hogy mit szólna a felesége, ha szemtanúja lett volna, amint elhanyagolja a lényegi kérdést. - Ide azzal a korsóval!
Kitartása fölbosszantotta Lord Uffenhamet.
- Nem megmondtam, hogy a gyémántjaim vannak benne!?
- Azt hiszem, épp ezért akarja - magyarázta Jeff. - Már korábban említenem kellett volna, hogy ez egy szélhámos.

- Szélhámos? Úgy érti, valami sötét gazember?
- Olyasmi. Ezért akartam, hogy vigyázzon, mit mond Mrs. Molloynak.
- Az az aranyos kis nő is szélhámos?
- Sokkal veszedelmesebb, mint a férje.
- Teringettét! - mondta Lord Uffenham fájdalmasan és csalódottan. - Ezt át kell gondolnom.
- Ide azzal a köcsöggel! - mondta Szappan, de kár volt koptatnia a száját, mert Lord Uffenham már transzba esett.

Csend lett. Szappan kissé bizonytalan volt, hogy felesége vajon milyen lépést várna most tőle. Anne szemrehányóan tekintett Jeffre. Jeff felemelt kézzel állt, és Anne-t megdöbbentette, hogy a fiatalember alázatosan beletörődik a helyzetbe. Nem kedvelte ugyan Jeffet, de bátor embernek hitte.
- Nem tudna valamit csinálni? - kérdezte.

Mielőtt Jeff válaszolhatott volna, Lord Uffenham életre kelt, és elmélkedése szemmel láthatóan gyümölcsöző volt. Szemében valamilyen foszforeszkáló fény csillogott, amely a sugalmazás fényéhez hasonlított.
- Hagyja csak rám, drága barátom - mondta virgoncul. - Elintézem én ezt magam is. Hirtelen eszembe jutott valami.

Szappanhoz lépett és komor ábrázattal megbillentette a dohányoskriglit.
- Nem is tud célozni azzal a fegyverrel. Még a ravaszt se tudja meghúzni. Azt sem tudja, hogyan kell tartani a fegyvert.

Szappan ezt már képtelen volt követni.
- Hogyhogy nem tudom? - kérdezte meglepetten.

Lord Uffenham láthatóan csalódott volt, amikor Jeffhez fordult.
- Furcsa. Úgy látszik, ez nem működik. Hallottam, hogy egy fickó egy New York-i színdarabban pont ezt mondta egy pisztolyos fickónak, és a másik fickó, az a pisztolyos, erre egyszerűen elejtette a nyamvadt fegyverét, és bőgni kezdett. Talán rosszul mondtam.
- Hangzani jól hangzott - biztosította Jeff -, de kétlem, hogy itt puszta szavakra lenne szükség. Bocsásson meg egy pillanatra!

Hirtelen alábukott, és Szappan térdére vetette magát, és bár Szappan látta, hogy közeledik feléje, sokkal magasabbról számította érkezését, és összerogyott a rajtaütéstől. Jeff karja már körülfonta, mielőtt még oldalra léphetett volna. Megtántorodott és elvágódott. Éles hang hallatszott,

ahogy elsült a pisztoly, azután zűrzavaros lárma keletkezett, amikor a két erős férfi a szőnyegen szemtől szemben hempergett egymással.

A látványra Lord Uffenham harcias vérének minden cseppje felforrt. Sok víz folyt le azóta a Temzén, hogy ő is hasonló stílusban hempergett szőnyegeken, de a régi tűz még ott pislákolt benne, és viszketett a tenyere, hogy csatlakozzon a csetepatéhoz.

A levegőt kaszabolva és vitézül szuszogva azon kapta magát, hogy a dohányoskorsóval együtt hempereg. Senki nem nyújthatja ereje legjavát egy dulakodásban, ha nem szabad a keze. Épp azon töprengett, hogy hová is tegye a korsót, hogy legalább egy-két percre biztos helyen legyen, amikor egy karcsú alakra lett figyelmes a könyöke mellett, és hálásan igénybe vette szolgálatait.

- Megfognád egy pillanatra, drágám?

Csak miután megszabadult nyűgétől, fedezte föl, hogy feltételezésével ellentétben női segítsége nem az unokahúga volt, hanem a hajdani kis aranyos, Dolly Molloy.

Dollyt a pisztoly eldördülése hívta a dolgozószobába. Miután rázárta Mrs. Corkra a pinceajtót, a garázshoz sietett, beindította házigazdája kétülésesét, és a kocsifelhajtóra kormányozta, azzal a szándékkal, hogy a volánnál várja még, amíg Szappan csatlakozik hozzá. De az éjszakai lövöldözések mindent megváltoztatnak. Purvis főfelügyelőt is mindig sebes futásra késztetik, és ugyanilyen hatással voltak Dollyra is.

Nem tetszett neki a lövés hangja. Baljós előérzete támadt, hogy párja kínos helyzetbe került, és jó feleséghez illően a segítségére sietett. Egyetlen pillantásból tudta, hogy helyesen cselekedett, amikor sietősre fogta lépteit.

Amikor belépett a szobába, Szappannak egy ügyes rúgással sikerült egy másodpercre kiszabadítania magát ellenfele szorításából, és most épp talpon állt. De siralmas állapotban volt. Nem létező olajrészvényeket eladni jól jövedelmező tevékenység, azonban csekély mértékben fejleszti az izmokat és inakat, és Szappant csak a két konyak tette képessé a lélegzetelállító küzdelemre. De látszott rajta, hogy a következő támadás alatt felmorzsolódik.

Márpedig nyilvánvaló volt, hogy záros határidőn belül lesz következő támadás. Jeff is talpon volt, és egész viselkedése arra vallott, hogy a távolságot mérlegeli előkészületképpen, hogy eltalálja a megfelelő

lendületet a megsemmisítő csapáshoz, így aztán Dolly nem habozott, hanem leleményes kis asszonyhoz illően haladék nélkül cselekedett. Két kézzel fölemelte a dohányoskorsót, és jókora ütést mért vele Jeff tarkójára.

A dohánytartó korsó egyike volt azoknak a nagy, vastag falú, pocakos söröskrigliszerű edényeknek, amelyet nyilvánvalóan valamilyen kőből készítettek és az egyetem címerével ékesítettek. Lord Uffenham még cambridge-i elsőéves korában vásárolta, és a tény, hogy az edény ennyi ideig sikeresen egészben maradt, bizonyítja makacs életerejét.

Ráadásul a törékeny fizikumú Dolly erősebb volt, mint amilyennek látszott. Jó csuklóizomzattal és kiváló időérzékkel rendelkezett. Az eredmény az volt, hogy egyetlen ütés vagy csapás, ahogy Ernest Pennefather definiálta volna, bőven elegendő volt. Jeff szeme fönnakadt, lába összebicsaklott, ő maga pedig a padlóra rogyott.

Amint így tett, Anne egy rémült sikoltással előreugrott, és a maradványokra vetette magát.

- Jeff! Ó, Jeff, drágám! - kiáltotta.

Tekintetbe véve szilárdan vallott nézeteit, amelyeket szabadon kifejezésre is juttatott e fiatalember iránt, ekkora izgatottság talán furcsának tűnhet. Az ember legfeljebb egy „bravó!"-t vagy talán némi elismerést várt volna. De jól ismert tény, amelyet a lélektan bármely szaktekintélye tanúsíthat, hogy az olyan alkalmakkor, mint amilyen ez, a nők szemléletmódja hajlamos a szélsőséges és hirtelen irányváltásra.

Egy lány megvetheti és lenézheti a rögbijátékost, aki rododendronsétányokon veti rá magát, de mutasd meg neki ugyanazt a rögbijátékost, amint vérében fetreng, miután egy dohányoscsuporral fejbe kólintották, és a gyűlölet szánalommá, a szánalom megbocsátássá, a megbocsátás pedig szerelemmé válik.

Igaz, Jeff semmiféle hatalmas vértócsában nem fetrengett, s az egész csak azért történt, mert Lord Uffenham alma mater-szuvenírjának egyenetlen széle lehorzsolta a skalpját, de ahhoz már bőven elég vér folyt, hogy Anne rájöjjön: szereti a fiatalembert, mindig is szeretni fogja, hogy távolról sem tartozik az emberi faj söpredékéhez, hanem ő a faj legszebb virága, aki valaha termett.

- Ó, Jeff! - siránkozott a lány.

- Walternek hívják - javította ki Lord Uffenham, aki a feszült helyzet ellenére sem hagyhatta ezt szó nélkül. - Nem, a teremburáját - tette hozzá -, legközelebb már a saját nevemet is elfelejtem.

Szemrehányó tekintettel Dolly felé fordult, aki éppen fölvette a pisztolyt.

- Hé! - bődült el őlordsága.

Dolly Szappannal foglalatoskodott, aki az íróasztalnak dőlt, s lassan magához tért.

- Jól vagy, édes?

- Egy perc, és minden rendben, szívem.

- Ügyes fiú. Megvan a szajré?

- A korsóban van.

- A korsóban?

- Persze, a vén szivar aszonta.

- Ha „vén szivar" alatt engem ért - mondta sértődötten Lord Uffenham -, akkor hadd mondjam meg magának, maga csimbókos tisbita...

Dolly felemelte az egyik kezét.

- Csak egy pillanat, papi, és visszatérünk erre - mondta, és újra a férje felé fordult: - Menj gyorsan a kocsihoz, édes, és indítsd be. El kell indulnunk, mielőtt Csimpi észbe kap és idecsörtet. A kocsi ott van a feljárón. Ahogy kimész, jobbra fordulsz. Vidd a korsót is.

- Oké, cukorbébi - mondta Mr. Molloy kötelességtudóan, és eltűnt.

Lord Uffenham csak bámult.

- Képzelődöm? Hogy a fészkes fenébe' képzelem én ezt? Tudja-e, hogy minden tőkém, az utolsó fityingig abban a dohányosedényben van, amivel az átkozott férje lelépett?

- Ez igaz?

- Az utolsó fityingig.

Dolly az alsó ajkába harapott. Ezúttal őszintén szomorúnak látszott.

- Hát, ez baromira cikis - ismerte el. - Utálok ilyesmit csinálni, papi, mert maga tök jó fej. Ide figyeljen! Megmondom, mi lesz a megoldás. Adunk magának huszonöt százalékot.

Anne eltorzult arccal fölnézett.

- Azt hiszem, meghalt - suttogta.

- Á, nehogy azt gondolja - mondta Dolly.

Lord Uffenham viselkedése bizonyos nyűgösségről árulkodott.

- Most ne szólj közbe, drágám. Fontos üzleti ügyben tárgyalunk. Szóval mit akarnak maguk csinálni?
- Odacsúsztatunk magának huszonöt százalékot. Mondhatom, ezt nem mindenkivel csináljuk. Ez rengeteg pénz. De van egy feltétele - figyelmeztette Dolly. - Attól függ, ki tudjuk-e kapcsolni Csimpit az ügyből. Na, papi, mit szól hozzá? Hamar döntsön, mert én sietek.

Lord Uffenham reszelősen lélegzett. Úgy tűnt, nincs elbűvölve az engedmény nagylelkűségétől.
- Huszonöt százalék? Tudatában van, hogy az unokahúgom kis vagyonkája is abban a köcsögben van?
- Ne mondja! Hát az meg hogy lehet?
- Én vagyok a gyámja. Ez volt az én szent kötelességem, a fenébe is. Ez lett volna a hozománya. Tudja, mit jelent ez? Azt, hogy feleségül kell vennem Mrs. Corkot!

Dolly komor, aggódó arca hirtelen megkönnyebbült mosolyra váltott.
- Nahát, miért nem mondta már előbb, hogy maga meg a Corko közt így állnak a dolgok? Hiszen így mindenki boldog lesz. Ha maga kész elvenni Mrs. Corkot, akkor nincs miért aggódni. Neki aztán van mit a tejbe aprítani. Akkor magának nem fog hiányozni az a kis csirketápra való, amit Szappan meg én elviszünk. Ide süssön, papi! A nő a pincében van. Itt a kulcs. Menjen és eressze ki, de csak akkor, amikor a kulcslyukon keresztül azt suttogja, hogy „Igen." Minden jót, nekem rohannom kell - mondta Dolly, és felszívódott.

Távozása után Lord Uffenham néhány pillanatig mozdulatlanul állt, szeme a kezében lévő kulcsra meredt. Homályosan, mintegy álomban hallotta, hogy unokahúga mond valamit valakiről, hogy az illető nem halt meg, de képtelen volt figyelmet szentelni neki. Mrs. Corkon járt az esze, úgy is, mint élettárson, és minden akaraterejét be kellett vetnie, hogy nekidurálja magát az előtte álló hátborzongató feladatnak.

Aztán hirtelen sarkon fordult, és megindult az ajtó felé, elszánt tekintettel és összeszorított fogakkal, mint egy arisztokrata a francia forradalom idején, amikor fellép a vesztőhelyre vivő kordéra.

Ebben a pillanatban egy autó nesztelenül legördült a kocsifelhajtóról, majd motorzúgás nélkül szert tett a kezdősebességre.

Dollynak nem sok időbe telt, hogy elérje az autót. Myrtle Shoesmith-hez és Anne Benedickhez hasonlóan ő is gyorsan tudott mozogni, ha akart.

Hangulata, ahogy arrafelé sietett, ahol a hátsó lámpák pirosan világítottak a sötétben, a csendes boldogság volt. Első gyanúja, hogy mindez mégsem a lehetséges legjobb világok legjobbika lesz, akkor támadt, amikor megérkezve oda, ahol az autó finoman berregő motorral várakozott, azt látta, hogy mellette nem egyedül a férje áll, hanem vele van az a sajtkukac Twist is.

- Ó, hello - mondta Dolly kissé hátrahőkölve.

Csimpi kitűnő kedvében volt. A pisztolylövés üdítő meglepetésként érte, ugyanis biztos volt benne, hogy Dolly el fog felejtkezni erről a programpontról.

- Bravó, kislány - mondta egész nyájasan. - Induljunk.

Dolly még mindig megpróbálta hozzászoktatni magát Csimpi alkalmatlan jelenlétéhez.

- Mit csináltál az idiótákkal?

- Bezártam őket. Mi van a Cork nővel? Megkönnyebbülés öntötte el Dollyt. Már látta a kiutat.

- A pincében van - mondta, majd hirtelen elakadt a lélegzete, és erőteljesen hátrahőkölt. Szeme tágra nyílt, és Csimpi mögé nézett. - Jééé! - kiáltott fel. - Nincs is ott. Itt jön!

Csimpi megdermedt.

- Hol? - kiáltotta, és megfordult a tengelye körül.

- Ott - mondta Dolly, és a pisztoly boldogabbik végét közvetlen kapcsolatba hozta Csimpi elfordított fejével.

Egy kisebbfajta revolvert és egy, a cambridge-i Trinity Hall címerével díszített masszív dohányosköcsögöt természetesen össze sem lehet hasonlítani mások nyakszirtcsonti letaglózása mechanizmusának tekintetében. Amíg Jeff összerogyott, akár egy vizes zokni, addig Csimpi Twist csupán megtántorodott.

De egy férfi megtántorodása több másodpercet vesz igénybe, egy nőnek azonban, aki hozzá van szokva a gyors cselekvéshez, pár másodperc is bőven elegendő ahhoz, hogy betuszkolja férjét egy kétüléses autóba, majd maga is beugorjon és elhajtson.

Mr. Molloyt, aki az iménti jelenetnél az elbűvölt néző szerepét játszotta, teljesen hatalmába kerítette a csodálat.
- Te aztán jól kiütöttél mindenkit ma este, szívecském.
- Minden a szerván múlik - mondta Dolly.
Azután hallgatásba süppedt, és az utat figyelte.

28

A dolgozószobában Jeff föltápászkodott és nekidőlt az íróasztalnak, amely mellől Mrs. Cork oly nagy mennyiségű anyagot diktált az elefántokról. Jeff vigasztalónak találta az asztal szilárdságát. Volt valami az íróasztal körül, ami alátámasztotta azt a teóriát, hogy öntudatánál van, és ez olyan pont volt, amelynek megerősítésére különösen is vágyott. Egy embert nem vághatnak úgy fejbe egy masszív dohányosköcsöggel, hogy ne menne keresztül bizonyos mentális zavarodottságon, és Jeff számára úgy tűnt, hogy az imént átélteknek voltak olyan aspektusai, amelyek minden további nélkül a delírium kényszerképzeteinek is elmehettek volna.

Anne egy szék karfájára telepedett, és annak az anyának gyengéd tekintetével nézett Jeffre, akinek elsőszülött fiacskája sikeresen átesett egy súlyos lefolyású mumpszon. Anne is tudta, hogy az utóbbi események nem voltak híjával bizarr mozzanatoknak. Mindamellett egyvalamiben biztos volt, egészen biztos, és ez az volt, hogy ez az a férfi, akit szeret.
- Hogy érzi magát? - kérdezte gyengéden.

Jeff a homlokához emelte kezét.
- Mint akit fejbe kólintottak.
- Nos, minden oka megvan rá.
- Még soha életemben nem lepődtem meg ennyire.
- Mint amikor Mrs. Molloy fejbe vágta azzal az edénnyel?
- Mint amikor arra ocsúdtam aléltomból, hogy maga megcsókol.
- Ó, vagy úgy?
- Tényleg megcsókolt? Nem csak egy szép álom volt az egész?
- Nem. Tényleg megcsókoltam. Tudja, azt hittem, hogy meghalt.

Jeff szünetet tartott. Érezte, hogy már a lényeg közelében járnak. Ettől a ponttól fogva nagy óvatossággal kell követnie a lány minden szavát.
- Halottnak kell lennem ahhoz, hogy megcsókoljon?
- Egyáltalán nem. Szívesebben venném másként.
Jeff elméje még nem tisztult ki teljesen.
- Ezt már nem tudom követni.
- Hol akadt el?
- Nos, a nem sokkal ezelőtti magatartása azt a benyomást keltette, hogy nem különösen kedvel engem.
- Úgy is értettem.
- Most meg...?
- Úgy látszik, mintha meggondoltam volna magam, ugye?
- Kedvel engem?
- Nagyon.
Jeff újra kénytelen volt szünetet tartani. Sok minden múlott azon, hogy a következő kérdésére mit fog válaszolni a lány.
- Véletlenül... esetleg... nem szeret engem?
- De igen.
- Hát ez bámulatos.
- Be kell vallanom, engem is meglepett. Úgy öntött el, akár egy hullám, amikor láttam, hogy Mrs. Molloy fejbe vágja a dohányoscsuporral.
Jeff feje még mindig zúgott, de a szíve már dalolt.
- Akkor az ég áldja Mrs. Molloyt! - kiáltott fel. - Háromszoros hip-hip-hurrá az aranyos kis nőnek.
Most, hogy végre meggyőződött, nem habozott többé. Karjába zárta a lányt, és egy darabig csend volt.
- Ide figyelj - szólalt meg végül -, nem hiszem, hogy ez igaz. Egy percig sem hagyom magam bolonddá tenni. Nagyon jól tudom, hogy felébredek, és újra a jégkorszakban találom magam, amint azt mondod: „Tényleg?" Szeretném tudni, van-e a leghalványabb fogalmad arról, milyen az egy szegény ördögnek, amikor fülön csíped a meleg téli alsója nélkül, és azt veted oda neki, hogy: „Tényleg?"
Anne bűntudatos kiáltást hallatott.
- Szegény angyalom! Nagyon undok voltam?
- Kleopátra beiratkozhatna hozzád levelező tanfolyamra.

- Annyira sajnálom. Arról van szó, hogy nem vagyok tisztában a saját erőmmel. De azért megérdemelted.
- Ha minden alkalommal, amikor csak megérdemlem, a velőmig fagyasztasz, akkor elég sivár jövő elé nézek.
- Nem, nem. Nem fog még egyszer előfordulni. Akármit csinálsz, azt mondom magamban: „Á, ez csak az a régi, hülye Jeff. Nem tehet róla szegény, sok jó oldala van, és én szeretem őt." Na, így már jobb?
- Ez jó lesz. Szerintem egyedülállóan békés és boldog házasélet áll előttünk. De, ugye, azt tudod, hogy nagyon közel jártál ahhoz, hogy elveszíts?
- Úgy érted, majdnem leléptél és valaki másba lettél szerelmes?
- Szent ég, dehogy. Hogy a csudába' szerethettem volna bele bárki másba, miután téged megláttalak? Úgy értettem, hogy még egy csipetnyi abból a fagyos modorodból, és olyanná váltam volna, mint az a fickó az Excelsioron. Ez persze egy kicsit magas neked. Mert sose hallottál az Excelsiorról.
- De igen!
- Hallatlan, mármint az a híres magánneveltetésed. Olyan, mint a nagybátyád memóriája.
- Ez alkalommal jól működött - mondta Anne bánatosan. - Gondolom, azt tudod, hogy Molloyék leléptek a gyémántokkal?
- Ne! Tényleg? Erről jut eszembe, mi van a bácsikáddal?
- Fogalmam sincs. Kiment valahová.
- Valószínűleg szöcskét akar fogni, hogy meg tudja mondani, hány fok van. Mint az a fickó az Excelsioron, amit mondtam. Kiküldték a bernáthegyi kutyákat, és megtalálták a fickót, amint a hóban feküdt, élettelenül és gyönyörűen. Én is így jártam volna.
- Nem volt gyönyörű.
- Úgy gondolod?
- Határozottan úgy gondolom, hála istennek. Soha nem akarok más gyönyörű férfit látni, amíg csak élek. A te arcodat jónak és tisztának fogom tartani, stop.
- Talán igazad van. Habár nem láttál még a legjobb formámban. Ha az embert lecsapják egy dohányosköcsöggel, mint a legyet, az meglátszik rajta. Eltűnik tőle az orcák pírja. Mégis, tudom, mire gondolsz. Elég nehéz lehet a lányoknak, mi? Az elején arról álmodoznak, hogy egy szép napon

értük jön a herceg fehér lovon, aztán meg olyan fickóknál kötnek ki, mint én.
- Én egyáltalán nem bánom.
- Biztos?
- Biztos.
- Anne, te angyal - mondta Jeff mélyről törő érzelmekkel -, ha tudnád, milyen angyali vagy, magad is beleszédülnél.

Az ölelés, amellyel körülfonta a lányt, olyan volt, amely még Lord Uffenham, a legszigorúbb kritikus szerint is bőven megütötte a mértéket. A lány kibontakozott Jeff édes béklyójából, és gondterhelten nézett.
- Tudod-e - sóhajtott fel -, hogy az élet nagyon nehéz. Jeff ezzel nem tudott egyetérteni.
- Egyáltalán nem. Nem tűrök egyetlen szót sem az élet ellen. Szerintem fantasztikus. Egyébként, mit akartál mondani?
- Már mondtam, hogy Molloyék leléptek a családi gyémántokkal.
- Na és?
- Nos, hát elég nagy kár, nem gondolod?

Jeff zavartnak látszott.
- Nem tudlak követni. Azt mondtad, szeretsz engem... Nem ezt mondtad?
- Igen, emlékszem, hogy azt mondtam.
- És hogy hajlandó vagy feleségül jönni hozzám.
- Igen, ezt is mondtam.
- Most meg elvárod tőlem, hogy dalra fakadjak és táncra perdüljek, mert Molloyék leléptek néhány drágakővel.
- Én csak azt mondtam, hogy milyen kár. Miért, nem örültél volna, ha a feleségednek van egy kis hozománya?
- Nem tudod, mit jelent a hozomány?
- Természetesen tudom.
- Hát ez bámulatos. Micsoda franciás műveltség.
- De nem örültél volna neki?
- Egy kis hozománynak? Persze hogy nem. Mi a pénz? Egy tiszta, aranyos angol lány sosem lehet annyira pénztelen, hogy ne lenne megfelelő parti még a királynak is.
- Egy angol lány éppolyan tiszta és aranyos lehet, ha van egy kis tartaléka a bankban. Azt kell hogy mondjam, bármennyire is szeretem, de nagy

örömet szerezne, ha fejbe vághatnám az én lord bácsikámat a dohányoskorsójával.

Na, már itt is a lehetőség. Itt jön. Biztos van neki pótkriglije, lit kölcsön tudna adni.

George, Uffenham grófja olyan ember volt, aki mindig súlyos léptekkel járt, és akit ritkán láttak üveges tekintet nélkül a szemében, de Jeffnek úgy tűnt, ahogy figyelte őt bejönni a szobába, hogy járása most még a szokásosnál is kimértebb, és a szemében lakozó üvegesség most szuperüvegességgé vált. Leszámítva a tényt, hogy az arcát szénpor borította, amely temetési szertartáson többnyire felesleges, a derék úr pont olyan volt, mintha egy kedves barátja elhantolására érkezett volna. Anne, a nőkre jellemző módon, előbb vette észre a külső, fizikai szépséghibát, mint a háborgó lélek jeleit.

- Drágám! Mit csináltál az arcoddal?

Lord Uffenham szeméből eltűnt az üveges jelleg, és a parázsló tűznek adta át helyét. Nyilvánvaló volt, hogy valami régi emlék, elmúlt dolgok valamely látomása zaklatja fel lelkét.

- Nem arról van szó, hogy én mit csináltam a nyavalyás képemmel, hanem hogy az kis nyikhaj Trumper mit csinált velem. Megdobált szénnel.

- Szénnel!

- Kiváló anyag dobálási célokra - biztosította Anne-t Jeff. - Egy mesterlövész szép rekordot képes elérni szénnel. Miért csinálta? Vagy nem árulta el?

- Mert nem tetszett neki, hogy megcsókoltam Mrs. Corkot. Anne-nak az az érzése, hogy egy meglehetősen furcsa álom részese, amely egész este nem hagyta el, most még intenzívebbé vált.

- Megcsókoltad Mrs. Corkot? Miért?

- Azt akartam, hogy jöjjön hozzám feleségül.

- Akkor hát természetes - magyarázta Jeff -, hogy megcsókolta. Az első lépés, ha az ember azt akarja, hogy feleségül jöjjenek hozzá, hogy csókolódzzanak. Nézz csak magadra és énrám. Ha nem csókoltál volna meg, én tán sohasem adtam volna be a derekam. Nem tudtam volna dönteni.

Anne fagyos szemet meresztett Jeffre.

- Nem tudom, tudatában van-e, ifjú J. G. Miller, de fennáll a komoly veszélye, hogy elhangzik egy újabb „Tényleg?"
- Kit érdekel? Fényévek választanak már el attól az embertől, aki összezsugorodva hevert a lábad előtt ma este, nem sokkal ezelőtt. Fogalmad sincs róla, mennyire feldob egy szegény ördögöt az a tudat, hogy feleségül fog venni téged. Szembeszállok veled - mondta, és Lord Uffenhamhez fordult. - Ne figyeljen ide. Ez csak amolyan szerelmesek civódása. Eljegyeztük egymást.
- Teringettét! Csak nem?
- De igen. Maga viszont, ahogyan a viselkedéséből kiveszem, nincs eljegyezve. Nem tudta rávenni a Cork nőt? Hol rontotta el?
- Már az elején elrontottam az egész nyamvadt dolgot. Kinyitottam a pinceajtót, és amint ő kiugrott, megcsókoltam...
- Megmondta neki, hogy maga valójában az igazi Lord Uffenham?
- He? Nem. Miért mondtam volna?
- Csak az jutott eszembe, hogy egy komornyiktól talán furcsának találhatta, hogy megcsókolja.
- Teringettét! Ez eszembe se jutott - bólogatott Lord Uffenham bölcsen, mint aki előtt hirtelen minden világossá válik. - Akkor hát ezért mondta, hogy be vagyok szíva, és menjek és aludjam ki magam.
- Én is erre gyanakszom.
- Nem mintha sokat osztott vagy szorzott volna, mert már a pincében elhatározta, hogy hozzámegy Trumperhez. Ezért dobált meg szénnel az a nyikhaj. Az egésznek az lett a vége, hogy kirúgott, és holnap az lesz az első dolgom, hogy el kell mennem. Egyhavi fizetéssel felmondás helyett, hála az égnek. Jól fog az még jönni.
- Majd felezünk. De azt hiszem, nem rúghatja ki magát.
- Erről jut eszembe annak a fickónak az esete, aki dutyiban volt, és a barátja meglátogatja és megkérdezi tőle, hogy miért csukták le, és a fickó elmondja neki, mire a barátja: „Teringettét, ezért nem vághatnak hűvösre!" „Tudom, hogy nem" mondja a fickó „de mégiscsak hűvösre vágtak". Mrs. Cork azt mondta, tőle akár egymillió záradék is lehet egymillió szerződésben, hogy nem rúghat ki. Aszonta, ha „Lord Uffenham beperel, elmegyek a Felsőházig is, ha kell". Nem hiszem, hogy beperelem. Túl sok gonddal meg költséggel jár.

Anne, aki újra megtapasztalta szokásos nehézségét, hogy befurakodjék egy Uffenham-Miller párbeszédbe, megragadta a pillanatnyi szünet által lehetővé tett alkalmat és megszólalt.
- Szegény Anne! - mondta. - Szegény, szerencsétlen lány! Micsoda sors egy édes kis teremtésnek egy őrült férjjel és egy összevissza hablatyoló nagybácsival! Jeff!
- Tessék, báránykám?
- Lennél szíves elmagyarázni, hogy mi ez az egész?
- Hogyne, szívesen. A legtisztább ember áll előtted, akit valaha ismertem.
- Itt megállt. - Nem, mindez a körülmények szerencsétlen összjátéka. Úgy értem, ő egy igazi hős. Ő egy régi vágású lovag és egy kiscserkész kereszteződése. El akarta venni Mrs. Corkot, mert akkor helyzeténél fogva fejest ugorhat a nő aranyaiba, és visszafizetheti neked az elveszett tőkédet.
- George bácsiii! - kiáltott fel Anne lenyűgözve.
- Pontosan így van, drágám - helyeselte Lord Uffenham. - Nem tehettem mást. Noblesse oblige, tudod, noblesse oblige.
A nagybácsi annyira önelégült volt, hogy Jeff kezdte megbánni, hogy ilyen elismerően nyilatkozott róla. Milyen gyakran megtörténik, gondolta, hogy egy kedves, dicsérő szó túlságosan a fejébe száll a címzettnek.
- Odáig rendben van, hogy ott áll, és megpróbál úgy kinézni, mint egy Sidney Carton - folytatta Jeff hidegen kiigazítva az előbbi dicshimnuszt -, de erre az egész önfeláldozó cirkuszra nem lett volna szükség, ha egy csipetnyivel több esze van egy vízityúknál.
- Kemény szavak ezek, fiam - mondta Lord Uffenham sértődötten.
Anne egyetértett vele.
- Az a benyomásom, hogy ez a Miller kissé elvetette a sulykot. Ez egy undok, arrogáns és rámenős pasas, az a fajta, akit ki nem állhatok.
- Továbbra is ragaszkodom a véleményemhez - mondta Jeff.
- Vízityúkot mondtam, és azt is értettem. Miért nem tette az az ostoba seggfej bankba azokat a gyémántokat?
- Ostoba seggfejnek nevezed a nagybátyámat?
- Annak.
- Nos, épp ideje, hogy valaki megmondja neki - jelentette ki Anne.
- Természetesen azért nem tette, mert nem bízik a bankokban.
- Nekem is ezt mondta.

- Ezek után logikus, hogy ha egyszer nem bízik az ember a bankokban, akkor nem szívesen teszi oda a gyémántjait, igaz?
- Nem látom be, miért rosszabb bankban tartani, mint például Molloyéknál.
- Ebben van valami.

Lord Uffenham nem tisztelte meg figyelmével a fenti eszmecserét. Miután nyugtázta Jeff ellenvetését, visszavonult önmagába, és csupán szemöldöke rángatódzása jelezte, hogy dolgozik az agya. Most a puskagolyó sebességével tért vissza fiatal társaihoz.
- Egy pillanat! - kiáltotta. - Asszem, kezd valami derengeni. Jeff!
- Uram?
- Drága barátom, legyen szíves és mondogassa egy darabig, hogy „bank", jó?
- Bank?
- Úgy érti, „bank" - magyarázta Jeffnek Anne.
- Ó, úgy érti? Rendben. Bank... bank... bank... Meddig kell még csinálnom? Úgy érzem magam tőle, mint egy buszkalauz.
- Mondok én magának valamit - mondott valamit Lord Uffenham. - Kezdek komolyan kételkedni, hogy vajon tényleg abba a dohányosköcsögbe tettem-e azokat a gyémántokat. Az a szó,
hogy „tó", még mindig ott motoszkál bennem. Ugyanígy az a szó is nagyon jelentős, hogy „bank". Talán emlékeztek, hogy a naplómban találtam meg, az április negyediki dátumnál. Anne egy kiáltást hallatott.
- Az volt az a nap, mielőtt az a baleseted volt!
- Úgy van. Emiatt olyan átkozottul jelentős. Ne szóljatok hozzám egy percig. Gondolkoznom kell.

Feneketlen, mély révületbe süllyedt, mialatt Jeff és Anne suttogva beszélgetett.
- Szeretlek - suttogta Jeff.
- Ez a beszéd - suttogta Anne.
- Rajtad kívül senkit sem fogok szeretni.
- Egyre jobb.
- Azt tudtad, hogy a hangyák gyorsabban futnak, amikor meleg van?
- Nem, tényleg? Gyorsabban, minél?
- Gyorsabban, mint azok a hangyák, amik hidegben futnak.
- Ugye, most nem hülyéskedsz?

- Persze hogy nem. Egyenesen a nagybátyádtól tudom. Úgy rohannak, mint a kutyák az agárversenyen. Tudtam, hogy örülni fogsz, ha megtudod. Ja, majd elfelejtettem, hogy megmondjam: szeretlek.

Lord Uffenham föltápászkodott a székéből. Elégedettség sugárzott terebélyes arcának minden vonásából - a szemöldökéből, az orrából, a szeméből, az állából és a felső ajkából. Még a füle is néma eksztázisban látszott vibrálni.

- Tudtam, hogy rájövök. Semmit nem felejtek el véglegesen. Csak időt kell adnotok, és hagynotok kell koncentrálni. A bankba tettem azokat a gyémántokat.

- Odatette? - kiáltotta Jeff.

- Melyikbe? - kiáltotta Anne.

- A tó túlsó végén levő bankba. A pocakos, meztelen fiú szobra mellé. Világosan emlékszem. Arrafelé bóklásztam, és volt nálam egy kézi ásó, mert előtte gyomláltam egy kicsit a kertben, és hirtelen az az ötletem támadt, hogy ez jó hely lenne. Megyek is, és előszedem.

Súlyos léptekkel kicammogott az üvegezett erkélyajtón át, és Jeff és Anne erősen kétkedve egymásra nézett.

Anne szólalt meg először.

- Gondolod, hogy tényleg ott vannak?

Jeff megrázta a fejét.

- Semmi remény rá.

- Nem vagy valami bizakodó.

- Csak realista vagyok. Csak nem akarod elhitetni velem ebben a késői órában, hogy a bácsikádnak valaha is eszébe jut egy olyan épelméjű, konzervatív helyet választani gyémántjai őrzőhelyéül, mint egy tó partja? Neeem. Ne áltassuk magunkat, ez is csak egy újabb téveszméje. Most az a dolgunk, hogy szép nyugodtan megtervezzük a jövőnket, és hagyjuk ki belőle azokat a gyémántokat.

- Az az én hozományom!

- Ugyan, ugyan.

- Tudom, de szerettem volna valami hozományt adni.

- Mondom, én nem akarom a vacak hozományodat. Az az idő nem jön el, amikor egy Halsey Court-i Miller nem tudja eltartani a feleségét a felesége támogatása nélkül. Szerény körülmények között, természetesen, nem luxusban. Kezdetben, kétségkívül, össze kell húznunk a nadrágszíjat. Te

megfőzöd egyszerű ételeinket, én meg elmosogatok. Dehogy, még mit nem! Nem fogok én mosogatni. A bácsikád mosogat majd. Ő természetesen velünk fog lakni, és fölösleges lesz jól képzett komornyikot fogadni, hacsak nem küldöd dolgozni. Na, hát így néz ki a forgatókönyv. Te főzöl, ő mosogat, felszolgál, ajtót nyit, megcsinálja a napi intéznivalókat, tisztítja az ezüst étkészletet...
- Miféle ezüstöt?
- Van egy kis serlegem, amit a negyed mérföldes gyorsfutásban nyertem az iskolában.
- És te mit fogsz csinálni?
- Én azon leszek, hogy a kereveten feküdjek pipázgatva, egy kis ezzel-azzal a poharamban, és általánosságban felügyeljek a dolgokra.
- Igen? Na, ne mondd!
- Hogy minden Miller-stílusban történjen.

Súlyos léptek dobogása érkezett odakintről. Lord Uffenham hazatért a vadászatból.

Az éjszakai égbolt fölé magasodott, és egy pillanatra megállt a franciaajtó keretében, mintha szótlan áldást osztana, aztán döngő léptekkel bejött a szobába.
- Itt van - szólalt meg. - Megmondtam nektek, hogy meglesz. És hanyag mozdulattal gyémántokat kezdett szórni az asztalra.

Húsz mérföld után, egy fasorban a londoni országút mellett Dolly Molloy leállította a kétülésest, és azt mondta hitvesének, hogy vegye elő azt a régi köcsögöt, hadd skubizzon bele, mielőtt a metropoliszba érnek.

Dolly azt mondta, olyan érzése van, mint amikor egy gyerek a karácsonyi ajándékát bontogatja.